

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

5 APRIL 1994

ONTWERP VAN DECREET

**betreffende de erkenning en de vergunning
van de kabelradio- en kabeltelevisienetten
en betreffende de bevordering van de verspreiding
en de produktie van televisieprogramma's**

VERSLAG

**namens de Commissie voor de Media
uitgebracht door de heer M. Bartholomeeussen**

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer W. Seeuws.

Vaste leden : de heren S. De Clerck en G. Geens, mevrouw L. Nelis-Van Liedekerke en de heren F. Sarens en E. Van Rompuy ;
de heren M. Bartholomeeussen, W. Seeuws, G. Swennen en D. Van der Maelen ;
de heren H. Coveliers, A. Denys en D. Van Mechelen ;
mevrouw M. Dillen ;
de heer H. Olaerts ;
de heer H. Van Dienderen.

Plaatsvervangers :

de heren W. Demuyt en P. Desmet, mevrouw A. Leysen en de heren E. Schuermans en B. Vandendriessche ;
de heren F. Dielens, M. Logist, L. Peeters en J. Vande Lanotte ;
de heren P. Dewael, L. Monset en R. Wierinckx ;
de heer W. Verreycken ;
de heer P. Van Grembergen ;
de heer J. Geysels.

Zie :

157 (BZ 1992)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Amendementen
- Nr. 3 : Verslag over de hoorzittingen
- Nrs. 4 en 5 : Amendementen

INHOUD

	Blz.
I. Algemene bespreking	
1. Toelichting door de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en van Brusselse Aangelegenheden	3
2. Opmerkingen en vragen van de leden, met antwoord van de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden	6
a) Historiek en opzet van het ontwerp van decreet en de door de Vlaamse regering ingediende amendementen	7
b) De Geschillenraad	8
c) Het ontwerp van decreet en de discussie over het opstarten van een tweede net door VTM en het monopolie van VTM	9
d) De bevoegdheidsverdeling met het federale niveau en de samenwerking met Belgacom	11
e) Het begrip 'omroep'	14
f) De plaats van de kabelmaatschappijen in het nieuwe medialandschap	15
g) Varia (visie van de wetenschap ; Groenboek van de Europese Commissie ; bevoegdheid van de uitvoerende macht ; sociale en culturele aspecten ; de decoder ; glossarium)	17
II. Artikelsgewijze bespreking	18
III. Eindstemming	42
Tekst aangenomen door de Commissie	43
Bijlagen	
Bijlage 1 : Evolutie van de nieuwe telecommunicatienetwerken naar nieuwe diensten . .	59
Bijlage 2 : Het arrest-Van Binsbergen van het Europees Hof van Justitie van 3 december 1974	67

DAMES EN HEREN,

Uw Commissie heeft voorliggend ontwerp van decreet besproken en aangenomen op haar vergaderingen van 22 februari en 22 maart 1994.

Ter voorbereiding van deze bespreking heeft de Commissie zes hoorzittingen met de betrokkenen uit de sector georganiseerd. Het verslag van deze hoorzittingen werd gepubliceerd als Stuk 157 (BZ 1992) — Nr. 3. De Commissie bracht tevens een werkbezoek aan de kabelmaatschappij Integan en aan het telecommunicatiebedrijf Alcatel Bell.

Conform artikel 18, punten 2 en 3 van het Reglement van de Vlaamse Raad werden het voorstel van decreet van de heer S. De Clerck houdende regeling van de erkenning en van de vergunning van de kabelnetten en -diensten en houdende oprichting van een kabelinstituut en een kabeldistributiefonds (Stuk 348 (1992-1993) — nrs 1 en 2) en het voorstel van decreet van de heren P. Dewael en D. Van Mechelen houdende de oprichting van een geschillenraad voor radio en televisie in de Vlaamse Gemeenschap (Stuk 331 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2) gekoppeld aan het voorliggend ontwerp van decreet. Op verzoek van de indieners werd het laatstgenoemde voorstel van decreet echter van de bespreking ontkoppeld (cfr. algemene bespreking).

1. ALGEMENE BESPREKING**1. Toelichting door de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden**

De minister geeft in de eerste plaats een bondige samenvatting van de belangrijkste krachtlijnen van het voorliggend ontwerp van decreet en de hierop door de Vlaamse Regering ingediende amendementen (Stuk 157 (BZ 1992) — Nrs. 1 en 2). Tegelijkertijd herinnert de minister aan de belangrijkste problemen die uit de hoorzittingen (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.3) naar voren zijn gekomen.

Eerst en vooral gaat de Vlaamse Regering wat de technische bevoegdheid betreft met de amendementen verder dan het ontwerp van decreet. Zij baseert zich namelijk op het arrest van het Arbitragehof van 7 februari 1991. Bovendien heeft de Raad van State intussen diverse duidelijke adviezen geformuleerd die verder gaan dan de situatie zoals die was in 1991, namelijk dat de Vlaamse Gemeenschap zijn technische bevoegdheid volledig kan opnemen in al wat omroep betreft, bijvoorbeeld inzake de straalverbindingen. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het advies van de Raad van State op het voorstel van wet van de heren S. De Clerck en E. Van Rompuy tot wijziging van de wet van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten met betrekking tot het overbrengen van signalen door niet-openbare regionale televisie-omroepen.

Een tweede luik bestaat uit de antwoorden die de Vlaamse Regering via de amendementen en de ontwerptekst tracht te geven aan het Hof van Justitie, meer bepaald het arrest van 16 december 1992.

Het Hof van Justitie heeft de volgende bepalingen uit het kabeldecreet van 28 januari 1987 in strijd geacht met het EEG-verdrag :

— de vereiste dat televisieprogramma's van de omroepen van andere Lid-Staten in Vlaanderen slechts mogen worden doorgegeven wanneer de uitzending gebeurt in de taal of in

een van de talen van de Lid-Staat waar de omroep gevestigd is ;

— het opleggen van een voorafgaande toestemming voor dergelijke televisieprogramma's, toestemming waaraan voorwaarden kunnen worden verbonden ;

— de bepaling die 51 procent van het kapitaal van de niet-openbare televisievereniging die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richt, voorbehoudt aan uitgevers van Nederlandstalige dag- en weekbladen met maatschappelijke zetel in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-hoofdstad.

Voorts heeft het Hof vastgesteld dat inbreuk was gepleegd op het Verdrag door een bepaling uit het besluit van de Vlaamse Executieve van 11 mei 1988, waarbij een discriminerende definitie wordt gegeven van het begrip „eigen culturele produkties”, die een verplicht aandeel van de programmering van niet-openbare televisieverenigingen moeten vormen.

Het Hof heeft echter niet als zodanig in strijd geacht met het EEG-Verdrag :

— het opleggen van een verplichting van voorafgaande toestemming (toestemming die zou worden verleend op grond van objectieve, op voorhand vastgestelde criteria) ;

— de bepaling dat 51 procent van het kapitaal van de commerciële zender die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richt, in handen moet zijn van uitgevers van Nederlandstalige dag- en weekbladen (zonder dat deze uitgevers in Vlaanderen of in Brussel moeten zijn gevestigd).

Samen met het ontwerp van decreet (Stuk 157 (BZ 1992) – nr. 1) geven de amendementen volgend antwoord op het arrest :

— De televisieomroeporganisaties moeten, conform de Europese richtlijn ‘Televisie zonder grenzen’ van 3 oktober 1989, het grootste gedeelte van hun zendtijd voor Europese produkties reserveren.

— Het besluit van de Vlaamse Executieve van 11 mei 1988 betreffende het aandeel eigen culturele produkties in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen wordt opgeheven.

— De taalvereiste wordt voor de Vlaamse omroepen aangehouden omdat de taal het middel bij uitstek is om de eigen culturele identiteit te bewaren en te versterken, maar wordt voor alle andere omroepen geschrapt. De Vlaamse Regering conformeert zich uitdrukkelijk naar het arrest van het Hof van Justitie.

— De vestigingsvoorwaarde voor VTM die strijdig bevonden werd met het EG-verdrag wordt geschrapt. Het principe dat 51 % van de aandelen van VTM in handen moet zijn van Nederlandstalige uitgevers wordt behouden.

— Voor het doorgeven van televisieprogramma's van omroepen van EG-lidstaten is geen toestemming meer vereist. De kabelmaatschappijen moeten het doorgeven van de programma's wel melden. In plaats van een toestemming komt er dus een meldingsplicht. Daarna heeft de Vlaamse Regering vier maanden de tijd omwille van de voorwaarden die de Vlaamse Regering moet onderzoeken in verband met de meldingsplicht. Welke zijn die voorwaarden ?

— De Vlaamse Regering moet de tijd hebben om na te gaan of de betrokken omroep in de lidstaat onderworpen is aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroeporganisa-

ties die zich tot het publiek in die lidstaat richten. Dit betekent dus het **nazicht** van de wetgeving van de betrokken lidstaat van waaruit de omroep uitzendt ;

– De Vlaamse Regering moet kunnen nagaan of de betrokken omroepprogramma's conform zijn met het Europees recht, inzonderheid inzake de auteursrechten en de naburige rechten en de internationale verbintenissen van de Europese Unie ;

– De Vlaamse Regering heeft die termijn nodig om te controleren of de uitgezonden programma's geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de goede zeden of de openbare veiligheid in de Vlaamse Gemeenschap.

Op die manier heeft de Vlaamse Regering geantwoord op het arrest van het Hof van Justitie. Zij vraagt een termijn van 4 maanden omdat dit **nazicht** een zekere tijd in beslag neemt en omdat zij met deze aanvragen, zoals dat hoort, naar de Mediaraad gaat en daar advies vraagt. Sommigen, zoals bijvoorbeeld de kabel, tillen nogal zwaar aan deze procedure van 4 maanden omdat zij vlug willen inspelen op nieuwe situaties. In vele gevallen heeft de minister de 4 maanden echter niet nodig — recent bijvoorbeeld voor **ARTE** — maar voor bepaalde dossiers is die periode van 4 maanden wel degelijk nodig.

Een derde element is het advies van de Raad van State op de amendementen. De Raad van State achtte de bepaling met betrekking tot de vestiging van de zetel van de kabelmaatschappijen in strijd met de Europese regelgeving. Teneinde de rechtszekerheid zo weinig mogelijk aan te tasten werd de Raad van State hierin gevolgd.

Een vierde element is het feit dat de omroepprogramma's van de regionale televisieverenigingen kosteloos via 1 eigen kanaal op het kabeltelevisienet moeten worden doorgegeven en dat de kosteloosheid zowel betrekking heeft op de aanvoer van het omroepprogramma als op het doorgeven ervan.

Een vijfde element is dat men naar aanleiding van het vraaggesprek met 2 universiteitsprofessoren in verband met de bevoegdheid van de Vlaamse Raad voor het **previsiëren** van programma's (Stuk 232 (BZ1992) — Nr.2) quasi een consensus had in de Commissie en ook wat de Regering betreft om de Geschillenraad niet alleen bevoegd te maken voor de niet-openbare televisies maar ook voor de openbare televisie. In het voorstel van de heren P. Dewael en D. Van Mechelen (Stuk 331 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2) gaat men nog een stap verder omdat men er penalisaties aan toevoegt en omdat men de mogelijkheid voorziet om de Vlaamse Regering en frakties binnen de Vlaamse Raad de kans te geven naar de Geschillenraad te gaan. De minister verschilt van mening wat dit tweede luik betreft. Hij heeft er geen bezwaar tegen om de bevoegdheid van de Geschillenraad open te trekken, ook naar de openbare omroep toe, maar denkt dat de oorspronkelijke tekst van de Geschillenraad beter behouden blijft omdat er toch altijd van enig belang of benadeling sprake zou moeten zijn wanneer men een dergelijke klacht bij de Geschillenraad indient. De minister verzoekt de Commissie dan ook het voorstel van decreet van de heren P. Dewael en D. Van Mechelen op dit punt niet te willen volgen.

Tenslotte is er nog het voorstel van decreet van de heer S. De Clerck inzake het oprichten van een Vlaams **kabelinstituut** (Stuk 348 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2), waarbij de Raad van State in haar advies duidelijk stelt dat de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap gekoppeld is aan al wat omroep is, maar dat alles wat verband houdt met telecommunicatie een federale bevoegdheid blijft.

Veel van deze problemen werden tijdens de hoorzittingen niet aangeraakt omdat er daarover een zekere consensus bestaat en omdat de Vlaamse Gemeenschap zich in elk geval moet conformeren aan de Europese regelgeving. De discussie gaat vooral over 2 problemen die blijven bestaan.

In de eerste plaats de discussie over het beheer van de decoder. Zoals bekend wil de kabel het exclusieve beheer van de decoder naar zich toe trekken, dit tot groot ongenoegen van de omroepen. De minister wenst momenteel nog geen standpunt in te nemen, noch enige bindende bepaling in het decreet op te nemen, omdat momenteel nog onderhandelingen bezig zijn met de kabel en met de omroepen om tot een afspraak over het beheer van de decoder te komen. Bovendien is er een Europese norm in verband met de decoder op komst.

Ten tweede het probleem van de bevoegdheidsverdeling met het federale niveau, dat de minister en de Commissie bij elk artikel en bij elk amendement tot grote waakzaamheid moet aansporen. Zo bijvoorbeeld voor wat de term 'diensten' betreft. Diensten betekent op dit ogenblik omroepdiensten. Deze behoren tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Telecommunicatiediensten daarentegen behoren tot de bevoegdheid van de federale Regering. Er zou overwogen kunnen worden om in het decreet omroepdiensten in te schrijven, maar eigenlijk is dit overbodig omdat de arresten van het Arbitragehof en de adviezen van de Raad van State daar bijzonder duidelijk over zijn. Dit heeft vooral te maken met de problematiek van de kabel omdat in een bepaald amendement verwezen wordt naar de toekomst zonder te weten welke de concrete toepassing zal zijn van bepaalde formules. De tekst werd dan ook vrij algemeen geformuleerd en spreekt in verband met het kabelstatuut over toekomstige diensten. Er zou opgeworpen kunnen worden dat dit ook omroepdiensten zouden kunnen zijn die dan aan de kabel worden toegespeeld. Uit heel de discussie is echter gebleken dat de omroepen terecht op hun bevoegdheden staan en niet wensen dat de kabel diensten zou kunnen verlenen die in feite omroepdiensten zijn. In de tekst van 1991 werd bijvoorbeeld inderdaad gesproken over diensten naar kabel toe. Dat had toen te maken met de prille opkomst van de regionale televisie. Intussen waren er reeds kabelmaatschappijen die teletekst doorgaven. Welnu : teletekst is duidelijk omroep en dus voorbehouden aan de omroepen. Naar de toekomst toe zouden er andere, tot nu toe niet gekende, toepassingen kunnen komen. Daarom pleit de minister ervoor de tekst te behouden. Het belangrijkste is dat ook op dat vlak de deur niet gesloten wordt, noch voor de kabel, noch voor de omroep.

De minister besluit dat Regering en parlement inzake media in de toekomst bijzonder zorgvuldig te werk zullen moeten gaan. 'De Vlaamse Gemeenschap heeft immers reeds 2 ingebrekestellingen gekregen van de Europese Commissie, namelijk 1 in verband met het arrest van het Hof van Justitie van Luxemburg van 16 december 1992 en 1 in verband met de toepassing van de Europese richtlijn van 3 oktober 1989.

2. Opmerkingen en vragen van de leden, met antwoord van de heer H. Weckx, Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden

De voorzitter van de Commissie wijst erop dat de snelle evolutie in de telecommunicatiesector tot gevolg heeft dat legifereren ter zake steeds een korte-termijn operatie zal blijken te zijn. Dit neemt niet weg dat de Commissie de tijd moet nemen om in deze technische en juridische ingewikkelde ma-

terie steeds weloverwogen te werk te gaan. Hij pleit ook voor een goede samenwerking tussen de Commissie en het kabinet om zodoende tot klare en precieze teksten te komen.

a) Historiek en opzet van het voorliggend ontwerp van decreet en de door de Vlaamse Regering ingediende amendementen

Een lid verheugt zich erover dat eindelijk de bespreking van dit belangrijk ontwerp van decreet is aangevat. Het werd tijdens de vorige legislatuur ingediend door de toenmalige minister van Cultuur Patrick Dewael en in de loop van 1991 reeds in de Commissie besproken (Stuk 540 (1990-1991) — Nr.1 + notulen van de vergaderingen van 9 juli en 26 september 1991). Tijdens deze commissiebesprekingen bleek dat slechts over artikel 9 nog geen consensus kon worden bereikt. Dit artikel bepaalt onder meer welke programma's de kabelmaatschappij verplicht moet doorgeven en welke zij mag doorgeven. Het houdt daarbij rekening met de klacht van de Europese Commissie inzake de taalvereiste voor de omroepen.

Met de indiening destijds van het ontwerp van decreet had minister P. Dewael de bedoeling het kabeldecreet in overeenstemming te brengen met de Europese richtlijn 'Televisie zonder grenzen' van 3 oktober 1989. Dit diende te gebeuren vóór 3 oktober 1991. De verkiezingen hebben het commissiewerk afgebroken.

Het ontwerp van decreet van minister P. Dewael werd door de Vlaamse Regering opnieuw aanhangig gemaakt (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.1) en ligt nu praktisch onverkort ter tafel. Op het stuk van de conformiteit van de taalvereiste met de Europese richtlijn waarover in 1991 geen consensus bestond en waarover het Hof van Luxemburg op 16 december 1992 een uitspraak deed — na een klacht van de SP-fractie tegen het kabeldecreet — is de huidige meerderheid nu toch van mening veranderd. Het standpunt van minister P. Dewael en zijn fractie in 1991 blijkt nu toch het juiste te zijn.

De VLD-fractie betreurt dat zo lang werd gewacht met de behandeling van het ontwerp van decreet dat in 1991, op 1 artikel na, nagenoeg was afgewerkt. Wat de inhoud van het ontwerp van decreet betreft zal de VLD-fractie, nu artikel 9 is bijgestuurd in de richting die deze fractie in 1991 reeds aangaf, zich niet verzetten tegen de aanneming van het ontwerp van decreet.

Uit de zeer vruchtbare hoorzittingen die de afgelopen weken werden gehouden is, aldus het lid, duidelijk gebleken dat kabeltelevisie en telecommunicatie een zeer complexe en zeer snel evoluerende aangelegenheid zijn met tal van onzekere elementen voor de maatschappijen en bedrijven. Dit noopt tot de grootst mogelijke omzichtigheid. Een raamdecreet om een soepele aanpassing aan deze evolutie mogelijk te maken lijkt dus de enige zinvolle werkwijze.

Het lid meent dat enerzijds een flexibele regeling noodzakelijk is, maar wenst anderzijds duidelijkheid over de zienswijze van de Regering.

Een ander lid verklaart dat dit ontwerp van decreet correcties aanbrengt aan de bestaande wetgeving, maar tegelijk de toekomst moet voorbereiden. Dit gebeurt zijns inziens onvoldoende.

De minister antwoordt uitvoerig op de vraag van een lid waarom men zo lang op de definitieve regelgeving heeft moeten wachten. In het belang van de continuïteit heeft de

Regering voortgebouwd op initiatieven van de vorige Regering, alhoewel dat legistiek niet altijd het eenvoudigst was.

De Regering heeft een onderzoek gewijd aan wat de vorige minister van Cultuur niet in zijn ontwerp verwerkt had, namelijk het arrest van het Arbitragehof van februari 1991. Dat arrest verschaftte voor het eerst duidelijkheid over de exclusiviteit van bevoegdheden van de Gemeenschappen. Naar aanleiding daarvan heeft de Regering aan professor Ballon de opdracht gegeven om een onderzoek te doen naar de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap, onder meer inzake de straalverbindingen. De conclusies van dat onderzoek stelden dat straalverbindingen voor omroepdoeleinden duidelijk gemeenschapsbevoegdheid waren. Op basis daarvan heeft de Regering haar verantwoordelijkheid opgenomen met het decreet van 14 juli 1993 op de zendvergunningen. De Regering heeft niet willen wachten op het kabeldecreet. De Raad van State ging akkoord met het decreet en sloot zich — voor het eerst — aan bij de rechtspraak van het Arbitragehof. De bevoegdheid van de Gemeenschappen werd ondertussen ook bevestigd door het advies van de Raad van State op het voorstel van wet van de heren S. De Clerck en E. Van Rompuy over het overbrengen van signalen door niet-openbare regionale televisieverenigingen.

Verder heeft de Vlaamse Gemeenschap zich voor het eerst zelf voor het Hof van Justitie in Luxemburg kunnen verdedigen, jammer genoeg zonder positief resultaat. De Regering heeft dan het nieuwe arrest van 16 december 1992 moeten onderzoeken. De interkabinettenwerkgroep heeft het arrest uitvoerig besproken, wat in amendementen resulteerde.

De Regering heeft het voorontwerp van de amendementen principieel goedgekeurd op 17 mei 1993 en voor advies doorgestuurd aan de Vlaamse Mediaraad en de SERV. Na aanpassing aan die adviezen keurde de Regering op 22 juli 1993 een nieuw ontwerp goed. De Regering kreeg het advies van de Raad van State op 21 oktober 1993 en keurde de voorliggende amendementen definitief goed op 22 december 1993. Het integreren van de verschillende adviezen en de nieuwe feiten in de regelgeving heeft met andere woorden veel tijd gevraagd.

De minister wijst er ten slotte op dat de meeste leden met het raamdecreet kunnen instemmen. Alles evolueert immers zo snel dat men geen poorten kan afsluiten of op de feiten kan vooruitlopen.

b) De Geschillenraad

Een lid wijst de Commissie erop dat het voorstel van decreet van de heren P. Dewael en D. Van Mechelen uitvoerig het statuut van en de procedure voor de Geschillenraad regelt. Volgens de indieners was er nood aan een grondige herschrijving van het statuut en de procedure van de Geschillenraad gezien de talrijke interpretatiemoeilijkheden die zich stelden, mede door de aanneming en de toepassing van de decreten op de lokale radio's en op de regionale televisieverenigingen (zie toelichting Stuk 331 (1992-1993) — Nr. 1). De indieners betreuren dat dit belangrijk parlementair initiatief door de minister 'opgevangen' wordt door een amendement op het kabeldecreet met als enige bedoeling het bevoegd maken van de Geschillenraad voor de BRTN. Volgens de VLD-fractie wordt het parlementair initiatiefrecht hierdoor gefnuikt.

In de visie van de VLD-fractie moet zowel voor de Vlaamse Regering als voor de fracties binnen de Vlaamse Raad de mogelijkheid bestaan om bij de Geschillenraad een klacht in te dienen. De minister blijkt deze visie niet te delen.

Het lid pleit voor het afzonderlijk bespreken van dit voorstel van decreet houdende oprichting van een Geschillenraad voor radio en televisie. Hij vraagt de minister voorrang te geven aan dit voortreffelijk parlementair werk en zijn amendement op het ontwerp van decreet met betrekking tot de Geschillenraad in te trekken.

In zijn antwoord herinnert de minister er in de eerste plaats aan dat hij na het vraaggesprek met de professoren D. Voorhoof en J. Velaers (Stuk 232 (BZ 1992) — Nr.2) geconcludeerd heeft dat de Geschillenraad volgens hem ook bevoegd gemaakt moest worden over de openbare omroep. Deze visie vindt **zijn** neerslag in de ingediende amendementen op het voorliggend ontwerp van decreet.

Het voorstel van de heren P. Dewael en D. Van Mechelen over de Geschillenraad gaat inderdaad verder dan wat in het vraaggesprek aan bod is gekomen. Met haar amendement wil de Regering de Geschillenraad bevoegdheid over de openbare omroep geven. Het voorstel van decreet van de heren P. Dewael en D. Van Mechelen wil ook de penalísatie en de procedure regelen. De minister pleit er echter voor zo dicht mogelijk bij de oorspronkelijke tekst van het ontwerp van 1987 te blijven. Hij wil niet dat de essentiële voorwaarden om klachten bij de Geschillenraad te kunnen indienen, namelijk het belang en de benadeling, uit het oog verloren worden.

Een indiener van het geciteerde voorstel van decreet reageert als volgt op het antwoord van de minister. Het voorontwerp van de amendementen werd op 17 mei 1993 principieel door de Regering goedgekeurd. Het voorstel van decreet daarentegen was al op 29 april 1993 gedrukt en verspreid. Een indiener, hierin gesteund door een ander lid, herhaalt dan ook **zijn** vraag om dit voorstel van decreet los te koppelen van dit ontwerp omdat het in wezen niet hetzelfde onderwerp behandelt. De Commissie stemt hier eenparig mee in.

c) Het voorliggend ontwerp van decreet en de discussie over het opstarten van een tweede net door VTM en het monopolie van VTM

Een lid verwijst naar de stelling van de directeur-generaal van VTM, namelijk dat deze zender ruimte zou hebben voor een bijkomend commercieel net. Heeft het destijds aan VTM gegeven reclamemonopolie voor 18 jaar dan nog zin ? Dit monopolie was gegeven om de leefbaarheid van VTM te garanderen. VTM is nu vragende partij voor een tweede commercieel net. Dit is een nieuw geluid. Houdt het ontwerp van decreet rekening met het nieuwe feit dat in Vlaanderen **blijkbaar** meer dan één commercieel net leefbaar kan zijn ? Heeft de minister dit onderzocht en acht men zich in die omstandigheden nog gebonden door het monopolie voor 18 jaar aan VTM ?

Persoonlijk is het betrokken lid van mening dat als men afstapt van één commercieel net en een tweede commercieel net mag starten, dan ook aan anderen dan VTM moet worden toegestaan een commercieel initiatief te nemen.

De minister gaat even in op deze denkpiste. Hij vraagt zich af hoe het belang van de geschreven pers zal worden gevrijwaard als het monopolie van VTM wordt losgelaten. De minister vreest dat de geschreven pers, die voor een groot deel is toegetreden tot het aandeelhouderschap van VTM, het eerste slachtoffer zal zijn van deze demonopolisering.

Het betrokken lid repliceert dat VTM als commercieel net een dusdanige voorsprong heeft op nieuwe initiatieven en

zulke sterke marktpositie bekleedt, dat zij de concurrentie met anderen zeker aankan.

Een ander lid wijst erop dat het vooral de gezins- en vrouwenbladen zijn die te lijden hebben van de reclame op de commerciële televisienetten. Hun oplage zal dan nog sterker dalen.

De minister verduidelijkt dat niet alleen de leefbaarheid van VTM, maar ook het aandeelhouderschap van 51 procent van Vlaamse kranten en tijdschriften de reden was om aan VTM een monopolie te verschaffen als commerciële zender.

Een ander lid vraagt dat de ideeën omtrent bijkomende commerciële zenders verduidelijkt zouden worden, en dit met het oog op de belangen van de schrijvende pers. Hij ontwikkelt ter zake volgende gedachtengang.

Ofwel bouwt VTM een tweede commercieel net uit, en zal VTM een groter aandeel in de reclame naar zich toehalen. Indien de constructie van het aandeelhouderschap van Vlaamse kranten ongewijzigd blijft, zullen de kranten die in VTM participeren niet noodzakelijk benadeeld worden door het opstarten van een bijkomend commercieel net. De kranten en tijdschriften die niet in VTM participeren zullen echter geconfronteerd worden met een grondige herschikking van de reclamemarkt en er nog minder inkomsten uit puren.

Ofwel wordt een commercieel net uitgebouwd door andere initiatiefnemers dan VTM. Indien de geschreven pers hierin niet participeert, dan houdt dit bijkomend commerciële net grote risico's in voor de leefbaarheid van de pers.

Een vierde lid wijst erop dat de door het ontwerp van decreet beoogde aanpassing van het kabeldecreet aan de Europese richtlijn tot gevolg heeft dat het doorgeven van televisieprogramma's van buitenlandse commerciële stations via de kabel niet meer kan worden geweerd. Vermoedelijk wil VTM op deze nieuwe toestand anticiperen en via een tweede commercieel net een groot aandeel van de reclamemarkt vastleggen. Dit moet potentiële gegadigden ontmoedigen.

Een andere strategie zou erin bestaan een audiovisuele regie op te richten en de BRTN toe te staan reclameboodschappen uit te zenden. Zodoende kan ook een groot deel van het reclamepotentieel worden vastgelegd. Zodra dit ontwerp van decreet zal gestemd zijn, is er rechtszekerheid voor de buitenlandse groepen om een commercieel station in Vlaanderen tot stand te brengen.

Volgens de spreker moet de Commissie nadenken over de optimale invulling van dit reclamepotentieel. Primordiaal is dat de leefbaarheid van de geschreven pers gevrijwaard wordt.

De eerste spreker herhaalt dat hij er niet zo gelukkig mee is dat dit ontwerp van decreet rechtszekerheid biedt aan buitenlandse commerciële zenders. Dit houdt immers een feitelijke demonopolisering van VTM in, en volgens hem zou Vlaanderen meer gebaat zijn met een interne demonopolisering dan met concurrentie vanuit het buitenland. Als men buitenlanders toelaat vanuit Luxemburg uit te zenden, zal dit aan toelevering waarschijnlijk niet veel opleveren. Het strikt vasthouden aan het 18-jarig reclamemonopolie van VTM zoals dit nu bestaat is volgens het lid niet de beste zaak voor Vlaanderen.

De minister erkent dat het ontwerp van decreet voor dit probleem geen fundamentele oplossing biedt. De voorliggende tekst heeft tot doel de concordantie van het kabeldecreet met de richtlijn 'Televisie zonder grenzen' te bewerkstelligen. Een tweede oogmerk van de tekst is het conformeren van het

kabeldecreet met het arrest van het Hof van Justitie. Op welke wijze kan de Vlaamse Regering dan nog ingrijpen terwijl ze in overeenstemming blijft met richtlijn en verdrag ?

Zowel voor de buitenlandse als de Vlaamse zenders wil de Regering maximaal een aantal voorwaarden in dit decreet inschrijven, die enerzijds niet ingaan tegen het Verdrag van Rome en het Verdrag van Maastricht, en anderzijds de richtlijn 'Televisie zonder grenzen' volgen. Die laatste richtlijn is een zuiver economische richtlijn die volgens de minister dringend herzien moet worden. Het culturele aspect komt er niet aan bod. Naar aanleiding van het Groenboek zullen de Belgische Staat en de drie Gemeenschappen samen een standpunt innemen inzake de bescherming — ook op het Europese vlak — van de culturele dimensie in de audiovisuele sector.

Voor buitenlandse omroepen wordt in het ontwerp van decreet een reflectieperiode van 4 maanden ingeschreven. Dit maakt het mogelijk te toetsen of de wet van het land vanwaar men uitzendt wordt nageleefd, of het initiatief in overeenstemming is met de richtlijn en het verdrag en of er geen delokalisatie heeft plaats gegrepen. Dit belet echter niet dat buitenlandse initiatieven toegelaten moeten worden. Hierbij mag de Vlaamse decreetgeving echter niet omzeild worden. 'Pseudo-buitenlanders' moeten als dusdanig worden geweerd.

Mocht VTM een tweede commercieel net opzetten, dan dient VTM hiervoor alleszins aan de Vlaamse Gemeenschap een vergunning te vragen en zal bij deze nagegaan worden of VTM daarbij beantwoordt aan de voorwaarden van het voorgeliggend decreet. Dat zijn de mogelijkheden van het ontwerp van decreet. Bij dit alles blijft de leefbaarheid van de geschreven pers de fundamentele bekommernis.

Tenslotte beaamt de minister dat er een groot gevaar voor de geschreven pers opduikt als de niet-openbare televisieverenigingen zich richtend tot de hele Vlaamse Gemeenschap vermenigvuldigd kunnen worden. Het monopolie van VTM zou in het gedrang komen als de kabel voor dergelijke initiatieven opengesteld wordt.

d) De bevoegdheidsverdeling met het federale niveau en de samenwerking met Belgacom

Een lid vestigt de aandacht op het problematisch karakter van de bevoegdheidsopsplitsing van materies die voor het gehele mediagebeuren complementair dienen te zijn. Zo is telecommunicatie federale materie, het mediabeleid is een gemeenschapsaangelegenheid. Het laatste kan echter niet zonder behulp van de eerste evolueren. Zij zijn onderling zeer sterk verweven. Het zal allicht nodig zijn samenwerkingsakkoorden te sluiten en de federale loyaliteit te laten spelen. Een verschillende regeringssamenstelling op federaal en gemeenschapsniveau zou op dit punt tot problemen zou kunnen leiden, aldus nog het lid,

Een ander lid deelt de bekommernis van de eerste spreker. De omroep is gemeenschapsmaterie en de kabel, die drager is van de omroep, wordt eveneens tot de gemeenschapsmateries gerekend. Nu stelt men echter vast dat de kabel ook drager kan zijn van heel wat meer gegevens dan de omroep alleen. Als men de kabel echter beschouwt als drager van telecommunicatie, betreedt men het terrein van de telecommunicatiewetgeving die een federale aangelegenheid is. Voor sommige nieuwe toepassingen van 'omroep' is het evenmin evident dat zij als 'omroep' worden beschouwd, en dreigt

men in het vaarwater van de federale wetgever — in casu Belgacom, BIPT enz. — terecht te komen.

Deze omstandigheid belet volgens het lid echter niet dat de regelgeving inzake de kabel verder dient uitgewerkt en verfijnd naar nieuwe toepassingen toe. Het komt er volgens hem op aan bij de federale regelgeving maximale kansen te geven aan evolutieve toepassingen waarop van Vlaamse zijde kan worden ingespeeld. De federale en gemeenschapswetgeving ten aanzien van de kabel moeten complementair zijn. De regelgeving voor de kabel in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, die zich tot twee Gemeenschappen richt, zal hierbij een testgeval zijn.

De nieuwe technologieën bieden tal van onvermoede mogelijkheden voor de kabel. Men staat hier voor de grote uitdaging iets te willen of te moeten regelen dat echter (nog) niet te vatten is. Het lid pleit ervoor efficiënt en toekomstgericht te werken. Uit het werkbezoek bij Alcatel Bel1 is gebleken dat beeld, klank en de meest diverse data via één toestel kunnen worden opgevangen en doorgegeven. Telefoon, radio, televisie en andere data-uitwisseling kunnen ook op eenzelfde kabel worden geïntegreerd.

De hoorzitting met de heer B. Kok van Belgacom heeft de Commissie geleerd dat Belgacom jaarlijks tien miljard frank investeert in bedrading. De integratie van de glasvezel, de koperdraad en de kabel van de kabelmaatschappij mag niet uitgesloten worden indien men een optimaal netwerk met snelle dienstverlening naar alle gegadigden toe wil tot stand brengen.

Hierbij aansluitend verklaart een lid het eens te zijn dat de technische mogelijkheden niet spaak mogen lopen op de opsplitsing van bevoegdheden. Zijns inziens kan dit enkel door samenwerkingsakkoorden worden bewerkstelligd. Aparte wetgeving en decreetgeving zal nooit een afdoende en sluitende regeling opleveren.

Verschillende leden vragen de stand van zaken in verband met de lopende gesprekken tussen de minister en het federale niveau, inzonderheid wat de samenwerking tussen Belgacom en de kabelmaatschappijen inzake de basisinfrastructuur van het telecommunicatienetwerk betreft. Een technische link tussen enerzijds de telecommunicatieapparatuur — hoofdzakelijk de glasvezelkabel — en de kabel van de kabelmaatschappijen is noodzakelijk om op een goedkope en vlotte wijze de huiskamer te bereiken. Hoe staat de minister tegenover deze oplossing, die wordt gesuggereerd door Alcatel Bel1 ? Hoe ziet hij dit technisch en ook juridisch ? Zal de minister hiervoor een volmacht vragen in het decreet ?

Een lid meent te weten dat de minister in de voorbije weken onderhandeld zou hebben met de omroepen en met de kabelmaatschappijen terwijl Belgacom hierbij niet aanwezig was. Dit terwijl de Commissie bij het bezoek aan Alcatel-Bel1 heeft kunnen vaststellen welke enorme mogelijkheden via de telecommunicatiebedrijven gerealiseerd kunnen worden.

De minister preciseert dat hij sinds medio 1992 een aantal brieven heeft geschreven aan de toenmalige federale minister van Verkeerswezen — die ook bevoegd was voor de infrastructuur — met het verzoek om samen met de vertegenwoordiger van de diverse gemeenschappen aan tafel te zitten voor overleg. In oktober 1993 riep minister Coëme een vergadering bijeen waarop voornamelijk vertegenwoordigers van de administratie werden uitgenodigd in plaats van beleidsverantwoordelijken. Deze vergadering is mislukt.

De minister heeft nu geopteerd om eerst op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap een officieus eerste overleg te organiseren tussen het kabinet, Belgacom en de Vlaamse kabelmaatschappijen. Het is de bedoeling ervoor te waken dat in een klein dichtbevolkt land als België althans van Vlaamse zijde afspraken zouden worden gemaakt over het aanleggen van mogelijke 'communicatie-autowegen'. Mocht het later nodig zijn samenwerkingsakkoorden af te sluiten, dan is het alleszins handig om van Vlaamse zijde een consensus te hebben.

Op verzoek van een lid belooft de minister dat hij de Commissie zo nauw mogelijk zal betrekken bij het overleg dat hij met Belgacom zal voeren. Het is trouwens goed dat er een zo groot mogelijke consensus zou zijn over de nieuwe oriëntering van alle medeactoren in het mediabeleid.

Een ander lid wil dieper ingaan op de hogergeschetste problematiek. Er zal uiteraard moeten gezocht worden naar de integratie van de 'super-highways' zodat met een minimum aan investeringen een maximum aan capaciteit en dienstverlening wordt gerealiseerd.

Toch wil dit lid wijzen op artikel 125 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige overheidsbedrijven, waaronder Belgacom. Blijkens dit artikel wordt de telecommunicatie gerekend tot de federale materies, de omroep als uitzondering tot de gemeenschapsmateries. Hij citeert artikel 125 van deze wet dat artikel 7 van de wet van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie en de teledistributie en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie vervangt :

"Art. 7. de Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, op voorstel van het Instituut — het Belgisch Instituut voor Post en Telecommunicatie — BIPT — de voorwaarden bepalen waarin een radiodistributie- of een televisiedistributienet mag worden gebruikt voor het uitbaten van niet-gereserveerde diensten in de zin van titel III van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, mits de langs het net overgebrachte klank- en televisieprogramma's niet worden gehinderd. In dat geval zijn de bepalingen van titel III van hogervermelde wet van toepassing, met uitzondering van de artikelen 88 en 92, § 1."

Deze bepaling is thans nog niet in werking getreden.

Dit artikel toont aan dat via radio- en televisiedistributienetten nog andere diensten dan klank- en televisieprogramma's kunnen worden verstrekt. Men heeft hierbij ongetwijfeld aan telecommunicatie gedacht. De mogelijkheid door dit artikel geboden kreeg nog geen concrete uitwerking. Vanuit de Vlaamse Gemeenschap zou dit artikel alleszins zijn wettelijke invulling moeten krijgen, en liefst op unanieme wijze. Indien men laat doorschijnen dat de kabel andere diensten kan verstrekken dan televisieprogramma's doorgeven, dan wordt Belgacom indirect gedwongen om hierover besprekingen aan te knopen. Zij zullen dan, gezien de grotere technische mogelijkheden van de kabel, vragende partij zijn.

De minister geeft dit lid gelijk voor de duidelijk afgelijnde exclusieve bevoegdheden. Zowel in de sfeer van de telecommunicatie als in de sfeer van de omroep is er echter een grijze zone aanwezig die toch tot noodzakelijke gesprekken zal leiden.

e) Het begrip 'omroep'

Samen met de minister is een lid het erover eens dat het begrip 'omroep' niet te restrictief mag worden gedefinieerd. De technische evolutie maakt het moeilijk nu reeds zicht te krijgen op de modaliteiten die de omroep zullen bepalen en wat hij precies allemaal kan inhouden. Hij pleit er daarom voor de omroep zijn eigen ontwikkeling te laten volgen. Vermits de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is voor de omroep, heeft zij er alle belang bij dit gegeven niet op voorhand te vergrendelen. De omroep vandaag verschilt van wat morgen de omroep zal zijn en verschilt reeds van wat gisteren de omroep was. Ook de BRTN, de VTM en de regionale televisie zullen moeten inspelen op nieuwe mogelijkheden willen zij als omroep overleven. Zij zullen hun rol als omroep opnieuw moeten definiëren buiten de marge van de klassieke omroep-functie.

Toepassingen hiervan zijn bijvoorbeeld het systematisch aanbieden van teletekst. De nieuwe technologie ter zake biedt veel mogelijkheden die bovendien interactief gebruikt zal kunnen worden. Vanuit deze brede visie moet dit decreet worden besproken.

Een lid vraagt of de BRTN-lijn die de NV De Tijd gebruikt voor zijn abonnees, in de hoger geschetste visie, een aspect van de omroep is.

De eerste spreker antwoordt bevestigend. Het betreft hier immers informatie ten behoeve van gebruikers die de voorwaarden naleven die vereist zijn om deze informatie te ontvangen. Dit is een evidente en reeds op wereldschaal verspreide evolutie. Hij verwijst naar de band tussen het agentschap Reuter en CNN. Ook de BBC doet aan bepaalde data-verstrekkingen. Wellicht is het, aldus het lid, nodig dat, wanneer een omroep dit soort van onderverhuur toestaat, een meldingsplicht aan de bevoegde minister wordt ingevoerd.

Een ander lid vraagt of de spreker onder omroepen ook de regionale omroepen verstaat. Kan in de hypothese van nieuwe dienstverlening aan de omroepen het stelsel van 'video op vraag' toegewezen worden aan de niet-openbare regionale televisiestations ?

Het betrokken lid verduidelijkt dat de discussie gaat over de grenzen van de omroep. Teletekst en kabelkrant behoren, aldus het lid, tot de omroep. Zo ook het verspreiden van bepaalde gegevens als personeelsadvertenties of financiële gegevens uit kranten. Dit lijkt volgens hem allemaal omroep te zijn.

Wat nu 'video op vraag' betreft, kan het louter consulteren van een videotheek met het oog op het bekijken van een film, tot omroep worden gerekend ? Volgens de omroepen BRTN en VTM wordt dit beschouwd als omroep. Persoonlijk meent het lid echter dat dit eerder beschouwd moet worden als een economische dienst dan wel als een 'omroep'-dienst.

Op de opmerking van een lid dat het toch om de verspreiding van een cultureel goed gaat, meent de spreker dat video-on-demand niet ab initio uit het begrip omroep moet worden geweerd.

De minister wijst erop dat in deze redenering betaalomroep dan ook een economische dienstverlening is.

De spreker meent dat er een verschil is tussen betaaltelevisie zoals Filmnet, dat volgens hem tot de omroep behoort, en het volledig individueel toegang hebben tot een videoteek waarbij men een film kiest om gelijk wanneer te bekijken.

De minister verklaart dat wanneer er een algemeen aanbod is, waarop door eenieder die zich in dezelfde voorwaarden bevindt een beroep kan worden gedaan, dit een vorm van 'omroep' is.

De spreker leidt hieruit af dat dan alles tot de omroep moeten worden gerekend. Volgens de Angelsaksen is elke data broadcast 'omroep'.

De voorzitter herinnert aan de informatie uit de hoorzitting. Een lid haalt ter zake het voorbeeld van films aan. Er kunnen echter ook andere gegevens 'geplukt' worden uit de programmatie van de omroep. Is dit nog omroep ?

Dit is evident omroep, aldus de repliek van nog steeds hetzelfde spreker. Over enkele jaren zal men om het even welk BRTN-programma op om het even welk tijdstip kunnen 'zien'. Dit is dan enkel een herschikking van het 'omgeroepe-nie'. Video-op-vraag daarentegen is zeker een grenstoepassing van de omroep. BRTN en VTM moeten de kans krijgen zo ruim mogelijk in te spelen op de omroepmogelijkheden. Zij zullen daarbij echter wel alert moeten zijn om de boot — die in deze aangelegenheid zeer snel is — niet te missen.

Een lid herinnert eraan dat VTM en BRTN er terecht op hebben gewezen dat zij — en ook de regionale omroepen — aan heel wat normen moeten beantwoorden, opdat ze een bijdrage aan de Vlaamse cultuur zouden leveren. Welke garanties biedt dit decreet op dat vlak ten aanzien van al diegenen die andere diensten zullen leveren ? Onder welke modaliteiten zullen kabelmaatschappijen video-op-vraag kunnen aanbieden ? De omroepen zullen aangespoord worden om ook andere diensten aan te bieden. Zullen zij met de bestaande regelgeving ook een elektronische videotheek kunnen aanbieden ? Blijft de kosteloze doorgifte voor beide omroepen bestaan ?

De minister bevestigt dat de kosteloze doorgifte voor de omroepen blijft. De omroepen zijn technisch nog niet in staat om video-op-vraag aan te bieden, aldus de minister. Men moet niet in rigide regelgeving vooruitlopen. De omroepen hebben wel plannen inzake data-broadcasting, dat een toepassing van omroep kan zijn. Dat behoort wel degelijk tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Wat het aanbieden van de video-op-vraag door de kabelmaatschappijen betreft, verwijst de minister naar de amendementen die een vierde categorie omroepen, die andere diensten aanbieden, creëren. Die categorie moet een vergunning krijgen van de Vlaamse Regering. Ook de uitvoeringsbesluiten van het kabeldecreet van 1987 en van het nieuwe kabeldecreet zijn op die categorie van toepassing.

De minister kondigt aan bij de artikelsgewijze bespreking dieper in te gaan op de verschillende vragen.

f) De plaats van de kabelmaatschappijen in het nieuwe mediaveld

Een lid vraagt zich af welke diensten de kabelmaatschappijen kunnen verlenen en welke bevoegdheid zij hebben. Het lid is over het algemeen voorstander van het respecteren van het monopolie van de gemeenten voor het installeren van de kabel. Zij moeten een optimaal netwerk tot stand brengen ten behoeve van de gebruikers. Daartegenover staat dat de toegang tot de kabel zo vrij mogelijk moet zijn voor derden.

Het lid heeft het daarom moeilijk met de formulering van het laatste lid van artikel 10 : "... kan de Vlaamse Regering een kabelmaatschappij ook de toestemming geven om zijn kabelradio- of kabeltelevisienet te gebruiken voor andere

diensten dan het overbrengen van klank- of televisieprogramma's . . .“.

De interpretatie van dit artikel is niet duidelijk. Het is niet gezond dat de kabelmaatschappij ook diensten verstrekt. Dit artikel zou de kabelmaatschappijen het argument geven om de decoder te beheren wat een rem zou zijn op een open dienstverlening. Indien de kabelmaatschappijen zowel de kabel installeren en daar bovenop ook systematisch diensten verlenen via deze kabel dan krijgen zij een monopoliepositie, wordt de financiering en de kostprijs van beide ondoorzichtig. Dit werkt marktversturend.

De spreker zal wellicht een amendement indienen om de interpretatie van dit artikel te verfijnen. Hij kan er wel inkomen dat de kabelmaatschappijen tijdelijk uitzonderlijke diensten zouden verlenen, maar dan moet het wel om omroepdiensten gaan.

Het kan hoegenaamd niet zo zijn dat de kabelmaatschappijen ook dé dienstverleners zouden zijn.

Een ander lid ziet een tegenstrijdigheid in deze redenering van dit lid. Enerzijds pleit hij ervoor het begrip 'omroep' zo breed mogelijk te laten (cfr. e)), anderzijds wil hij de uitzonderlijke dienstverlening door de kabelmaatschappijen alleszins beperken tot 'omroepdiensten'. Eenzelfde begrip kan niet tegelijk vaag gehouden worden en gehanteerd worden om iets te beperken.

De minister waarschuwt ervoor dat door bepaalde voorwaarden te verscherpen of door bepaalde woorden te vervangen, men het omgekeerde resultaat zou kunnen krijgen van wat oorspronkelijk de bedoeling was. Voorzichtigheid is nodig.

De eerste spreker vestigt de aandacht op het voorstel van decreet van de heer S. De Clerck dat over het kabelinstituut en het kabelfonds handelt (Stuk 348(1992-1993)-Nrs.1 en 2). Het komt echter de federale overheid toe te oordelen in welke mate een instituut al of niet voor het hele land controle uitoefent, en dit zonder afbreuk te doen aan de bevoegdheden van de gemeenschappen. De spreker vraagt het standpunt van de minister ter zake.

Hetzelfde lid vraagt of de Vlaamse Regering inzake een kabelfonds initiatieven kan nemen. Het is belangrijk op een gecoördineerde manier middelen te verzamelen om het gebruik van kabel in het licht van de nieuwe ontwikkelingen te begeleiden. Aan de nieuwe diensten zou men een bepaalde vergoeding kunnen vragen die in een kabelfonds gestort wordt. Er zijn ook alternatieve mogelijkheden. In het oorspronkelijk ontwerp van decreet, gecorrigeerd door de amendementen van de Regering, komt dat niet aan bod.

De minister meent dat de Vlaamse Gemeenschap op termijn een eigen instelling moet oprichten die de toepassing van het kabeldecreet inzake omroep op het Vlaamse en Brusselse grondgebied controleert. Bij de oprichting van een dergelijk instituut spelen echter niet alleen principes, maar ook budgettaire en organisatorische aspecten. Met de BIPT is er nu een akkoord om controles uit te laten voeren op het terrein, bijvoorbeeld wat de vrije radio's betreft. Met Belgacom zal de Vlaamse overheid ook tot een dergelijk akkoord proberen te komen.

Wat een eventueel kabelfonds betreft, verwijst de minister naar een vroeger voorstel dat een negatief advies van de Mediaraad kreeg. Volgens de minister is het nog te vroeg voor de regulering van een kabelfonds. Zoals het decreet op de zendvergunningen, voorziet dit decreet in een retributiesys-

teem voor de vergunningen. Het retributiesysteem houdt weliswaar alleen verband met de kosten inzake de vergunningsdossiers. In de toekomst kan wel aan de oprichting van een kabelfonds gedacht worden.

g) Varia

Een lid betreurt dat op de hoorzitting de stem van de **wetenschap** niet gehoord werd. Hij vernoemt in dit verband prof. J.-C. Burgelman.

Uit het bezoek aan Alcatel Bell bleek verder dat de privé-bedrijven beter op de hoogte zijn van wat leeft bij de Europese Commissie, dan de leden van de Commissie media. Hij vraagt dat het zogenaamde **Groenboek** aan alle Commissieleden bezorgd zou worden.

Verwijzend naar de uitspraak van de heer L. Neels over de blanco cheque aan een onbekende, vindt hetzelfde lid dat de decreetgever met dit decreet een **blanco cheque aan de uitvoerende macht** geeft. De Regering en de vrije markt hebben vrij spel. Wat met de vraag van een lid om de oppositie erbij te betrekken ?

In hoeverre draagt dit decreet bij tot de bescherming van de **sociale en culturele aspecten** ? De Vlaamse Raad moet erover waken dat Vlaanderen niet nog meer in een duale samenleving met enerzijds informatie-rijken en anderzijds informatie-armen verandert.

De spreker merkt vervolgens op dat de kabelmaatschappijen het monopolie op de **decoder** vragen. Ook de NV Tijd vraagt daarvoor volledige vrijheid. Welke houding zal de Regering daaromtrent aannemen ? Alcatel Bell wees erop dat een toestel met een ingebouwde decoder in de lijn van de normale evolutie ligt. Hoe zal de minister daarop controle uitoefenen ?

Ten slotte verwijst het lid naar het zo goed als gratis aanbod van literatuur via de openbare bibliotheken. Hoe zal de overheid voor een dergelijk aanbod zorgen inzake de culturele goederen via de nieuwe media ?

In zijn antwoord stelt de minister dat wel degelijk wetenschappers werden gehoord. Zij hebben hun advies gegeven in het Comité van experts en in de Mediaraad.

Wat het vrij spel van de markt betreft, zal verder bij de artikelsgewijze bespreking blijken dat de Regering met de amendementen zo veel mogelijk de culturele aspecten wettelijk beschermt als de internationale regelgeving toelaat. De Regering kan niet buiten de Europese richtlijn en het Verdrag van Maastricht.

De minister deelt de sociale bekommernis van het lid. Hij meent dat alle actoren, ook de kabelmaatschappijen, zich van hun sociale en culturele opdracht bewust moeten zijn. In gesprekken, niet altijd op het terrein, blijkt hun bereidheid om die verantwoordelijkheid op te nemen. De Vlaamse Gemeenschap kan alleen de bescherming van het culturele aspect in Europa doorduwen als die ook in eigen gebied gerealiseerd wordt.

Voor de leesbaarheid van het verslag vraagt een lid een soort **glossarium** toe te voegen waarin alle technische termen bevattelijk uitgelegd worden. Het lid pleit ook voor het gebruik van goede Nederlandse terminologie. Misschien moeten ook aan deskundigen vragen een soort communicatieschema op te stellen, een globaal overzicht met de mogelijkheden van de nieuwe media voor de bedrijven. De voorzitter verwijst voor het schema naar het verslag van het bezoek aan

Alcatel **Bell** en meent dat een dergelijk schema bij voorliggend verslag gevoegd kan worden (Bijlage 1). Een ander lid vindt dat de Engelse terminologie dan wel in goed Nederlands omgezet moet worden.

De minister vindt een glossarium een goed idee, maar meent dat men eerst de regelgeving moet coördineren. Engelse terminologie moet men inderdaad zoveel mogelijk vermijden, maar de minister vindt dat men nu eerst tot een consensus over de spelling moet komen. Net zoals voor de spelling kan men de taal eerst laten leven om dan periodiek in te grijpen. Voor de spelling hebben de ministers van de Taalunie beslist om om de 10 jaar een nieuw spellingsboekje te laten verschijnen. Het lid reageert daarop dat men, zonder tot strikt juridische definities te komen, gewoon voor de leesbaarheid een soort woordenlijst achterin kan toevoegen.

II. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

De ingediende amendementen en subamendementen werden gepubliceerd in de Stukken 157 (BZ 1992) — nrs. 2, 4 en 5.

De Vlaamse Regering diende bij verschillende artikelen dezelfde amendementen in, namelijk het amendement waarbij de wending 'Vlaamse Executieve' vervangen wordt door 'Vlaamse Regering', het amendement waarbij de termen 'overbrengen' en/of 'verdelen' vervangen worden door 'doorgeven' en het amendement waarbij de wending 'erkenning en vergunning' wordt vervangen door 'vergunning' (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

Deze amendementen worden door de minister als volgt verantwoord.

Ingevolge de inwerkingtreding van de recente **grondwetswijziging** wordt in de ontwerptekst consequent de nieuwe terminologie toegepast en wordt 'Vlaamse Executieve' vervangen door 'Vlaamse Regering'.

In het ontwerp worden de woorden 'doorgeven', 'overbrengen' en 'verdelen' in dezelfde betekenis door elkaar gebruikt. Op advies van de Vlaamse Mediaraad wordt de voorkeur gegeven aan 'doorgeven' en afgeleide vormen.

Op advies van de Raad van State wordt erkenning en vergunning, die met één rechtshandeling gebeurt, vervangen door 'vergunning'.

Deze amendementen worden in het verloop van de tekst niet meer becommentarieerd.

De Commissie stemt in met enkele taalcorrecties, onder meer voortvloeiend uit de amendering van de tekst.

Decreet betreffende de erkenning en de vergunning
van de kabelradio- en kabeltelevisienetten
en betreffende de bevordering van de verspreiding
en de produktie van televisieprogramma's

Door de Vlaamse Regering werd een amendement ingediend ertoe strekkend de titel te wijzigen als volgt : 'Decreet betreffende de kabelnetten en de vergunning voor het aanleggen en exploiteren ervan en betreffende het bevorderen van de verspreiding en de produktie van televisieprogramma's' (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

De minister verantwoordt het amendement als volgt. In de ontwerptekst was sprake van 'de erkenning en de vergunning van de kabelradio- en kabeltelevisienetten'. Niet de netten,

maar de maatschappijen kunnen erkend worden. Omdat de erkenning en vergunning zoals reeds gezegd met één rechtshandeling kan gebeuren (cfr. inleiding bij de artikelsgewijze bespreking), werd op advies van de Raad van State deze titel voorgesteld.

Het amendement en de aldus geamendeerde titel worden unaniem aangenomen.

HOOFDSTUK I

Inleiding en definities

Artikel 1

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen.

Artikel 2

Op dit artikel is er een amendement van de Vlaamse Regering dat ertoe strekt de definities zoals omschreven in het oorspronkelijk ontwerp aan te passen (cfr. Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

De minister geeft volgende toelichting bij dit amendement.

1. Bij de definities van 'kabelradionet' en 'kabeltelevisienet' worden op advies van de Vlaamse Mediaraad de woorden 'al dan niet in gecodeerde vorm' ingevoegd, om duidelijk de aard van de programmasignalen aan te geven. Eveneens worden de woorden 'over te brengen' vervangen door 'door te geven' dat dezelfde betekenis heeft, maar taalkundig de voorkeur geniet ;

2. de definities van 'radio-omroepdienst', 'openbare radio-omroepdienst' en 'private radio-omroepdienst' worden op advies van de Vlaamse Mediaraad niet meer opgenomen, daar deze in het raam van dit ontwerp niet nuttig zijn. In de plaats daarvan komt de definitie 'omroepen' die gebaseerd is op de Europese televisierichtlijn en die reeds is opgenomen in het decreet houdende de toekenning van zendvergunningen aan de omroeporganisaties van 14 juli 1993. Als afgeleide definities worden ingevoegd : radio- en televisieomroeporganisatie ;

3. een definitie 'omroepprogramma' wordt ingevoegd. Deze definitie stemt inhoudelijk overeen met de definitie van 'programma-aanbod' uit het maxi-decreet. Omdat 'programma-aanbod' in de praktijk niet wordt gebruikt, wordt het vervangen door 'omroepprogramma'. Als afgeleide definities worden ook ingevoegd : radio-omroepprogramma en televisieomroepprogramma.

Onder omroepprogramma wordt dus verstaan : alle programma's van een omroeporganisatie die op één kanaal worden doorgegeven. BRTN zendt twee televisieomroepprogramma's uit, namelijk TV 1 en TVTWEË. De toevoeging van de definitie 'omroepprogramma' was noodzakelijk omdat in het huidige ontwerp 'programma' een dubbele betekenis had, namelijk hetzij de volledige programmering van een omroeporganisatie, hetzij een programma van een omroeporganisatie, dat onder een afzonderlijke titel wordt aangeboden zoals bijvoorbeeld Panorama, Telefacts ;

4. Europese produkties. Met deze wijziging wordt de tekst van de Europese televisierichtlijn van 3 oktober 1989 hernomen. Het advies van de Vlaamse Mediaraad nr. 92/06, punt 3.1 wordt daarmee gevolgd.

Voor alle duidelijkheid werd artikel 2 volledig herschreven en hernummerd.

Wat de decoder betreft, wijst de minister erop dat bewust geen monopolie werd ingeschreven. Tijdens de hoorzittingen heeft de Commissie kennis kunnen nemen van de standpunten van de kabelmaatschappijen, van de omroepen en van de NV De Tijd. Daarbij werd ook gewezen op de technische evolutie. Zoals teletekst nu in de televisietoestellen geïntegreerd is, wordt ook verwacht dat op termijn andere mogelijkheden via het televisietoestel zelf kunnen worden aangeboden.

De kabelmaatschappijen en de omroepen zijn het erover eens dat naar eenzelfde standaarddecoder moet worden gestreefd.

Wat het beheer van de decoder betreft, hebben de kabelmaatschappijen in elk geval de sleutel in handen. Zij zijn het immers die beslissen welke omroepprogramma's en diensten zij aan hun abonnees zullen aanbieden.

De minister besluit dat hij momenteel samen met de omroepen en de kabelmaatschappijen onderzoekt op welke manier het beheer van de decoder het best kan worden geregeld, en dit in het kader van een door hem opgestarte technische werkgroep die bestaat uit medewerkers van de administratie, het kabinet, de kabelmaatschappijen en de omroepen. Deze werkgroep zal ook rekening moeten houden met de evolutie op Europees vlak.

Een lid noteert dat in 1° en 2° de notie 'al dan niet in gecodeerde vorm' werd toegevoegd. De spreker gaat er van uit dat deze toevoeging niet tot gevolg kan hebben dat elke omroep een sleutel op zijn signaal zou kunnen toepassen. Op die manier zou immers een belangrijke verwarring met het bestaande systeem van betaalomroep kunnen ontstaan. Hij vraagt van de minister dan ook de bevestiging dat de voorgestelde formulering het bestaande onderscheid tussen gewone omroepen en betaalomroepen niet in het gedrang zal brengen.

Dezelfde spreker kan zich ermee akkoord verklaren dat het voorliggend decreet geen stelling neemt inzake het beheer van de decoder. Hij onderschrijft de door de minister voorgestelde werkmethode, namelijk dat een technische werkgroep een oplossing inzake het beheer van de decoder dient uit te werken. De spreker vraagt zich echter af of ook de producenten van de nieuwe telecommunicatietechnieken — bijvoorbeeld Alcatel Bell — niet bij de werking van deze technische werkgroep betrokken zouden moeten worden. Volgens hem is dit essentieel omdat de producenten, naast het kabinet, de administratie, de kabelmaatschappijen en de omroepen, nauw betrokken partij zijn. De spreker vraagt tevens welke omroepen bij het overleg betrokken zijn.

Een andere spreker heeft een concrete vraag bij 3°, en meer bepaald bij de zin 'Hieronder is mede begrepen het overdragen van programma's tussen ondernemingen met het oog op het doorgeven aan het publiek'. Hij vraagt een concreet voorbeeld van dergelijke programma's.

Hij stelt tevens voor in 13° 2) c) de wending 'van deze staten' te wijzigen in 'uit deze staten'. Hiermee is alle discussie over de juiste betekenis van deze wending uitgesloten.

In antwoord op de eerste vraag stelt de minister dat de eigenheid van het systeem van betaaltelevisie zoals gedefinieerd in het kabeldecreet van 28 januari 1987 niet aangetast wordt. Bedoeling van artikel 2 is naar de toekomst toe alle mogelijkheden open te laten.

Wat de samenstelling van de technische werkgroep betreft, verduidelijkt de minister dat bij de omroepen zowel BRTN als VTM als de betaalomroep vertegenwoordigd zijn. De aanwezigheid van de producenten is volgens de minister niet noodzakelijk omdat de werkgroep zich concentreert op de problematiek van het beheer van de decoder.

Paragraaf 13" is de vertaling van de Europese richtlijn, en met de geciteerde bijzin worden bijvoorbeeld Eurovisie-uitzendingen bedoeld.

Tenslotte kunnen zowel de minister als de Commissie instemmen met de door een lid gesuggereerde taalcorrectie. De minister wijst erop dat de bedoelde wending een vertaling van de Europese richtlijn betreft, wat soms tot interpretatiemoeilijkheden kan leiden.

Het amendement en het aldus geamendeerde artikel 2 worden unaniem aangenomen.

HOOFDSTUK II

Erkenning en vergunning van de kabelradio- en kabeltelevisienetten

Vanwege de Vlaamse Regering is er een amendement ertoe strekkend de titel te wijzigen als volgt : 'Vergunning voor het aanleggen en exploiteren van de kabelradio- en kabeltelevisienetten' (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

De minister verklaart dat de Vlaamse Regering hiermee het advies van de Raad van State heeft willen volgen.

Het amendement en de aldus geamendeerde titel worden eenparig aangenomen.

Artikel 3

Op dit artikel zijn er twee amendementen van de Vlaamse Regering ertoe strekkend de terminologie van het artikel aan te passen (cfr. inleiding bij de artikelsgewijze bespreking).

De amendementen en het aldus geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen.

Artikel 4

Op dit artikel is er een amendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws ertoe strekkend in § 1, 1° op de eerste en tweede regel de wending '... eenzelfde gebouw, gegroepeerde woningen . . .' te vervangen door de wending 'eenzelfde gebouw of gegroepeerde woningen' (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.4) .

Een indiener van het amendement stelt dat de tekst zoals hij nu is geformuleerd, niet helder is. Meer bepaald is het niet duidelijk of 'behorende tot de volksgezondheid- of welzijnssector' ook op 'kamers of appartementen van eenzelfde gebouw' slaat. Door de invoeging van het woordje 'of' tussen 'eenzelfde gebouw' en 'gegroepeerde woningen' wordt die onduidelijkheid weggenomen.

Een lid merkt op dat ingevolge de toepassing van 2°, hotels met minder dan 50 kamers geen, hotels met bijvoorbeeld 51 kamers wél een toelating voor de inrichting van een collectieve antenne nodig hebben. Hij vraagt of dit de bedoeling kan zijn.

De minister antwoordt dat er voor dergelijke hotels geen probleem rijst indien zij aansluiten op het gewone kabelnet. De decreetgever heeft de grootte van de complexen die zijn vrijgesteld uit rationele overwegingen willen terugdringen.

De commissievoorzitter voegt eraan toe dat men ook de belangen van de kabelmaatschappijen niet heeft willen schaden. Men heeft de voorrechten voor de commerciële sector zo veel mogelijk willen beperken.

Een lid vraagt welke de toestand is voor hotels of horecabedrijven die in verschillende paviljoenen gevestigd zijn, maar uiteindelijk toch tot één geheel behoren.

Een lid antwoordt dat, indien het aantal verspreide woningen minder dan 50 bedraagt, het principe van de vrijstelling voor gegroepeerde woningen zoals opgenomen onder 4° van toepassing is.

De minister citeert in dit verband nog de notulen van de bespreking van het voorliggend ontwerp van decreet in de Commissie voor de Media uit 1991 : 'Als principe voor de collectieve antenne geldt dat in de opgesomde gevallen geen erkenning en vergunning van het net is vereist. In de andere gevallen — bijvoorbeeld 51 in plaats van 50 appartementen in eenzelfde gebouw — is ofwel een erkenning en vergunning vereist, en zal onder meer moeten voldaan worden aan de voorwaarden van artikel 9, wat op technisch gebied grote gevolgen kan hebben, ofwel moet aangesloten worden op het gewone kabelnet'.

De minister stemt in met het amendement waarop het door de Commissie unaniem wordt aangenomen.

Ook een tweede amendement van de geciteerde indieners (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.4) en een amendement van de Vlaamse Regering (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2), beide er toe strekkend tekstcorrecties aan te brengen (cfr. inleiding van de artikelsgewijze bespreking) worden door de Commissie unaniem aangenomen.

Het aldus geamendeerde artikel wordt eveneens unaniem aangenomen.

Artikel 5

Op dit artikel zijn er amendementen van de Vlaamse Regering die erop gericht zijn de paragrafen 1 en 2 van artikel 5 in hun geheel te vervangen (cfr. Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

Deze amendementen worden door de minister als volgt toegelicht.

In § 1 wordt op advies van de Raad van State de vestigingsvereiste geschrapt.

Paragraaf 2 wordt op advies van de Raad van State zo aangepast dat hij niet alleen op het doorgeven van het nieuw programma-aanbod slaat, maar ook op het doorgeven van nieuwe diensten en op de erkenning.

Paragraaf 2 moet in samenhang gelezen worden met de wijzigingen voorgesteld aan artikel 9. Bedoeling is het decreet in overeenstemming te brengen met het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 16 december 1992. In dit arrest heeft het Hof onder meer strijdig geacht met het EG-verdrag : het opleggen van een voorafgaande toestemming waaraan voorwaarden kunnen worden verbonden voor buitenlandse televisieomroeporganisaties. Het Hof heeft echter niet als zodanig in strijd geacht met het EEG-Verdrag : het opleggen van een verplichting van voorafgaan-

de toestemming indien deze zou worden verleend op grond van objectieve, op voorhand vastgestelde criteria.

Uit het voorgaande volgt dat het kabeldecreet op de volgende punten moet worden aangepast : schrappen of aanpassen van het bestaande vergunningssysteem in de mate waarin dit niet op objectieve criteria berust.

Met betrekking tot de invoering van een **vergunningensysteem** dat gebaseerd is op objectieve mediarechtelijke normen, wordt het volgende opgemerkt. In de eerste plaats blijft het moeilijk adequate criteria vast te stellen die betrekking hebben op de kwaliteit van de uitzendingen. Ten tweede moet een omroeporganisatie die aan alle criteria voldoet automatisch worden toegelaten, terwijl ze zich in feite in een andere lidstaat kan hebben gevestigd om de regelgeving van de Vlaamse Gemeenschap te omzeilen.

Het hierna voorgestelde systeem strekt ertoe de doorgifte via de kabel in Vlaanderen van uitzendingen van omroeporganisaties gevestigd in andere lidstaten toe te laten, voor zover deze organisaties aantonen dat ze onder de bevoegdheid vallen van een andere EG-lidstaat (cfr. art. 2, lid 1 Televisierichtlijn). Wanneer een omroeporganisatie meerdere omroepprogramma's verzorgt, is voor elk **omroepprogramma** een aanmelding noodzakelijk.

Het voorstel voorziet in een aanmelding door de **kabelmaatschappij**. Ook in het huidige systeem gaat de aanvraag om een toelating van de kabelmaatschappij uit.

Bij aanmelding, door een kabelmaatschappij, van het voorstellen tot het doorgeven van een omroepprogramma afkomstig van een in een andere lidstaat gevestigde omroeporganisatie, zal de Vlaamse regering nagaan of :

- de betrokken omroeporganisatie in de lidstaat van oorsprong effectief en in dezelfde mate onderworpen is aan de controle die aldaar wordt uitgeoefend op omroeporganisaties die voor die lidstaat uitzenden ;

- het omroepprogramma conform is met het Europees recht inzake auteursrechten, naburige rechten en de internationale verbintenissen van de Europese Unie ;

- het omroepprogramma geen gevaar oplevert voor de openbare orde, de goede zeden of de openbare veiligheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Indien blijkt dat aan een van deze drie voorwaarden niet is voldaan, dan zal de Vlaamse Regering de kabelmaatschappij het verbod opleggen het omroepprogramma door te geven zolang niet aan alle voorwaarden is voldaan.

De minister besluit dat met deze procedure werd geopteerd voor een nieuwe techniek, namelijk de techniek van de meldingsplicht. Hier worden geen eigen voorwaarden aan gekoppeld, maar wordt telkens verwezen naar de wetgeving van het land van herkomst, naar de Europese regelgeving en naar de door de Europese richtlijn aanvaarde elementen van openbare orde, goede zeden of openbare veiligheid.

De minister vermeldt tenslotte dat de overige door de Vlaamse Regering ingediende amendementen ertoe strekken de reeds geciteerde taalcorrecties aan te brengen (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2) .

Een lid waarschuwt voor het gebruik van de term 'rechtspersoon' in de te amenderen § 1. Hij merkt immers op dat sommige feitelijke verenigingen voor bepaalde specifieke doelen ook rechtspersoonlijkheid kunnen krijgen — bijvoorbeeld de syndicaten voor de specifieke activiteit van het uit-

betalen van de werkloosheidsvergoedingen — terwijl het volgens het lid duidelijk is dat voorliggend amendement dergelijke sui generis rechtspersonen wil uitsluiten. De spreker vraagt dan ook dat de minister zou bevestigen dat in het maatschappelijk doel van de rechtspersoon opgenomen moet worden dat een vennootschap wordt opgericht met de bedoeling een vergunning als kabelradio- of kabeltelevisienet te verkrijgen.

De minister sluit zich aan bij de bemerking van het lid en hij bevestigt dat in het maatschappelijk doel van de rechtspersoon als bedoeld in de te amenderen § 1, opgenomen moet worden dat een vennootschap wordt opgericht die als doel heeft een vergunning te krijgen als kabelradio- of kabeltelevisienet.

Een ander lid vraagt of het voorliggend amendement genoeg waarborgen bevat om het toezicht van de Vlaamse Regering op fictieve systemen — bijvoorbeeld een groep die enkel vanuit het buitenland zou opereren om de Vlaamse decreetgeving te omzeilen — te handhaven en hard te maken. De minister antwoordt dat hij hierop zal kunnen reageren, maar hij kan vandaag niet voorspellen of hij hiervoor over alle middelen beschikt. De minister meent alleszins dat de in het amendement voorgestelde procedure werkbaar moet zijn omdat ze zowel rekening houdt met het advies van de Raad van State als met de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. De minister zal zich met andere woorden zonder problemen kunnen baseren op de drie geformuleerde objectieve voorwaarden. Misbruiken kunnen echter nooit uitgesloten worden.

De minister verwijst ook nog naar het arrest-Van Binsbergen van het Europees Hof van Justitie waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat wanneer een bepaalde groep uitsluitend vanuit het buitenland opereert om de binnenlandse wetgeving te omzeilen — toegepast op Vlaanderen bijvoorbeeld om het VTM-monopolie te omzeilen — deze groep zich buiten de Europese regelgeving stelt en er dus opgetreden kan worden. Dit arrest werd op verzoek van de Commissie als Bijlage 2 bij dit verslag opgenomen.

Een lid vraagt of deze rechtspraak van toepassing kan zijn op de Scandinavische groep — Scandinavian Broadcasting System — die in Vlaanderen met televisieuitzendingen wil starten. De minister antwoordt dat dit het geval is indien deze groep als enige bedoeling heeft de Vlaamse decreetgeving, en in casu het VTM-monopolie, te omzeilen. De Vlaamse regering kan zich dan op grond van de meest recente rechtspraak tot het Europees Hof in Luxemburg wenden. Hij voegt eraan toe dat hij officieel nog niet op de hoogte is van dit initiatief. Tot nu is er op zijn kabinet nog geen erkenningsaanvraag toegekomen.

De amendementen en het aldus geamendeerde artikel 5 worden unaniem aangenomen.

Artikel 5bis

(Artikel 6)

Het amendement van de Vlaamse Regering dat ertoe strekt een nieuw artikel 5bis in te voegen (Stuk 157(BZ1992)-Nr.2) wordt door de minister als volgt verantwoord.

Na het arrest van het Arbitragehof van 7 februari 1991 bestaat er geen betwisting meer over de bevoegdheid van de Gemeenschappen om met inachtneming van de federale technische normen ook de technische aspecten te regelen die spe-

cifiek zijn voor de materie radio- en televisieomroep en de frequenties toe te wijzen.

In het decreet van 14 juli 1993 houdende de toekenning van zendvergunningen aan de omroeporganisaties neemt de Vlaamse Gemeenschap ook de bevoegdheid op voor het transport van signalen die inherent zijn aan de omroep.

Het is de logica zelf dat de Vlaamse Gemeenschap ook wat de kabel betreft dezelfde bevoegdheden opeist inzake frequenties en transmissie van signalen.

Dit amendement bevestigt dan ook de bevoegdheid van de Vlaamse Regering inzake infrastructuur en transport van signalen. De Vlaamse Gemeenschap kan die bevoegdheid zelf uitoefenen, overeenkomsten afsluiten met de federale overheid of met anderen en/of kan de kabelmaatschappijen ter zake machtiging geven. Het advies van de Raad van State van 8 maart 1993 over het voorstel van wet nr. 755/1-92-93 van de heren S. De Clerck en E. Van Rompuy laat geen twijfel meer bestaan over de bevoegdheid van de Gemeenschappen ter zake.

Het amendement wordt eenparig aangenomen en een nieuw artikel 5bis wordt ingevoegd. Dit artikel wordt in de door de Commissie aangenomen tekst ingeschreven als artikel 6. Het aanvaarden van dit amendement heeft tot gevolg dat de volgende artikelen van het ontwerp van decreet in de door de Commissie aangenomen tekst henummerd moeten worden. In het vervolg van dit verslag wordt de nieuwe nummer van het artikel telkens tussen haakjes toegevoegd.

Artikelen 6,7 en 8

(nieuw artikelen 7,8 en 9)

De minister verduidelijkt dat deze artikelen op uitdrukkelijk advies van de Raad van State overgenomen werden uit de wet van 6 februari 1987. Op deze manier wordt de federale wetgeving die van toepassing is op materies die feitelijk Vlaamse bevoegdheid zijn, geïntegreerd in de Vlaamse decreetgeving.

De door de Vlaamse Regering ingediende amendementen (Stuk 157(BZ 1992)-Nr.2) behelzen tekstcorrecties zoals reeds toegelicht.

Een lid vraagt waarom men in artikel 6 spreekt van 'politieverordeningen'. Hij wijst erop dat de politieverordeningen op het wegverkeer binnen de 8 dagen gedeponneerd moeten worden op de griffie van de politierechtbank, zoniet komt de uitvoering ervan in het gedrang. Indien deze regel ook voor andere dan politieverordeningen op het wegverkeer geldt, beschikt de minister slechts over een zeer korte termijn om deze procedure uitvoerbaar te maken.

De minister antwoordt dat de voorliggende tekst integraal werd overgenomen uit de wet van 6 februari 1987. Indien de procedure die geldt voor politieverordeningen op het wegverkeer ook voor andere politieverordeningen zou gelden zoals het lid suggereert — de minister zal dit onderzoeken — dan beschikt hij inderdaad over een korte termijn, maar dan nog blijft hij er voorstander van om het wapen van de politieverordeningen te behouden.

Een ander lid suggereert dat Belgacom, naar analogie met de omschrijving 'bedrijf voor electriciteitsvoorziening', beter in algemene termen omschreven zou worden, dit om te anticiperen op een eventuele toekomstige naamswijziging van Belgacom.

De amendementen en de aldus geamendeerde artikelen 6, 7 en 8 worden unaniem aangenomen.

Artikel 9

(nieuw artikel 10)

— Paragrafen 1 en 2

Op dit artikel is er een amendement van de Vlaamse Regering waarvan het eerste gedeelte ertoe strekt de paragrafen 1 en 2 te vervangen door een volledig nieuwe tekst (cfr. Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

Dit amendement wordt door de minister als volgt toegelicht.

Omdat in de meeste punten een wijziging wordt doorgevoerd ten aanzien van de voorliggende tekst, wordt een nieuw tekstvoorstel gedaan.

Zo wordt voor de niet-Vlaamse omroeporganisaties de taalvereiste geschrapt en wordt 'radioprogramma's' vervangen door 'radio-omroepprogramma's'.

De taalvereiste voor de eigen omroepen wordt aangehouden. De taal is immers het middel bij uitstek om de eigen culturele identiteit te bewaren en te versterken. Niets belet de Vlaamse Gemeenschap om voor zijn eigen omroeporganisatie strengere voorwaarden vast te leggen.

De wijziging in artikel 9, § 1, 1° is beperkt tot 'radio-omroepprogramma's' ; in 3° wordt ingeschreven dat de omroepprogramma's van de regionale televisieverenigingen kosteloos via één eigen kanaal op het kabeltelevisienet moeten worden doorgegeven en dat de kosteloosheid zowel op de aanvoer van het omroepprogramma — via straalverbinding of een ander middel — slaat als op het doorgeven ervan. De kosteloosheid is in het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de niet-openbare regionale televisieverenigingen ingeschreven.

De onduidelijkheid over de betaling van de aanvoer van de omroepprogramma's wordt weggenomen en bij de kabelmaatschappij gelegd. De kabelmaatschappij kan met kennis van zaken de meest efficiënte en verantwoorde oplossing aanbieden. Voor de niet-openbare regionale televisievereniging heeft die formule het voordeel dat de beschikbare middelen aan de hoofdplicht, het realiseren van programma's, kunnen worden besteed.

De verplichting om een eigen kanaal ter beschikking te stellen van de regionale televisievereniging blijft behouden daar het medium slechts reële kansen heeft indien het in optimale omstandigheden kan worden verspreid en indien het omroepprogramma in het gehele zendgebied kan worden ontvangen.

Afwijkingen van het principe kunnen na advies van de Vlaamse Medieraad worden toegestaan om het de kabelmaatschappijen mogelijk te maken op een verantwoorde wijze schikkingen te treffen.

In § 1, 4° was de reciprociteit ingeschreven voor het doorgeven van de omroepprogramma's van de openbare omroeporganisaties van de Gemeenschappen. Dit principe blijft ingeschreven ; het wordt evenwel in overeenstemming met de Franse Gemeenschap beperkt tot evenveel omroepprogramma's van de openbare omroeporganisatie.

§ 1, 5° wordt geschrapt omdat hij in de praktijk geen praktische gevolgen heeft.

In § 2 wordt voor de omroeporganisaties van de lidstaten van de Europese Unie de taalvereiste geschrapt. Zoals hoger aangegeven bij de verantwoording van de amendementen bij artikel 5 brengt de Vlaamse Gemeenschap hiermee zijn regelgeving in overeenstemming met het arrest van 16 december 1992 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

Toegevoegd wordt dat de omroepprogramma's mogen worden doorgegeven voor zover de betrokken omroeporganisatie onderworpen is aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroepen die zich tot het publiek in de betrokken lidstaat richten en de betrokken omroepprogramma's conform zijn met het Europees recht, inzonderheid inzake auteursrechten en naburige rechten en de internationale verbintenissen van de Unie en de betrokken omroeporganisatie en de door haar uitgezonden programma's geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de goede zeden of de openbare veiligheid in de Vlaamse Gemeenschap.

De Vlaamse Gemeenschap sluit hiermee aan bij het principe dat lidstaten een wederzijds vertrouwen moeten hebben in het toezicht dat de andere lidstaten uitoefenen en bij de bepalingen van artikel 2, 1 van de Europese televisierichtlijn van 3 oktober 1989.

Wat de omroeporganisatie van de Vlaamse en de andere Gemeenschappen van België betreft, wordt ter wille van de gelijkheid tussen Belgische omroeporganisaties en omroeporganisaties uit andere lidstaten van de Europese Unie dezelfde voorwaarde van toezicht gesteld. Deze voorwaarde wordt niet gesteld voor de televisieomroepprogramma's van de door de Vlaamse regering erkende niet-openbare televisieverenigingen aangezien in die erkenning het bedoelde toezicht besloten ligt.

Wat de betaalomroepen van die betrokken Gemeenschap betreft, wordt in navolging van het decreet van 17 juli 1987 over de audiovisuele sector van de Franse Gemeenschap een reciprociteitsregel ingeschreven. In tegenstelling met dat decreet wordt geen voorafgaande en uitdrukkelijke toestemming vereist.

Een lid is van mening dat in § 1, 3° de bepaling dat de kabelmaatschappijen de niet-openbare regionale televisieverenigingen kosteloos via 'een eigen kanaal' moeten doorgeven, beter vervangen zou worden door de bepaling 'minimaal 1 kanaal'. Hierdoor zouden bijvoorbeeld grensgevallen en de problemen rond time-sharing ondervangen kunnen worden.

De minister is het hier niet mee eens en hij stelt dan ook voor de tekst van het amendement van de Vlaamse Regering aan te houden.

Om de regionale televisieverenigingen kansen te geven, heeft de decreetgever gewenst dat per zendgebied één vereniging wordt erkend. De verplichting om een eigen kanaal ter beschikking te stellen wordt aangehouden. Het is evident dat de omroepvereniging binnen zijn zendgebied volledig over dat kanaal moet kunnen beschikken. De praktijk heeft uitgewezen dat alleen op die wijze de regionale televisie een kans op overleven heeft en dat time-sharing niet meer kan worden aangehouden.

Indien nodig zullen de kabelmaatschappijen in de beginfase zelf moeten beslissen of voor overlappende gebieden een afkoppeling wordt gemaakt ofwel twee kanalen ter beschikking worden gesteld.

In elk geval was het de bedoeling van de decreetgever, zowel wat het zendgebied als wat reclame en sponsoring betreft, dat er slechts één regionaal omroepprogramma per gebied zou worden bekeken.

De afwijking die ingeschreven is slaat alleen op echt uitzonderlijke omstandigheden.

Een ander lid merkt op dat de in § 1 — must-carry — bedoelde omroepprogramma's 'geheel en gelijktijdig' moeten worden doorgezonden, voor de in § 2 — may-carry — bedoelde omroepprogramma's is deze verplichting echter niet van toepassing. De spreker vraagt of het niet opportuun zou zijn om deze verplichting ook expliciet in te schrijven voor de in § 2 bedoelde programma's.

De minister is van oordeel dat deze verplichting, die ook niet ingeschreven is in het decreet van 28 januari 1987, niet toegevoegd moet worden.

Het is logisch dat de omroepprogramma's in hun geheel en gelijktijdig worden doorgegeven. De kabelmaatschappijen hebben immers geen omroepfunctie. Zij kunnen dus niet zonder toestemming van een omroeporganisatie in het omroepprogramma ingrijpen.

In een aantal gevallen wordt eraan gedacht om meerdere omroepprogramma's via 1 kanaal door te geven. De minister wil die mogelijkheid niet uitsluiten. In elk geval moet er een akkoord zijn van de betrokken omroeporganisatie en moet het advies van de Vlaamse Mediaraad ingewonnen worden.

Op het amendement van de Vlaamse Regering is er tevens een subamendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.4) waarvan het eerste luik een taalcorrectie behelst, namelijk de vervanging van het woord 'voor' door het woord 'door' op de eerste regel van § 2, 1°.

In het tweede luik van dit subamendement wordt voorgesteld om in § 2, 2° het woord 'Lid-staat' te vervangen door het woord 'Gemeenschap'. Het toezicht op de omroeporganisaties is immers een gemeenschapsbevoegdheid.

Tenslotte wenst het subamendement in de voorgestelde tekst van § 2, 5° op de derde regel — en niet op de tweede en derde regel zoals foutief aangegeven in het subamendement — de woorden 'de televisieomroepprogramma's' te vervangen door de woorden 'de radio- en televisieomroepprogramma's'. Tijdens de hoorzittingen werd immers opgemerkt dat er geen regeling is ingeschreven voor radio-omroeporganisaties van buiten de Europese Unie. Met deze toevoeging wordt daaraan verholpen.

— Paragraaf 3

Op § 3 van artikel 9 wordt door de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws een amendement ingediend (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.5) dat ertoe strekt de wending 'aan de kabelmaatschappij de verplichting opleggen die programma's via 1 enkel kanaal op het kabeltelevisienet over te brengen' te vervangen door de wending 'aan de kabelmaatschappij de verplichting opleggen die omroepprogramma's door te geven of kan de voorwaarden bepalen waaronder de omroepprogramma's zullen worden doorgegeven'.

Het amendement wordt door 1 van de indieners als volgt verantwoord.

De huidige § 3, de enige paragraaf van artikel 9 die door de Vlaamse Regering niet werd geamendeerd, bevat de bepaling

dat de Vlaamse Regering, wanneer zij meent dat programma's van niet-openbare televisieverenigingen van belang zijn en na advies van Mediaraad en rekening houdend met financieel-technische-organisatorische voorwaarden voor gebruik van het net, aan de kabelmaatschappijen de verplichting kan opleggen deze programma's via 1 enkel kanaal op het kabeltelevisienet door te geven.

Vermits de minister de bevoegdheid heeft de kabelmaatschappijen te verplichten bepaalde omroepprogramma's van de niet-openbare televisieverenigingen op het net door te geven, moet de minister volgens de indieners van het amendement à fortiori ook 'het mindere' kunnen, namelijk de voorwaarden bepalen waaronder de omroepprogramma's zullen worden doorgegeven.

Vervolgens wijst de spreker erop dat wanneer een doelgroepentelevisie erkend is, hij niet automatisch op de kabel komt omdat er voor doelgroepentelevisie geen must-carry bestaat. Nochtans kan doelgroepentelevisie zeer waardevolle initiatieven behelzen — zoals Kinder-atelier en Kunstkanaal Vlaanderen. Volgens de indieners van het amendement moet de minister, in toepassing van § 3, dan ook de mogelijkheid hebben om de kabelmaatschappijen te verplichten een kanaal ter beschikking te stellen voor een bepaalde doelgroepentelevisie en de voorwaarden te bepalen waaronder de programma's van deze doelgroepentelevisie zullen worden doorgegeven.

Een verplicht doorgeven van alle initiatieven van doelgroepentelevisie achten de indieners evenwel niet aangewezen. Daarom wordt doelgroepentelevisie niet in § 1 ondergebracht.

De verplichting om 1 kanaal ter beschikking te stellen wordt geschrapt. De erkende doelgroepenverenigingen zijn slechts voor 7 uur per week erkend (Kinder-atelier 2 uur en Kunstkanaal 5 uur) en het kan niet de bedoeling zijn om zomaar doelgroepenomroepen te erkennen nu door artikel 12 een nieuwe categorie van televisieverenigingen mogelijk wordt gemaakt.

Doelgroepentelevisie kan alleen voor de specifieke opdracht zoals omschreven in het decreet van 28 januari 1987 en in het bij decreet van 13 juli 1988 bekrachtigde besluit van de Vlaamse Regering van 11 mei 1988 betreffende de voorwaarden tot erkenning van niet-openbare televisieverenigingen. In geen geval mag via de doelgroepentelevisie een nieuwe soort, al dan niet verzuilde, 'derden' ontstaan.

Het advies van de Vlaamse Mediaraad moet over de opportuniteit van een verplicht doorgeven worden ingewonnen.

Met de toevoeging 'of de voorwaarden bepalen waaronder de omroepprogramma's zullen worden doorgegeven' wordt de mogelijkheid gecreërd om voor de Vlaamse omroepverenigingen met waardevol aanbod, waarvoor geen verplicht doorgeven wordt opgelegd, toch kwaliteitsvoorwaarden, bijvoorbeeld voor het signaal, op te leggen.

De spreker besluit dat de indieners van het amendement aan de minister een oplossing hebben willen aanbieden voor de huidige problemen rond de doelgroepentelevisie. Volgens hen is het belangrijk dat waardevolle doelgroepentelevisie ondersteund wordt. Het kan echter niet de bedoeling zijn voor elke doelgroep een kanaal ter beschikking te stellen. Dit zou in hoofde van de kabelmaatschappijen trouwens niet haalbaar zijn.

Volgens de minister verfijnt het amendement de voorliggende tekst en hij kan er dan ook mee instemmen.

Een lid merkt op dat de Vlaamse Regering een grote discretionaire bevoegdheid krijgt voor wat het aanduiden betreft van de omroepprogramma's die doorgegeven moeten worden. Volgens de toelichting van het amendement gaat het om 'waardevol aanbod', maar de spreker merkt op dat dit een zeer subjectief begrip is en hij heeft het er dan ook moeilijk mee dat de minister hier de volle bevoegdheid zou krijgen.

Een indiener van het amendement relateert deze terechte bekommernis van het lid met de bedenking dat de discretionaire bevoegdheid van de Vlaamse regering enkel geldt voor die erkende doelgroepentelevisieverenigingen die problemen met de kabelmaatschappijen ondervinden. Dit is echter niet voor alle erkende verenigingen het geval, integendeel. De meeste doelgroepentelevisieverenigingen hebben de minister dan ook niet nodig. Voor diegenen die wél bescherming nodig hebben — meestal waardevolle initiatieven uit de socio-culturele sector die dikwijls over weinig middelen beschikken — is een discretionaire bevoegdheid van de minister volgens de indieners van het amendement echter wél verantwoord. De spreker wijst er op dat de bevoegdheid van de minister zelfs in deze gevallen niet absoluut is : er is het verplichte advies van de Mediaraad en er moet rekening gehouden worden met de financiële, technische en organisatorische voorwaarden voor het gebruik van het net. Arbitraire oplossingen zijn volgens de spreker dan ook uitgesloten.

De spreker herhaalt zijn bekommernis, namelijk dat het aanwijzen van 'waardevolle omroepprogramma's' steeds een subjectieve aangelegenheid blijft. Hij stelt tevens dat de voorwaarden waaraan voldaan moet worden niet discriminerend mogen zijn. De minister is het hiermee eens.

Volgens de minister moeten de voorwaarden steeds te maken hebben met sociaal-culturele doelstellingen, en moet de kwaliteit van het produkt gegarandeerd zijn. Hij geeft toe dat dit criterium moeilijk objectiveerbaar is, maar met dit probleem wordt de culturele sector dagelijks geconfronteerd. De bevoegde minister zal steeds zijn verantwoordelijkheid moeten opnemen.

Hierop suggereert een indiener van het amendement de tekst van het amendement in die zin aan te passen. De tekst zou dan luiden : 'De Vlaamse Regering kan, wanneer zij meent dat de socio-culturele omroepprogramma's van niet-openbare televisieverenigingen van belang zijn . ..'

Een andere indiener is het hier echter niet mee eens. De minister moet inderdaad speciaal oog hebben voor de socio-culturele sector, maar dit criterium mag volgens hem niet ingeschreven worden in het amendement. Hiermee zou het amendement zich immers expliciet gaan toespitsen op de problematiek van de doelgroepentelevisieverenigingen, terwijl het de minister juist de kans wil geven om soepel in te spelen op alle mogelijke problemen en toekomstige ontwikkelingen. Volgens hem moet de fundamentele strekking van het amendement, namelijk zijn soepelheid, alleszins behouden blijven.

De minister kan zich aansluiten bij deze laatste spreker. Hij geeft toe dat de toevoeging van de term 'socio-cultureel' de mogelijkheden van de minister te veel zou beperken, terwijl hij in de toekomst juist veel bewegingsruimte zal nodig hebben. Bovendien zou, zoals opgemerkt door een bepaald lid, deze toevoeging sommigen uit de socio-culturele sector de indruk kunnen geven dat zij uit § 3 een recht zouden puren, terwijl dit niet de bedoeling kan zijn. De minister stemt er dan ook mee in het amendement op dit punt niet aan te passen.

Een lid merkt op dat deze mondelinge toelichting door de indieners van het amendement wezenlijk verschilt van de

schriftelijke toelichting bij het amendement zelf. Uit de schriftelijke toelichting krijgt men immers de indruk dat het amendement wél speciaal is geschreven voor de doelgroepentelevisieverenigingen. Het lid kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat het verhaal van de doelgroepen enkel werd ontwikkeld als kapstok om het amendement, en meer bepaald de zeer algemene term ‘omroepprogramma’s’ aan op te hangen.

Dit wordt door een indiener van het amendement formeel ontkend. De problematiek van de doelgroepentelevisieverenigingen is slechts één voorbeeld waarvoor het amendement een oplossing wil aanreiken. Een ander mogelijk voorbeeld is de problematiek rond het BRTN-signaal dat blijkbaar reeds sinds geruime tijd andere omroepprogramma’s mee doorgeeft zonder dat de leden van de Commissie voor de Media hiervan op de hoogte waren (cfr. hoorzitting met de NV De Tijd). Indien dergelijke ontwikkelingen in de toekomst tot een toestand zou leiden die feitelijk onaanvaardbaar is, kan de minister zich op de voorgestelde tekst van § 3 beroepen om voorwaarden te stellen waaronder dergelijke omroepprogramma’s doorgegeven kunnen worden.

Vervolgens vestigen enkele leden de aandacht op een tweede essentieel verschil met de oorspronkelijke tekst van § 3, namelijk dat het amendement de minister de mogelijkheid geeft de kabelmaatschappijen te verplichten méér dan 1 kanaal ter beschikking te stellen van de niet-openbare televisieverenigingen, terwijl dit aantal in de oorspronkelijke tekst uitdrukkelijk beperkt was tot 1 kanaal. Het betreft hier dus nogmaals een ruime vergroting van de bevoegdheid van de Vlaamse Regering.

Een lid verduidelijkt dat volgens het oorspronkelijk ontwerp alle omroepprogramma’s van de niet-openbare televisieverenigingen op 1 kanaal geconcentreerd moesten worden (time-sharing), terwijl het voorliggend amendement de regering de mogelijkheid geeft om de kabelmaatschappijen te verplichten meerdere kanalen ter beschikking van deze televisieverenigingen te stellen.

Hierop stelt een indiener van het amendement dat hij de oorspronkelijke tekst van § 3 steeds anders heeft geïnterpreteerd. Volgens hem sluit deze tekst niet uit dat de Vlaamse regering op een bepaald moment voor een bepaald aantal omroepprogramma’s 1 kanaal zou voorzien, om op een later tijdstip voor een tweede pakket omroepprogramma’s opnieuw 1 kanaal ter beschikking te stellen. Volgens hem is deze soepelheid alleszins noodzakelijk om ook de nieuwkomers een kans te geven.

Dezelfde spreker argumenteert dat ook de toename van het aantal kanalen per kabelmaatschappij een argument pro het amendement is. In de periode dat § 3 geschreven werd was dit nog niet het geval, en was het inderdaad verantwoord via time-sharing te werken. De verdedigers van de oorspronkelijke tekst stemmen hiermee in.

De minister voegt er nog aan toe dat de oorspronkelijke tekst ertoe zou kunnen leiden dat er doelgroepentelevisieverenigingen gecreëerd zouden worden met als enig doel het ene kanaal op te vullen, terwijl dit met het voorliggend amendement ondervangen wordt. Dit geldt des te meer omdat de Vlaamse Regering ook voorwaarden aan de doorgifte kan verbinden.

— Algemene opmerkingen

Een lid vraagt meer toelichting bij de juiste betekenis van de term ‘doorgeven’. Negatief betekent dit volgens hem dat

een kabelmaatschappij geen omroeporganisatie is en dus zelf geen programma's kan maken. Anderzijds wordt inzake het doorgeven van omroepprogramma's verwezen naar de wetgeving op de openbare orde en het auteursrecht. De spreker vraagt of de kabelmaatschappijen in dit verband hoofdelijk aansprakelijk gesteld kunnen worden.

Een lid stelt dat 'doorgeven' geïnterpreteerd moet worden als het 'transporteren' van een signaal. Indien dergelijk signaal een omroepprogramma zou transporteren dat bijvoorbeeld indruist tegen de goede zeden, wordt volgens hem een interessant strafrechtelijk probleem over mededaderschap of medeplichtigheid tussen de kabelmaatschappijen en de omroep die het programma heeft verzorgd, gecreëerd. Op dit moment bestaan er echter geen precedentes, en kan men zich dan ook moeilijk uitspreken over de vraag van het lid. Enkel een concrete procedure kan hier uitsluitsel brengen. Volgens het lid kan het à priori niet uitgesloten worden dat de kabelmaatschappijen in dergelijk geval van mededaderschap — samen met de betrokken omroep — beticht zouden worden.

De minister sluit zich aan bij deze gedachtengang. Momenteel kan men over de vraag van het lid geen uitsluitsel geven.

Vervolgens merkt een spreker op dat de term 'Europese Gemeenschap' beter vervangen zou worden door 'Europese Unie' en dat ook de term 'Europees gemeenschapsrecht' eerder ongelukkig gekozen is.

De minister en de Commissie stemmen in met deze bemerkingen. De term 'Europese Gemeenschap' zal in gans de tekst van het decreet vervangen worden door 'Europese Unie' en 'Europees gemeenschapsrecht' zal vervangen worden door 'Europees recht'.

Een ander lid heeft bedenkingen bij het taalgebruik en de leesbaarheid van artikel 9 in zijn geheel, en zij verwijst inzonderheid naar § 1, 4° en § 2, 3° en 4°.

De minister heeft begrip voor de bezorgdheid van het lid, maar hij wijst erop dat het technisch karakter van de tekst een eenvoudig taalgebruik bijna uitsluit. Bovendien dient rekening gehouden met de ingewikkeldheid van de te definiëren begrippen. De spreker suggereert dat de opsplitsing van bepaalde zinnen — bijvoorbeeld deze welke aanvangen met 'evenveel als' — de leesbaarheid reeds ten goede zou komen. Dit zou eventueel bij de coördinatie overwogen kunnen worden.

— Stemmingen

Het amendement van de Vlaamse Regering op de paragrafen 1 en 2 en het subamendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws op dit amendement worden unaniem aangenomen.

Het amendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws op § 3 wordt eveneens unaniem aangenomen. Ingevolge de aanvaarding van dit amendement vervallen de amendementen van de Vlaamse Regering — taalcorrecties — op § 3.

Het aldus geamendeerde artikel 9 (nieuw artikel 10) wordt unaniem aangenomen.

Artikel 10

(nieuw artikel 11)

Op dit artikel is er een amendement van de Vlaamse Regering dat enerzijds een aantal taalcorrecties aanbrengt en anderzijds in fine van dit artikel de wending ‘voor zover deze diensten communicatiemiddelen betreffen met een algemene verspreiding van culturele aard’ schrapt ((Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2). Dit amendement wordt door de minister als volgt verantwoord.

De Gemeenschappen hebben volle bevoegdheid inzake radio-omroep en televisie. De toevoeging van diensten met een algemene verspreiding van culturele aard beperkt de bevoegdheid van de Gemeenschappen en moet derhalve worden geschrapt.

Data, al dan niet van culturele aard, vallen onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen indien zij zich richten tot het publiek in het algemeen of een deel ervan, en het gaat om een niet op een welbepaalde bestemming gerichte communicatie.

Om eventuele toekomstige toepassingen niet volledig uit te sluiten wordt het artikel, mits die wijziging, behouden zoals ingeschreven in het ontwerp.

Het ligt geenszins in de bedoeling van het artikel om de kabelmaatschappijen de mogelijkheid te geven in de plaats te treden van de omroeporganisaties of met hen concurrentie aan te gaan inzake omroepactiviteiten. Teletekst, kabelkrant en dergelijke moeten immers onder de redactionele verantwoordelijkheid van de erkende televisieverenigingen of omroeporganisaties ressorteren.

De minister stelt voor deze mogelijkheid te behouden. In elk geval zal slechts toestemming worden gegeven voor activiteiten die niet door een omroep worden gebracht en zolang die niet door een omroep worden opgeëist. Bijkomende voorwaarde moet in elk geval de eindverantwoordelijkheid over het aanbod zijn.

Op dit artikel is er tevens een amendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws dat ertoe strekt de tekst van artikel 10 te wijzigen zoals aangegeven in de tekst van het amendement (cfr. Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.5)

Een indiener verklaart dat het amendement de tekst van artikel 10 zuivert van dubbel gebruik en de tekst herstructureert — de laatste alinea wordt feitelijk geïntegreerd in de eerste — waardoor het geheel beter leesbaar wordt. Er worden echter geen inhoudelijke wijzigingen aan het artikel aangebracht. Bovendien werd rekening gehouden met het hierboven geciteerde amendement van de Vlaamse Regering.

Een lid vraagt of met de term ‘andere diensten’ die diensten worden bedoeld die ondertussen door iedereen worden opgeëist (cfr. hoorzitting). De indieners van het amendement antwoorden bevestigend.

Dezelfde spreker vraagt vervolgens of uit de eerste paragraaf van het amendement afgeleid dient te worden dat enkel de kabelmaatschappijen van de Vlaamse Regering toestemming kunnen krijgen om deze ‘andere diensten’ aan te bieden. De indieners antwoorden ontkennend : uit de eerste paragraaf mag enkel afgeleid worden dat ook de kabelmaatschappijen — naast andere gegadigden — aan de Vlaamse Executieve de toestemming kunnen vragen om ‘andere diensten’ aan te bieden.

Een lid betwijfelt of het amendement geen inhoudelijke wijzigingen aan de tekst van artikel 10 heeft aangebracht. Hij betreurt dat, tegen de afspraken in, ter zitting amendementen worden ingediend waarvan zijn fractie de draagwijdte niet op voorhand heeft kunnen inschatten. Volgens de voorzitter uit de spreker hier een terechte kritiek.

De minister betwist dat het amendement inhoudelijke wijzigingen zou aanbrengen. Volgens hem verbetert het integendeel de oorspronkelijke tekst. Hij kan er dan ook mee instemmen

Het amendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws wordt unaniem aangenomen. Ingevolge de aanvaarding van dit amendement vervalt het amendement van de Vlaamse Regering.

Het aldus geamendeerde artikel 10 (nieuw artikel 11) wordt unaniem aangenomen.

Artikel 13

(nieuw artikel 12)

Op dit artikel is er een amendement van de Vlaamse Regering dat enkel tekstcorrecties aanbrengt (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr. 2).

Een lid vraagt of de ‘aangeboden diensten’ waarvan sprake dezelfde diensten zijn als vermeld in artikel 10 (nieuw artikel 11). De minister antwoordt bevestigend.

Het aldus geamendeerde artikel 11 (nieuw artikel 12) wordt unaniem aangenomen.

Artikel llbis

(nieuw artikel 13)

Met haar amendement ter invoeging van een nieuw artikel llbis (Stuk 157 (BZ1992)-Nr.4) sluit de Vlaamse Regering aan bij het principe dat in het decreet op de zendvergunningen van 14 juli 1993 werd vastgelegd en waarbij retributie gevraagd wordt voor de werkzaamheden die de Vlaamse overheid uitvoert of laat uitvoeren.

Het amendement wordt unaniem aangenomen en een nieuw artikel llbis (nieuw artikel 13) wordt ingevoegd.

HOOFDSTUK III

Niet-openbare televisieverenigingen

Artikel 12

(nieuw artikel 14)

Op dit artikel is er een amendement van de Vlaamse Regering dat aan de voorgestelde wijzigingen aan het **kabeldecreet** uit 1987 nog bijkomende wijzigingen wil aanbrengen (cfr. Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

Dit amendement wordt door de minister als volgt verantwoord.

De suggestie van de Vlaamse Mediaraad om toe te voegen dat de betaalomroep in principe gecodeerde programma's moet doorgeven, wordt gevolgd.

Naar aanleiding van de vraag van **Filmnet** om zijn **omroep**-programma's via twee kanalen te kunnen doorgeven bleek de Vlaamse Mediaraad niet gelukkig omdat de loutere erkenning van de omroep inhield dat hij, eens hij is erkend zijn programmatie zonder voorwaarden kan opvoeren, aanpassen en zelfs meerdere omroepprogramma's kan verzorgen.

Volgens de minister strookt de vraag van **Filmnet** ook niet met de bedoeling van de decreetgever in 1987. De minister is dan ook, zoals de Vlaamse Mediaraad, van oordeel dat bijkomende voorwaarden moeten worden opgelegd wanneer een omroeporganisatie een bijkomend omroepprogramma wenst te verzorgen.

Met dit amendement wordt tevens ingeschreven dat voor elk omroepprogramma van een krachtens het decreet van 28 januari 1987 erkende omroeporganisatie een erkenning vereist is.

Op dit artikel is er tevens een amendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.4) dat ertoe strekt aan de voorgestelde tekst van artikel 7, 4° van het kabeldecreet van 28 januari 1987 volgende tekst toe te voegen : 'De Vlaamse Regering kan bijkomende voorwaarden voor erkenning van deze niet-openbare televisieverenigingen opleggen'.

Een indiener verantwoordt dit amendement als volgt.

Door de invoeging van deze categorie in artikel 7 van het decreet van 28 januari 1987 kunnen slechts voorwaarden worden opgelegd met betrekking tot de financiële en organisatorische structuur. Door deze toevoeging kunnen ook **inhoudelijke** voorwaarden worden opgelegd.

Beide amendementen worden unaniem aangenomen. Ingevolge de aanvaarding van het amendement van de Vlaamse Regering wordt het amendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws toegevoegd aan artikel 12, 4° zoals geamendeerd door de Vlaamse regering.

Het aldus geamendeerde artikel 12 (nieuw artikel 14) wordt unaniem aangenomen.

Artikel 12bis

(nieuw artikel 15)

Door de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws wordt een amendement ingediend ertoe strekkende een nieuw artikel 12bis in te voegen (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.5).

Met dit amendement wensen de indieners de **televisieomroep**verenigingen, zoals de kabelmaatschappijen (cfr. artikel 11 (nieuw artikel 12)), te verplichten elk jaar voor 31 maart **aan** de Vlaamse Regering melding te maken van alle **omroep**programma's of diensten van derden, die, hoewel ze geen deel uitmaken van het eigen omroepprogramma van de televisieomroeporganisatie, door haar worden doorgegeven.

Volgens de indieners is het logisch en aangewezen dat de Vlaamse Regering weet welke bijkomende prestaties door de televisieomroeporganisaties worden geleverd, en zij verwijzen bij wijze van voorbeeld naar de FET-beursberichten die blijkbaar via het signaal van de BRTN worden doorgegeven (cfr. hoorzitting).

Een indiener verduidelijkt dat de vraag naar de **toelaatbaarheid** van de nevenactiviteiten hier niet aan de orde is. De

strekking van het amendement is louter informatief. Uiteraard geldt het amendement ook voor VTM en de overige door de Vlaamse Gemeenschap erkende televisieomroeporganisaties (regionale, betaal- en doelgroepentelevisie...). Be-doeling van het amendement is de transparantie op de markt van de televisieomroeporganisaties te verhogen.

De minister steunt dit amendement.

Het amendement wordt unaniem aangenomen en een nieuw artikel 12bis (nieuw artikel 15) wordt ingevoegd.

HOOFDSTUK IV

Bevordering van de verspreiding en productie van televisieprogramma's

Op deze titel was er een amendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.4) dat door de indieners wordt ingetrokken.

Artikelen 13 en 14

(nieuwe artikelen 16 en 17)

Op beide artikelen zijn er amendementen van dezelfde strekking, ingediend door de Vlaamse Regering, erop gericht in de eerste paragraaf van beide artikelen de wending 'De televisieomroeporganisaties...' te vervangen door 'De televisieomroeporganisaties, zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap,' en er eveneens toe strekkend de vertaling van de Europese richtlijn van 1989 te verfijnen (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

Deze amendementen worden door de minister als volgt toegelicht.

De bepalingen van de Europese televisierichtlijn slaan niet op regionale initiatieven. De Europese Unie heeft steeds geëist dat VTM, dat zich nochtans slechts tot een deel van de lidstaat richt, onder de richtlijn valt. Daarom wordt 'zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap' toegevoegd.

Op het vlak van de Europese Commissie vinden geregeld overlegvergaderingen plaats over de toepassing van de Europese televisierichtlijn, inzonderheid over de quotaregeling.

De woorden 'informatie over sport' worden gewijzigd in 'nieuws, uitzendingen van sportwedstrijden'. De Raad van State is het daar niet mee eens omdat de richtlijn niet mag worden afgezwakt. Het betreft hier evenwel geen afzwakking van de richtlijn. Het betreft een slechte Nederlandse vertaling van de richtlijn 'news, sport events'. De Europese Commissie gebruikt nu in alle teksten inzake de toepassing van de richtlijn 'nieuws, uitzendingen van sportwedstrijden'.

Daarnaast zijn er de amendementen van de Vlaamse Regering ertoe strekkend de terminologie aan te passen (cfr. inleiding bij de artikelsgewijze bespreking).

De amendementen en de aldus geamendeerde artikelen 13 en 14 (nieuwe artikelen 16 en 17) worden unaniem aangenomen.

Artikel 15

(nieuw artikel 18)

Op dit artikel is er een amendement van de Vlaamse Regering ertoe strekkend de terminologie aan te passen (cfr. supra) (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

Daarnaast is er een amendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.4) ertoe strekkend op de eerste regel na het woord 'televisieomroeporganisaties' de woorden 'zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap' in te voegen. Dit is een amendement naar analogie met de amendementen van de Vlaamse Regering op de artikelen 13 en 14 (nieuwe artikelen 16 en 17).

De amendementen en het aldus geamendeerde artikel 15 (nieuw artikel 18) worden unaniem aangenomen.

Artikel 16

(nieuw artikel 19)

Artikel 16 (nieuw artikel 19) wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen.

HOOFDSTUK V

Bescherming van minderjarigen

Artikel 17

(nieuw artikel 20)

Op dit artikel zijn er de amendementen van de Vlaamse Regering ertoe strekkend de terminologie aan te passen.

Deze amendementen en het aldus geamendeerde artikel 17 (nieuw artikel 20) worden unaniem aangenomen.

HOOFDSTUK Vbis

(nieuw hoofdstuk VI)

Technische bepalingen met betrekking tot
de televisieomroeporganisaties

Artikel 17bis

(nieuw artikel 21)

Het amendement van de Vlaamse Regering ertoe strekkend een nieuw hoofdstuk met een nieuw artikel 17bis in te voegen heeft de bedoeling aan de Vlaamse Regering de toelating te geven aan de televisieomroeporganisaties technische voorschriften op te leggen (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

De minister verklaart dat de Vlaamse Regering op deze wijze de invoering van vooruitstrevende televisiediensten mogelijk kan maken. Ingevolgde de arresten van het Arbitragehof nr. 7/90 van 25 januari 1990 en nr. 1191 van 7 februari 1991 zijn de Gemeenschappen immers bevoegd om de technische aspecten ter zake te regelen.

Op dit amendement is er een subamendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.4) ertoe strekkend in de voorgestelde titel van hoofdstuk Vbis na het woord 'televisie-

omroeporganisaties' de woorden 'en de kabelmaatschappijen' toe te voegen en in de voorgestelde tekst van artikel 17bis op de eerste en tweede regel na het woord 'televisieomroeporganisaties' eveneens de wending 'en aan de kabelmaatschappijen' in te voegen.

Een indiener van het subamendement stelt dat de uitbreiding van de mogelijkheid voor de Vlaamse Regering om technische voorschriften op te leggen naar de kabelmaatschappijen toe aangewezen lijkt.

Het amendement van de Vlaamse Regering en het subamendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.4) worden unaniem aangenomen en een nieuw, geamendeerd, hoofdstuk Vbis (nieuw hoofdstuk VI) en een nieuw, geamendeerd, artikel 17bis (nieuw artikel 21) worden ingevoegd.

HOOFDSTUK Vter

(nieuw hoofdstuk VII)

Wijzigingen betreffende de Geschillenraad

Artikel 17ter

(nieuw artikel 22)

Vanwege de Vlaamse Regering is er amendement ertoe strekkend een nieuw hoofdstuk Vter met een enig artikel **17ter** in te voegen, ertoe strekkend de bevoegdheden van de Geschillenraad zoals gedefinieerd in het kabeldecreet van 1987 te wijzigen (cfr. Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

Voor de uitvoerige bespreking van dit amendement en de verhouding met het voorstel van decreet van de heren P. Dewael en D. Van Mechelen houdende de oprichting van een geschillenraad voor radio en televisie in de Vlaamse Gemeenschap (Stuk 331 (1992-1993) — Nrs. 1 en 2) verwijst de minister naar de algemene bespreking van het voorliggend ontwerp.

Hier beperkt hij zich tot de volgende beknopte uiteenzetting.

Gelet op de coördinatieopdracht die in het voorliggend ontwerp van decreet is ingeschreven, acht de minister het niet noodzakelijk om een apart decreet voor de Geschillenraad goed te keuren.

Vervolgens herhaalt de minister de gelijkenis en de verschillenpunten met het geciteerde voorstel van decreet van de heren P. Dewael en D. Van Mechelen.

Zoals het voorstel van decreet wil het amendement de Geschillenraad bevoegd maken voor de informatie-uitzendingen en voor de programma's met informatieve inslag van de BRTN en voor de discriminatie in programma's of de programma-opbouw van de BRTN.

De belangrijkste verschillenpunten met het voorstel van decreet kunnen als volgt samengevat worden :

1) Het voorstel van decreet wil ook de Vlaamse Regering en de fracties van de Vlaamse Raad de bevoegdheid geven een klacht aanhangig te maken bij de Geschillenraad. De minister kan het voorstel hier niet volgen omdat hij de huidige procedure inzake benadeling of belang wenst te behouden.

2) In het voorstel van decreet behoren de opschorting en erkenning van VTM, het toepassen van art. 17, § 4 voor de BRTN — intrekking van de aanvullende dotatie — en de mo-

gelijkheid tot intrekking van de erkenning van de regionale televisieverenigingen, van de doelgroepentelevisie en van de lokale radio's tot de mogelijke penalisaties. Ook hierin wenst de minister de indieners van het voorstel van decreet niet te volgen.

Volgens de minister zijn deze voorstellen niet **realistisch**, en hij pleit er dan ook voor de voorgestelde amendering te aanvaarden.

Een indiener van het voorstel van decreet kan zich niet bij het amendement van de Vlaamse Regering aansluiten en ook hij verwijst naar de algemene bespreking voor een uitvoerige argumentatie. Hij betreurt dat de Vlaamse Regering zich niet kan terugvinden in het voorstel van decreet dat volgens hem beter aansluit bij de mondelinge suggesties van de professoren D. Voorhoof en J. Velaers. Volgens hem mag het standpunt dat de indiers van het voorstel van decreet innemen inzake de bevoegdheid van de fracties geen alibi zijn om het ganse voorstel van decreet te verwerpen.

De indiener herhaalt tenslotte dat hij en de **mede-ondertekenaar** bereid zijn het voorstel aan te passen aan de opmerkingen van de Raad van State en dat zij het voorstel van decreet opnieuw ter bespreking aan de Commissie zullen voorleggen.

Een lid merkt op dat ingevolge het amendement van de Vlaamse Regering de Geschillenraad de mogelijkheid verliest om de erkenning van een niet-openbare **televisieovereeniging** op te schorten of in te trekken. De spreker neemt aan dat het hier een té zware sanctie betrof, maar dit betekent dat de Geschillenraad nog enkel een vermaning kan uitspreken en/of de zender kan verplichten de uitspraak van de Geschillenraad uit te zenden in de vorm en op het tijdstip door de Geschillenraad te bepalen.

De minister beaamt deze interpretatie, en hij wijst erop dat de verplichte uitzending door een omroep van een uitspraak van de Geschillenraad een zware morele sanctie voor deze omroep is. Bovendien kan de gedupeerde zich steeds tot de burgerlijke rechtbank wenden.

Het amendement van de Vlaamse Regering wordt met 10 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen en een nieuw hoofdstuk Vter (nieuw hoofdstuk VII) met een nieuw artikel 17ter (nieuw artikel 22) worden ingevoegd.

HOOFDSTUK VI

(nieuw hoofdstuk VIII)

Strafbepalingen

Artikel 18

(nieuw artikel 23)

Een lid is verheugd dat de gevangenisstraf niet werd weerhouden. Volgens hem is dit inderdaad een '**contraproductieve**' straf.

De spreker vestigt er wel de aandacht op dat de in de tekst aangegeven geldboeten nu reeds vermenigvuldigd moeten worden met 150, en vanaf 1 juli zelfs met 200. Verschillende leden merken op dat dit vooral voor de minimum-boete een probleem kan scheppen, maar anderzijds is iedereen het erover eens dat deze sanctiemogelijkheid bewaard moet worden.

Dezelfde spreker vestigt de aandacht op een lacune in de tekst, namelijk dat artikel 85 van het Eerste Boek van het Strafwetboek van toepassing is. Indien dit niet expliciet wordt vermeld, kunnen geen verzachtende omstandigheden, **mededaderschap** of medeplichtigheid uitgesproken worden.

Hierop dient de spreker een amendement in dat deze lacune opvangt (amendement van de heren H. Coveliers, S. De Clerck en M. Bartholomeeussen (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.5).

Het amendement en het aldus geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen.

Artikel 19

(nieuw artikel 24)

Op dit artikel is er een amendement van de Vlaamse Regering ertoe strekkend in § 1 na het woord ‘verhuurt’ de woorden ‘invoert, verdeelt, promoot’ toe te voegen (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

De minister verklaart dat de tekst van artikel 19 met dit amendement in overeenstemming wordt gebracht met het ontwerp van aanbeveling van de Raad van Europa met betrekking tot de juridische bescherming van gecodeerde **televisiediensten**.

Daarnaast is er een amendement van de Vlaamse Regering om de terminologie van de tekst aan te passen.

De amendementen en het aldus geamendeerde artikel 19 (nieuw artikel 24) worden unaniem aangenomen.

HOOFDSTUK VII

(nieuw hoofdstuk IX)

Opheffingsbepaling

Artikel 20

(nieuw artikel 25)

Op dit artikel is er een amendement van de Vlaamse Regering ertoe strekkend in § 2 op de vijfde en zesde regel de zinsnede ‘Op minimum eenenvijftig . . . Brussel-Hoofdstad’ te vervangen door de zinsnede ‘waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is . . . Brussel-Hoofdstad’ (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2).

Dit amendement wordt door de minister als volgt toegelicht.

Artikel 8, § 1 van het kabeldecreet van 28 januari 1987 luidt als volgt : ‘De niet-openbare televisievereniging bedoeld in artikel 7, 1°, a) van dit decreet moet een privaatrechtelijke vennootschap zijn. Haar maatschappelijk kapitaal bestaat uitsluitend uit aandelen op naam. Op minimum eenenvijftig ten honderd van het maatschappelijk kapitaal moet worden ingeschreven door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in het Nederlands taalgebied of in het tweetalig gebied **Brussel-Hoofdstad**’.

Het reeds geciteerde Arrest van het Hof van Justitie van 16 december 1992 veroordeelde de Vlaamse Gemeenschap onder meer voor de laatste bepaling van dit artikel, namelijk dat de maatschappelijke zetel van de bedoelde **privaatrechte-**

lijke vennootschap gevestigd moet zijn in het Nederlands taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Met haar amendement tot schrapping van deze bepaling komt de Vlaamse Regering dus tegemoet aan de opmerkingen van het Hof van Justitie.

Het Hof heeft zich echter niet uitgesproken over de bepaling dat 51% van het kapitaal van de bedoelde vennootschap in handen moet zijn van uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, en deze tekst blijft dus behouden.

De minister wijst erop dat hiermee de belangrijkste doelstelling van artikel 8 van het kabeldecreet, namelijk de bescherming van de geschreven pers, gehandhaafd blijft.

Het amendement en het aldus geamendeerde artikel 20 (nieuw artikel 25) worden unaniem aangenomen.

HOOFDSTUK VIII

(nieuw hoofdstuk X)

Coördinatieopdracht

Artikel 21

(nieuw artikel 26)

Op dit artikel is er een amendement van de Vlaamse Regering (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.2) en een subamendement van de heren S. De Clerck, F. Sarens, M. Bartholomeeussen en W. Seeuws (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.4), beide ertoe strekkend artikel 21 (nieuw artikel 26) aan te vullen met recent gestemde decreten.

Daarnaast zijn er amendementen van de Vlaamse Regering ertoe strekkend de terminologie aan te passen.

Een lid verklaart uitgesproken voorstander te zijn van de coördinatie, maar hij pleit ervoor dat de definitieve tekst ter goedkeuring aan de Commissie voor de Media voorgelegd zou worden.

De minister stemt hiermee in.

Een lid merkt op dat het ontwerp van decreet dat deze coördinatieopdracht zal belichamen een eigen naam zal moeten hebben, *zoniet* is het onmogelijk de conformiteit met reeds bestaande decreten te toetsen.

De amendementen en het subamendement en het aldus geamendeerde artikel 21 (nieuw artikel 26) worden unaniem aangenomen.

HOOFDSTUK IX

(nieuw hoofdstuk XI)

Artikel 22

(nieuw artikel 27)

Op dit artikel wordt door mevrouw L. Nelis-Van Liedekerke een amendement ingediend ertoe strekkend artikel 22 te schrappen (Stuk 157 (BZ 1992) — Nr.5).

De minister stemt hiermee in omdat men hiermee terugkeert naar de orthodoxe regel, namelijk dat een decreet 10 dagen na publikatie in het Staatsblad in werking treedt.

Het amendement wordt unaniem aangenomen en artikel 22 wordt geschrapt.

III. EINDSTEMMING

Het geamendeerde en gecorrigeerde ontwerp van decreet wordt met 12 stemmen unaniem aangenomen.

De verslaggever,

M. BARTHOLOMEEUSSEN

De voorzitter,

W. SEEUWS

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Decreet betreffende de kabelnetten en de vergunning
voor het aanleggen en exploiteren ervan en betreffende
het bevorderen van de verspreiding
en de produktie van televisieprogramma's

HOOFDSTUK 1**Inleiding en definities****Artikel 1**

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in de artikelen 127 tot 129 van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° kabelradionet : het geheel van de inrichtingen dat door eenzelfde kabelmaatschappij in werking wordt gesteld met het wezenlijk doel klankprogrammasignalen, al dan niet in gecodeerde vorm, via de kabel aan derden door te geven ;

2° kabeltelevisienet : het geheel van de inrichtingen dat door eenzelfde kabelmaatschappij in werking wordt gesteld met het wezenlijk doel televisieprogrammasignalen, al dan niet in gecodeerde vorm, via de kabel aan derden door te geven ;

3° omroepen : het oorspronkelijk uitzenden via de kabel of draadloos, via zendapparatuur op aarde of aan boord van een satelliet, al dan niet in gecodeerde vorm, van voor ontvangst door het publiek bestemde programma's. Die programma's kunnen bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van programma's. Hieronder is ook begrepen het overdragen van programma's tussen ondernemingen met het oog op het doorgeven daarvan aan het publiek. Hieronder zijn niet begrepen communicatiediensten die informatieve gegevens of andere prestaties op individueel verzoek verstrekken zoals telekopiediensten, elektronische databanken en andere soortgelijke diensten ;

4° radio-omroeporganisatie : een omroeporganisatie die klankprogramma's en andere klankoverbrengingen, al dan niet in gecodeerde vorm, verzorgt ;

5° televisieomroeporganisatie : een omroeporganisatie die televisieprogramma's en andere overbrengingen van beelden of teksten, al dan niet in gecodeerde vorm en/of van klanken vergezeld, verzorgt ;

6° omroepprogramma : het geheel van de **klankprogramma's** van een radio-omroeporganisatie en andere **klankoverbrengingen**, al dan niet in gecodeerde vorm, en van de televisieprogramma's van de televisieomroeporganisatie en andere overbrengingen van televisiebeelden of teksten, al dan niet in gecodeerde vorm en/of van klanken vergezeld, dat via één kanaal wordt doorgegeven ;

7° radio-omroepprogramma : het geheel van de **klankprogramma's** van een radio-omroeporganisatie en andere **klankoverbrengingen**, al dan niet in gecodeerde vorm, dat via één kanaal wordt doorgegeven ;

8° televisieomroepprogramma : het geheel van de **televisie-**

programma's van een televisieomroeporganisatie en andere overbrengingen van televisiebeelden of teksten, al dan niet in gecodeerde vorm en/of van klanken vergezeld, dat via één kanaal wordt doorgegeven ;

9° programma : het geheel van klank- en/of beeldinhouden of andere signalen, in welke vorm ook, dat onder afzonderlijke titel door een omroeporganisatie wordt aangeboden ;

10° kabelmaatschappij : de exploitant van een kabelradio- of kabeltelevisienet ;

11° eindontvangtoestel : het toestel dat met een kabelradio- of kabeltelevisienet verbonden is om klank- of televisie-programmasignalen die door dat net worden doorgegeven, te ontvangen en ogenblikkelijk te reproduceren, ofwel in de vorm van klanken, ofwel in de vorm van beelden, teksten en klanken ;

12° collectieve antenne : een inrichting voor het opvangen van omroepuitzendingen waaraan verscheidene toestellen die deze uitzendingen ontvangen zijn verbonden en voor het gebruik waarvan, buiten het aandeel van de gebruiker in de werkelijke kosten die uit de installatie, de werking en het onderhoud van deze inrichting voortvloeien, geen enkel abonnementsgeld wordt geëist ;

13° Europese produkties :

1. a) produkties die afkomstig zijn uit Lid-Staten van de Europese Unie en die voldoen aan de voorwaarden onder 2. ;

b) produkties die afkomstig zijn uit derde Europese Staten die partij zijn bij het Europees Verdrag inzake grensoverschrijdende televisie van de Raad van Europa en die voldoen aan de voorwaarden onder 2. ;

c) produkties afkomstig uit andere derde Europese Staten en die voldoen aan de voorwaarden onder 3. ;

2. de onder 1. a) en b) bedoelde produkties zijn produkties die voornamelijk tot stand zijn gekomen met de hulp van auteurs en medewerkers die in een of meer in de onder 1. a) en b) bedoelde staten wonen en die aan een van de volgende drie voorwaarden voldoen :

a) deze produkties zijn tot stand gebracht door een of meer in een of meer van deze staten gevestigde producenten ;

b) de vervaardiging ervan wordt door een of meer in een of meer van deze staten gevestigde producenten gesuperviseerd en daadwerkelijk gecontroleerd ;

c) de bijdrage van de coproducenten uit deze staten in de totale kosten van de coproductie bedraagt meer dan de helft, en de coproductie wordt niet door een of meer buiten deze staten gevestigde producenten gecontroleerd ;

3. de onder 1. c) bedoelde produkties zijn produkties die uitsluitend of in coproductie met in een of meer Lid-Staten gevestigde producenten zijn vervaardigd door producenten die gevestigd zijn in een of meer derde Europese Staten, die met de Europese Unie volgens de in het Verdrag opgenomen procedures overeenkomsten sluiten en worden als een Europese produktie beschouwd, indien zij voornamelijk vervaardigd zijn met behulp van auteurs en medewerkers die in een of meer Europese Staten wonen ;

4. produkties die geen Europese produkties zijn in de zin van 1., maar die voornamelijk met behulp van in een

of meer Lid-Staten gevestigde auteurs en medewerkers zijn vervaardigd, worden als een Europese produktie beschouwd naar rato van het aandeel van coproducenten uit de Europese Unie in de totale produktiekosten ;

14° Nederlandstalige Europese produkties : produkties zoals omschreven onder 13°, doch in de Nederlandse taal.

HOOFDSTUK II

Vergunning voor het aanleggen en exploiteren van de kabelradio- en kabeltelevisienetten

Artikel 3

Niemand mag een kabelradio- of kabeltelevisienet aanleggen en exploiteren zonder hiertoe — onder de voorwaarden bepaald bij dit decreet — vergund te zijn door de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering kan bijkomende voorwaarden opleggen.

Deze vergunning kan worden ingetrokken of geschorst in geval van inbreuk op de bepalingen van dit decreet of op de uitvoeringsbesluiten, onder de voorwaarden door de Vlaamse Regering te bepalen.

Artikel 4

§ 1. De vergunning bedoeld in artikel 3 van dit decreet is niet vereist voor de oprichting en de exploitatie van een collectieve antenne uitsluitend ten behoeve van houders van ontvangtoestellen verblijvende in :

1° kamers of appartementen van eenzelfde gebouw of gegroepeerde woningen van instellingen behorende tot de volksgezondheid- of welzijnssector ;

2° kamers of appartementen van eenzelfde gebouw waarvan het aantal vijftig niet overschrijdt ;

3° woningen die op initiatief van een vennootschap of een instelling die de sociale woningbouw bevordert, tot een gemeenschappelijk geheel gegroepeerd zijn, mits het aantal ervan vijftig niet overschrijdt ;

4° gegroepeerde woningen waarvan het aantal vijftig niet overschrijdt ;

5° caravans of op percelen van eenzelfde kampeerterrein.

§ 2. Dit artikel heeft, voor die natuurlijke of rechtspersonen die ingevolge vroegere reglementeringen niet vergunningsplichtig waren, slechts uitwerking twee jaar na het inwerkingtreden van dit decreet.

Artikel 5

§ 1. De vergunning bedoeld in artikel 3 van dit decreet kan enkel verleend worden aan een rechtspersoon.

§ 2. De vergunning vermeldt het werkingsgebied, de omroepprogramma's die mogen worden doorgegeven en de diensten die mogen worden aangeboden.

Wijzigingen die betrekking hebben op het doorgeven van nieuwe omroepprogramma's en het aanbieden van nieuwe diensten moeten ter goedkeuring aan de Vlaamse Regering worden voorgelegd, die daarbij nagaat of voldaan is aan alle in dit decreet genoemde voorwaarden.

De beslissing tot goedkeuring of weigering dient binnen vier maanden na de aanvraag ter kennis van de kabelmaatschappij te worden gebracht. Vanaf de kennisgeving van de beslissing tot goedkeuring of bij het verstrijken van de beslissingstermijn is de maatschappij gerechtigd de wijziging door te voeren.

Binnen dezelfde termijn verleent of weigert de Vlaamse Regering op verzoek van de kabelmaatschappij de in artikel 10, § 2, 5° bedoelde toestemming.

Tijdens de maanden juli en augustus worden alle termijnen opgeschort.

§ 3. De vergunning is geldig tot het einde van het achttienste kalenderjaar dat volgt op de uitreiking van de vergunning.

Zij wordt verlengd met termijnen van negen jaar, behoudens opzegging door de Vlaamse Regering of verzaking door de kabelmaatschappij, te betekenen bij aangetekend schrijven tijdens het eerste semester van het laatste jaar dat de vergunning geldig is.

§ 4. De vergunning is persoonlijk en mag aan een derde slechts overgedragen worden na de schriftelijke goedkeuring van de Vlaamse Regering.

§ 5. De Vlaamse Regering controleert of de exploitatie van de kabelradio- en kabeltelevisienetten geschiedt overeenkomstig de bepalingen van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§ 6. De kabelmaatschappijen die bij het in werking treden van dit decreet beschikken over een vergunning verleend bij toepassing van het koninklijk besluit van 24 december 1966 betreffende de netten voor distributie van **radio-omroepuitzendingen** in de woningen van derden, behouden deze vergunning totdat de lopende vergunning verstreken is, mits zij voldoen aan de bepalingen van dit decreet en de **uitvoeringsbesluiten** ervan.

Artikel 6

De Vlaamse Regering verleent haar goedkeuring aan de aanleg en exploitatie van de infrastructuur voor het transporteren van radio- of televisieprogrammasignalen naar en tussen de kabelradio- of kabeltelevisienetten en tussen de hoofdstations om deze signalen eventueel op te vangen met het oog op het transport ervan.

Zij kent de frequenties toe. De Vlaamse Regering neemt die beslissingen met inachtneming van de bepalingen van het decreet houdende de toekenning van zendvergunningen aan de omroeporganisaties.

Artikel 7

§ 1. De Vlaamse Regering stelt de verordeningen van algemeen bestuur en de politieverordeningen vast betreffende de aanleg en de exploitatie van de kabelradio- en kabeltelevisienetten.

§ 2. De Vlaamse Regering bepaalt de minimale technische voorschriften waaraan de kabelradio- en kabeltelevisienetten alsook de collectieve antennes moeten voldoen. In bijzondere gevallen kan de Vlaamse Regering speciale voorwaarden opleggen teneinde de kwaliteit van een net waarvan de werking gebrekkig is, te verbeteren.

Artikel 8

§ 1. De kabelmaatschappijen hebben het recht de kabels en de bijhorende uitrustingen van hun kabelradio- en kabeltelevisienetten op hun kosten, op of onder de pleinen, wegen, straten, paden, waterlopen en vaarten die deel uitmaken van het openbaar domein te laten aanleggen en te onderhouden op voorwaarde dat zij zich gedragen naar de wetten en besluiten van het openbaar domein en dat zij het gebruik waartoe het dient eerbiedigen.

Vooraleer dit recht uit te oefenen, onderwerpt de belanghebbende kabelmaatschappij het plan van de plaats en bijzonderheden van de aanleg van de geleidingen aan de goedkeuring van de overheid van wie het openbaar domein afhangt.

Deze overheid beslist binnen drie maanden te rekenen van de datum waarop het plan werd ingezonden. Zij geeft de belanghebbende kabelmaatschappij kennis van haar beslissing.

Na het verstrijken van deze termijn geldt het stilzwijgen van de overheid als goedkeuring.

Ingeval van blijvende onenigheid wordt beslist bij besluit van de Vlaamse Regering.

De openbare overheden hebben in elk geval het recht om de inrichting of het plan van een aanleg, evenals de daarmee verband houdende werken, later op hun onderscheidenlijk domein te doen wijzigen. Worden wijzigingen opgelegd ofwel om reden van de openbare veiligheid, ofwel tot behoud van het natuurschoon, ofwel in het belang van de wegen, waterlopen, vaarten of van een openbare dienst, ofwel als gevolg van een verandering die de aangelanden aan de toegangen tot de eigendommen langsheen de gebezigde wegen hebben toegebracht, dan zijn de kosten van de werken ten laste van de kabelmaatschappij ; in de andere gevallen komen ze ten laste van de overheid die de wijzigingen oplegt. Deze overheid mag vooraf een kostenbegroting eisen en, in geval van onenigheid, zelf de werken doen uitvoeren.

§ 2. De kabelmaatschappijen hebben tevens het recht om voor de aanleg van de kabels en de bijhorende uitrustingen van hun kabelradio- en kabeltelevisienetten, op blijvende wijze steunen en ankers aan te brengen op de muren en gevels die uitgeven op de openbare weg en hun kabels in open en onbebouwde grond aan te leggen of zonder vasthechting noch aanraking boven de private eigendommen te laten doorgaan.

De werken mogen slechts aanvangen nadat aan de eigenaars, volgens de gegevens van het kadaster, aan de huurders en de bewoners een behoorlijk aangetoonde schriftelijke kennisgeving is gedaan.

De uitvoering van de werken heeft geen buitenbezitstelling tot gevolg.

Het plaatsen van steunen en ankers op muren of gevels kan de eigenaar niet hinderen in zijn recht zijn goed af te breken of te herstellen.

De ondergrondse kabels en steunen geplaatst in een open en onbebouwde grond dienen, op verzoek van de eigenaar, te worden weggenomen indien deze zijn recht om te bouwen of te omheinen uitoefent. De kosten van het wegnemen zijn ten laste van de kabelmaatschappij.

De eigenaar dient evenwel ten minste drie maanden voor het aanvangen van de in het vierde en vijfde lid bedoel-

de werken, de kabelmaatschappij hiervan bij een ter post aangetekende brief te verwittigen.

§ 3. De vergoedingen voor schade wegens de aanleg of de exploitatie van een kabelradio- en kabeltelevisienet vallen ten laste van de kabelmaatschappij die aansprakelijk blijft voor al de voor derden schadelijke gevolgen.

§ 4. De kabelmaatschappij is verplicht onmiddellijk gevolg te geven aan elke vordering van de Vlaamse Regering, van het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie en Belgacom of van enige dienst of enig bedrijf voor elektriciteitsvoorziening om elke storing in of nadelige invloed op de werking van de telefoon- of telegraafinstallaties of van de installaties voor elektriciteitsvoorziening onverwijld te doen ophouden. Bij gebreke daarvan worden de nodig geachte maatregelen, met inbegrip van het verplaatsen van de kabels en bijhorende inrichtingen, door de betrokken diensten of bedrijven getroffen op kosten en risico van de kabelmaatschappij.

Artikel 9

De Vlaamse Regering is bevoegd om op ieder ogenblik de conformiteit te controleren van de kabelradio- en **kabeltelevisienetten** en van hun exploitatie, met de voorschriften van dit decreet en van de uitvoeringsbesluiten ervan.

Artikel 10

§ 1. De kabelmaatschappij moet gelijktijdig en in hun geheel de volgende omroepprogramma's op haar **kabelradio-** en/of **kabeltelevisienet** doorgeven :

1° alle radio- en televisieomroepprogramma's van de openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap bestemd voor de kijkers en de luisteraars in het **werkingsgebied** van het kabelradio- of kabeltelevisienet voor zover de uitzendingen onder meer gebeuren in het Nederlands ;

2° televisieomroepprogramma's van de door de Vlaamse Regering erkende niet-openbare televisievereniging die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richt, bedoeld onder artikel 7, 1°, a) van het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en televisiedistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare **televisieverenigingen** voor zover de uitzendingen onder meer gebeuren in het Nederlands ;

3° televisieomroepprogramma's van door de Vlaamse Regering erkende niet-openbare regionale **televisieverenigingen** voor zover de uitzendingen onder meer in het Nederlands gebeuren en rekening houdend met hun zendgebied. Zij worden kosteloos doorgegeven via een eigen kanaal op het **kabeltelevisienet**. De kosteloosheid slaat zowel op de aanvoer als op het doorgeven van het omroepprogramma.

De Vlaamse Regering kan na advies van de Vlaamse Mediaraad afwijkingen op het doorgeven via een eigen kanaal toestaan ;

4° evenveel radio- en televisieomroepprogramma's van de openbare omroeporganisaties van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen van België die zich tot de gehele betrokken Gemeenschap richten, als de Vlaamse Regering vaststelt dat in die Gemeenschappen de radio- en **televisieomroepprogramma's** van de openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap in alle kabelnetten worden

doorgegeven en voor zover de betrokken omroeporganisatie in die Gemeenschap onderworpen is aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroeporganisaties die zich tot het publiek in die Gemeenschap richten en het toezicht ook effectief betrekking heeft op de naleving van het Europees recht, inzonderheid inzake auteursrechten en naburige rechten en de internationale verbintenissen van de Europese Unie en voor zover de betrokken omroeporganisatie en de door haar uitgezonden programma's geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de goede zeden of de openbare veiligheid in de Vlaamse Gemeenschap.

§ 2. Onverminderd het bepaalde in § 1 mag de **kabelmaatschappij** de volgende omroepprogramma's op haar kabelradio- of kabeltelevisienet doorgeven :

1° televisieomroepprogramma's van de door de Vlaamse Regering erkende niet-openbare **televisieverenigingen** die niet onder de toepassing van artikel 10, § 1 vallen ;

2° radio- en televisieomroepprogramma's van de openbare omroeporganisaties van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen van België die zich tot de gehele betrokken Gemeenschap richten en die niet onder de toepassing van artikel 10, § 1 vallen voor zover de betrokken omroeporganisatie in die Gemeenschap onderworpen is aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroeporganisaties die zich tot het publiek in die Gemeenschap richten, het toezicht ook effectief betrekking heeft op de naleving van het Europees recht, inzonderheid inzake auteursrechten en naburige rechten en de internationale verbintenissen van de Europese Unie en voor zover de betrokken omroeporganisatie en de door haar uitgezonden programma's geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de goede zeden of de openbare veiligheid in de Vlaamse Gemeenschap ;

3° — televisieomroepprogramma's van de **niet-openbare** omroeporganisaties van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen die zich tot de gehele betrokken Gemeenschap richten voor zover de betrokken omroeporganisatie in die betrokken Gemeenschap onderworpen is aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroeporganisaties die zich tot het publiek in die Gemeenschap richten en dat toezicht ook effectief betrekking heeft op de naleving van het Europees recht, inzonderheid inzake auteursrechten en naburige rechten en de internationale verbintenissen van de Europese Unie en voor zover de betrokken omroeporganisatie en de door haar uitgezonden programma's geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de goede zeden of de openbare veiligheid in de Vlaamse Gemeenschap ;

— televisieomroepprogramma's van de **betalomroeporganisaties** van die Gemeenschappen voor zover de Vlaamse Regering vaststelt dat in die Gemeenschappen de niet-openbare betaalomroepen van de Vlaamse Gemeenschap in de kabelnetten worden doorgegeven en voor zover de betrokken omroeporganisatie in die Gemeenschap onderworpen is aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroeporganisaties die zich tot het publiek in die Gemeenschap richten en dat toezicht ook effectief betrekking heeft op de naleving van het Europees recht, inzonderheid inzake auteursrechten en naburige rechten en de internationale verbintenissen van de Europese Unie en voor zover de betrokken omroeporganisatie en de door haar uitgezonden programma's geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de goede zeden of de openbare veiligheid in de Vlaamse Gemeenschap ;

4° radio- en televisieomroepprogramma's van de omroeporganisaties gemachtigd door de regering van een andere Lid-Staat van de Europese Unie dan België en voor zover de

betrokken omroeporganisatie in die Lid-Staat onderworpen is aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroeporganisaties die zich tot het publiek in die Lid-Staat richten en dat toezicht ook effectief betrekking heeft op de naleving van het Europees recht, inzonderheid inzake auteursrechten en naburige rechten en de internationale verbintenissen van de Europese Unie en voor zover de betrokken omroeporganisatie en de door haar uitgezonden programma's geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de goede zeden of de openbare veiligheid in de Vlaamse Gemeenschap ;

5° mits vooraf toestemming wordt verleend door de Vlaamse Regering die ter zake voorwaarden kan opleggen, de radio- en televisieomroepprogramma's gemachtigd door de regering van landen, waar zij gevestigd zijn, die niet tot de Europese Unie behoren en voor zover de uitzendingen onder meer gebeuren in de taal of in één van de talen van dat land ;

6° andere radio-omroepprogramma's met uitsluiting van de radio-omroepprogramma's van lokale radio's ;

7° maximaal twee geregistreerde eigen **radio-omroep**programma's voor zover ze uitsluitend bestaan uit doorlopende muziek.

§ 3. De Vlaamse Regering kan, wanneer zij meent dat omroepprogramma's van niet-openbare televisieverenigingen van belang zijn, na advies van de Vlaamse Mediaraad, en rekening houdend met de financiële, technische en organisatorische voorwaarden voor het gebruik van het net, aan de kabelmaatschappij de verplichting opleggen die **omroepprogramma's** door te geven of kan de voorwaarden bepalen waaronder de omroepprogramma's zullen worden doorgegeven.

Artikel 11

Behoudens toestemming van de Vlaamse Regering, die daaraan voorwaarden kan verbinden, is het een **kabelmaatschappij** verboden langs het kabelradio- of kabeltelevisienet andere klank- of televisieprogramma's door te geven of diensten aan te bieden dan die waarvan het doorgeven krachtens dit decreet is toegelaten.

Een kabelmaatschappij mag nochtans de abonnees door middel van een klank- of beeldbericht inlichten omtrent de doorgegeven programma's en diensten en de moeilijkheden die de werking van het net beïnvloeden, het ene en het andere zonder commentaar of reclame.

Artikel 12

De kabelmaatschappijen sturen elk jaar voor 31 maart aan de Vlaamse Regering een verslag waarin voor het voorgaande jaar onder meer melding wordt gemaakt van het aantal abonnees, de doorgegeven omroepprogramma's en de aangeboden diensten.

Artikel 13

De Vlaamse Regering stelt het bedrag vast dat moet worden betaald door de houders van de vergunning voor de dekking van de kosten voor het uitreiken, het wijzigen of het toezicht op de vergunning. Zij bepaalt de **betalingsmodaliteiten** van deze rechten.

HOOFDSTUK III

Niet-openbare televisieverenigingen

Artikel 14

In artikel 7 van het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen wordt aan 3° toegevoegd : „Behoudens afwijkingen toegestaan door de Vlaamse Regering worden de programma's gecodeerd doorgegeven.“.

Aan hetzelfde artikel wordt een 4° toegevoegd dat luidt als volgt :

„4° Niet-openbare televisieverenigingen die zich met andere soorten van diensten richten tot het publiek of een deel ervan. Deze diensten kunnen, al dan niet tegen betaling, geheel of gedeeltelijk doorgegeven worden via gecodeerde signalen. De Vlaamse Regering kan bijkomende voorwaarden voor erkenning van deze niet-openbare televisieverenigingen opleggen. ”

In hetzelfde decreet wordt een artikel 7bis ingevoegd dat luidt als volgt :

„Artikel 7bis

Voor elk omroepprogramma is een erkenning vereist. Met omroepprogramma wordt bedoeld het geheel van de klankprogramma's van een radio-omroeporganisatie en andere klankoverbrengingen, al dan niet in gecodeerde vorm, en van de televisieprogramma's van een televisieomroeporganisatie en andere overbrengingen van televisiebeelden of teksten, al dan niet in gecodeerde vorm en/of van klanken vergezeld, dat via één kanaal wordt doorgegeven.”

Artikel 15

De televisieomroeporganisaties van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap maken elk jaar voor 31 maart aan de Vlaamse Regering melding van alle omroepprogramma's of diensten van derden die, hoewel ze geen deel uitmaken van het eigen omroepprogramma van de televisieomroeporganisatie, worden doorgegeven, al dan niet in gecodeerde vorm, via het kanaal waarop ook het eigen erkend omroepprogramma van de televisieomroeporganisatie wordt doorgegeven.

HOOFDSTUK IV ·

Bevordering van de verspreiding en productie
van televisieprogramma's

Artikel 16

De televisieomroeporganisaties, zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap, reserveren het grootste gedeelte van hun niet aan nieuws, uitzendingen van sportwedstrijden, spel, reclame of teletekst gewijde zendtijd voor Europese produkties. De Vlaamse Regering bepaalt, naargelang het type van televisieomroeporganisatie, de juiste omvang van het aandeel Europese produkties en het aandeel Nederlandstalige Europese produkties in de programmering van de televisieomroeporganisaties evenals de wijze waarop dit aandeel geleidelijk bereikt dient te worden.

Artikel 17

§ 1. De televisieomroeporganisaties, zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap, reserveren ten minste één tiende van hun niet aan nieuws, uitzendingen van sportwedstrijden, spel, reclame of teletekst gewijde zendtijd voor produkties die vervaardigd zijn door van de televisieomroeporganisaties onafhankelijke producenten.

De Vlaamse Regering bepaalt het aandeel Nederlandstalige Europese produkties binnen dit percentage evenals de wijze waarop deze quota geleidelijk bereikt dienen te worden.

§ 2. De in § 1 van dit artikel genoemde quota dienen te worden bereikt door een gedeelte te reserveren voor recente produkties, dat wil zeggen voor produkties die binnen een periode van vijf jaar nadat zij gemaakt zijn, worden uitgezonden. De Vlaamse Regering bepaalt de juiste omvang van dit gedeelte recente Europese produkties en van het gedeelte recente Nederlandstalige Europese produkties, evenals de wijze waarop dit gedeelte geleidelijk bereikt dient te worden.

Artikel 18

De televisieomroeporganisaties zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap leggen elk jaar voor 31 maart aan de Vlaamse Regering een verslag voor over de wijze waarop aan de bepalingen van de artikelen 16 en 17 voldaan werd.

Artikel 19

Behoudens andersluidende overeenkomsten tussen de houders van de rechten en de televisieomroeporganisaties, zenden deze laatste geen films uit binnen een termijn van twee jaar na de aanvang van de exploitatie ervan in de bioscopen in een van de Lid-Staten van de Europese Unie.

Deze termijn wordt ingekort tot één jaar ingeval van coprodukties van films waaraan de televisieomroeporganisatie heeft meegewerkt.

HOOFDSTUK V

Bescherming van minderjarigen

Artikel 20

§ 1. De omroeporganisaties mogen geen programma's uitzenden die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten, inzonderheid programma's met pornografische scènes of met nodeloos geweld.

Deze bepaling geldt ook voor programma's waarop het voorgaande niet van toepassing is, maar die toch schade kunnen toebrengen aan de fysieke, mentale of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen, tenzij door de keuze van het tijdstip van uitzending of door technische maatregelen gewaarborgd wordt dat minderjarigen in het zendgebied de uitzendingen normaliter niet kunnen zien of beluisteren.

§ 2. De programma's van de omroeporganisaties mogen niet aansporen tot haat op grond van ras, geslacht, godsdienst of nationaliteit.

§ 3. De Vlaamse Regering kan het doorgeven van een

programma schorsen wanneer dit een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk vormt op de bepalingen van dit hoofdstuk en wanneer de betrokken omroep in de voorgaande twaalf maanden al tenminste tweemaal een inbreuk gepleegd heeft op dezelfde bepalingen.

De Vlaamse Regering zal hiertoe voorafgaandelijk de betrokken omroeporganisatie en in het geval van een omroeporganisatie uit een Lid-Staat van de Europese Unie, de Europese Commissie, schriftelijk in kennis stellen van de ten laste gelegde inbreuken en van het voornemen om beperkingen aan het doorgeven op te leggen indien nogmaals een dergelijke inbreuk gepleegd wordt.

Indien, in het geval van een buitenlandse omroeporganisatie, binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf deze kennisgeving, overleg met de Lid-Staat van de Europese Unie van waaruit uitgezonden wordt, niet tot een minnelijke schikking heeft geleid en de ten laste gelegde inbreuk blijft doorgaan, wordt de voorlopige schorsing effectief.

HOOFDSTUK VI

Technische bepalingen met betrekking tot
de televisieomroeporganisaties en
de kabelmaatschappijen

Artikel 21

De Vlaamse Regering kan aan de televisieomroeporganisaties en aan de kabelmaatschappijen technische voorschriften opleggen.

HOOFDSTUK VII

Wijzigingen betreffende de Geschillenraad

Artikel 22

§ 1. In artikel 21 van het decreet van 27 maart 1991 houdende het statuut van de Nederlandse Radio- en Televisieuitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap, wordt vóór het enige lid het volgende lid ingevoegd :

„In de programma's wordt elke vorm van discriminatie geweerd. De programmaopbouw geschiedt derwijze dat hij geen aanleiding geeft tot discriminatie tussen de onderscheiden ideologische of filosofische strekkingen,“.

§ 2. Het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen, wordt als volgt gewijzigd :

1° in artikel 14, § 1 worden de woorden „een Geschillenraad voor niet-openbare televisieverenigingen” vervangen door de woorden „de Vlaamse Geschillenraad voor radio en televisie” ;

2° aan artikel 14, § 1 wordt toegevoegd in fine :

„van artikel 5, 8° van het decreet van 7 november 1990 houdende organisatie en erkenning van lokale radio's, van artikel 21 van het decreet van 27 maart 1991 houdende het statuut van de Nederlandse Radio- en Televisieuitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap, en van artikel 4, 9° en 14° van het decreet van 23 oktober 1991

houdende organisatie en erkenning van niet-openbare regionale televisieverenigingen” ;

3° in artikel 14, § 2 worden tussen de woorden „kan” en „uiterlijk de vijftiende dag . . .” de woorden : „op straffe van onontvankelijkheid” ingevoegd ;

4° in artikel 14, § 3, 2° worden de woorden „op het scherm brengen” vervangen door de woorden „uit te zenden” ;

5° artikel 14, § 3, 3° wordt opgeheven.

HOOFDSTUK VIII

Strafbepalingen

Artikel 23

Onverminderd de beschikkingen van artikel 3 en van artikel 20, § 3, worden de inbreuken op de bepalingen van Hoofdstuk II en V en van de uitvoeringsbesluiten gestraft met een geldboete van duizend tot vijfhonderdduizend frank.

Alle bepalingen van het Eerste Boek van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn van toepassing op de misdrijven omschreven in dit decreet.

Artikel 24

Hij die :

1° toestellen of onderdelen ervan fabriceert, te koop of te huur aanbiedt, verkoopt, verhuurt, invoert, verdeelt, promoot of installeert, die bestemd zijn om op bedrieglijke wijze :

a) programma's te ontvangen die via het kabelradio- of kabeltelevisienet doorgegeven worden ;

b) televisieprogramma's te ontvangen die enkel tegen bijkomende betaling bovenop de prijs van het kabelabonnement en/of het kijk- en luistergeld worden aangeboden aan het publiek ;

2° met het oog op het gebruik ervan, die toestellen of onderdelen ervan koopt, huurt of in zijn bezit heeft ;

wordt gestraft met een geldboete van zesentwintig tot honderdduizend frank.

HOOFDSTUK IX

Opheffingsbepaling

Artikel 25

§ 1. Hoofdstuk II en artikel 10 van het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen worden opgeheven.

§ 2. In artikel 8, § 1 van het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen worden de woorden „waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad” opgeheven.

§ 3. Het besluit van de Vlaamse Executieve van 11 mei

1988 betreffende het aandeel eigen culturele produkties in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen, bekrachtigd bij decreet van 13 juli 1988, wordt opgeheven.

HOOFDSTUK X

Coördinatieopdracht

Artikel 26

§ 1. De Vlaamse Regering kan dit decreet en de hiernavolgende wetten, decreten en de bij decreet bekrachtigde besluiten van de Vlaamse Regering codificeren, en hun bepalingen coördineren met elkaar en met de bepalingen die deze op het tijdstip van de coördinatie impliciet zouden gewijzigd hebben.

§ 2. De in § 1 bedoelde wetten, decreten en besluiten zijn :

1° de wet van 6 februari 1987 betreffende de radiodistributie- en de teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie ;

2° het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en de teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen ;

3° het decreet van 27 maart 1991 houdende het statuut van de Nederlandse Radio- en Televisieuitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap ;

4° het decreet van 7 november 1990 houdende organisatie en erkenning van lokale radio's ;

5° het decreet van 23 oktober 1991 houdende organisatie en erkenning van niet-openbare regionale televisieverenigingen ;

6° het decreet van 12 juni 1991 tot regeling van de reclame en sponsoring op radio en televisie ;

7° het decreet van 13 juli 1988 houdende bekrachtiging van besluiten van de Vlaamse Executieve van 11 mei 1988, getroffen ter uitvoering van artikel 8, § § 2 en 4, artikel 9, § 1 en artikel 10 van het decreet van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen ;

8° het besluit van de Vlaamse Executieve van 11 mei 1988 houdende de criteria met betrekking tot de duur van de erkenningen van niet-openbare televisieverenigingen ;

9° het besluit van de Vlaamse Executieve van 11 mei 1988 betreffende het programma-aanbod van niet-openbare televisieverenigingen ;

10° het besluit van de Vlaamse Executieve van 11 mei 1988 betreffende de voorwaarden tot erkenning van niet-openbare televisieverenigingen ;

11° het decreet van 14 juli 1993 houdende de toekenning van zendvergunningen aan de omroeporganisaties ;

12° het decreet van 15 december 1993 tot wijziging van het decreet van 27 maart 1991 houdende het statuut van de Nederlandse Radio- en Televisieuitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse Gemeenschap en tot wijziging van

het decreet van 12 juni 1991 tot regeling van de reclame en sponsoring op radio en televisie.

§ 3. Met het oog op de coördinatie en codificatie, kan de Vlaamse Regering :

1° de volgorde, de nummering van de te coördineren bepalingen en in het algemeen de teksten naar de vorm wijzigen ;

2° de verwijzingen die voorkomen in de te coördineren bepalingen met de nieuwe nummering overeenbrengen ;

3° zonder afbreuk te doen aan de beginselen die in de te coördineren bepalingen vervat zijn, de redactie ervan wijzigen teneinde ze onderling te doen overeenstemmen en eenheid in de terminologie te brengen ;

4° de structuur en de terminologie van de wetten, decreten en besluiten aanpassen en de teksten ervan onderling beter op elkaar afstemmen.

§ 4. De in § 1 bedoelde coördinatie en codificatie zal het volgende opschrift dragen : „Decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op ”.

§ 5. Het in § 1 bedoelde besluit van de Vlaamse Regering wordt bekrachtigd door de Vlaamse Raad.

BIJLAGEN

BIJLAGE 1

Evolutie van de nieuwe telecommunicatienetwerken naar nieuwe diensten
(dhr. H. Verhille, Directeur Centrale Research Alcatel Bell)

(Overgenomen uit het verslag van het bedrijfsbezoek van de Commissie voor de Media
aan Alcatel Bell-Antwerpen op 18 februari 1994)

Vandaag bestaat het aanbod van video diensten in Vlaanderen uit **TV**-distributie (de "normale" TV programma's) en betaal TV (gecodeerde kanalen zoals **Filmnet**, Canalt, die enkel door middel van een decoder te ontvangen zijn).

Naast de twee bovenvermelde in Vlaanderen aangeboden diensten bestaat onder andere in de Verenigde Staten de "**pay per view**" dienst, waarbij de gebruiker betaalt per bekeken programma. Deze signalen worden eveneens gedistribueerd. De toegang tot het kanaal is individueel controleerbaar.

Bovenvermelde diensten worden gekenmerkt door hun analoog en distributiekarakter. Naar de toekomst toe is er een duidelijke evolutie waar te nemen naar digitale en interactieve video diensten.

De media waarover vandaag video diensten worden verspreid zijn :

- . de kabelnetwerken
- . de lucht (VHF-UHF band)
- . de satellieten.

Deze media :

- . zijn analoog en unidirectioneel
- . hebben een broadcast architectuur
- . bieden ZO-60 kanalen
- . voorzien **PAY** TV en PPV via analoge scrambling.

Op korte termijn (Verenigd Koninkrijk vanaf eind 1994) mag men een nieuwe interactieve video dienst verwachten : VOD - Video On **Demand**.

De kenmerken van deze dienst zijn :

- . de gebruiker selecteert vanuit zijn zetel het programma dat hij wenst, uit honderden beschikbare films, series, nieuwsberichten, . . .
- . de gebruiker betaalt per programma of tijdseenheid dat hij gekeken heeft;
- . de programma's worden digitaal doorgestuurd.

Er bestaan 3 types VOD :

. NVOD – Near-Video-On-Demand

De programma's worden nog steeds gedistribueerd. Een programma wordt opgeslagen op een hard disk, en iedere 15' à 30' wordt een kopie gestart waar een abonnee met aangepaste decoder kan naar kijken. Aangezien alle programma's doorheen het volledige netwerk worden gedistribueerd, en er geen interactiviteit is, is het aantal programma's dat kan worden aangeboden beperkt.

. IVOD – Interactive-Video-On-Demand

Hier worden de programma's geschakeld. Dit houdt in dat enkel die programma's worden doorgestuurd die door de abonnees worden gevraagd. Dit doorsturen gebeurt enkel in dit deel van het netwerk tussen de video server (waar de video's **gestockeerd** zijn) en de abonnee. Hierdoor kunnen virtueel oneindig veel programma's worden aangeboden. Zoals bij een video recorder heeft de gebruiker de mogelijkheid te starten, stoppen, pauzeren, snel voorwaarts en achterwaarts te spoelen.

. SVOD – Staggered-Video-On-Demand

Naast deze 2 principieel verschillende VOD types bestaat ook SVOD dat als een intermediair type kan worden beschouwd, maar nauwer aanleunt bij IVOD. Ook hier worden de programma's geschakeld, maar in plaats dat het gevraagde programma opstart op het ogenblik dat de gebruiker dit vraagt, starten de programma's bijvoorbeeld om de 5' à 10' zodat verschillende gebruikers naar éénzelfde kopie van het programma kunnen kijken.

Alle types VOD, maar vooral IVOD, zijn uitermate geschikt voor andere types van programma's zoals : thuiswinkelen, onderwijs/training op afstand, thuiswerken, videospelletjes,...

De structuur van het netwerk voor het aanbieden van IVOD is weergegeven in figuur 1 (pagina 8). De basiskarakteristieken van dit netwerk zijn :

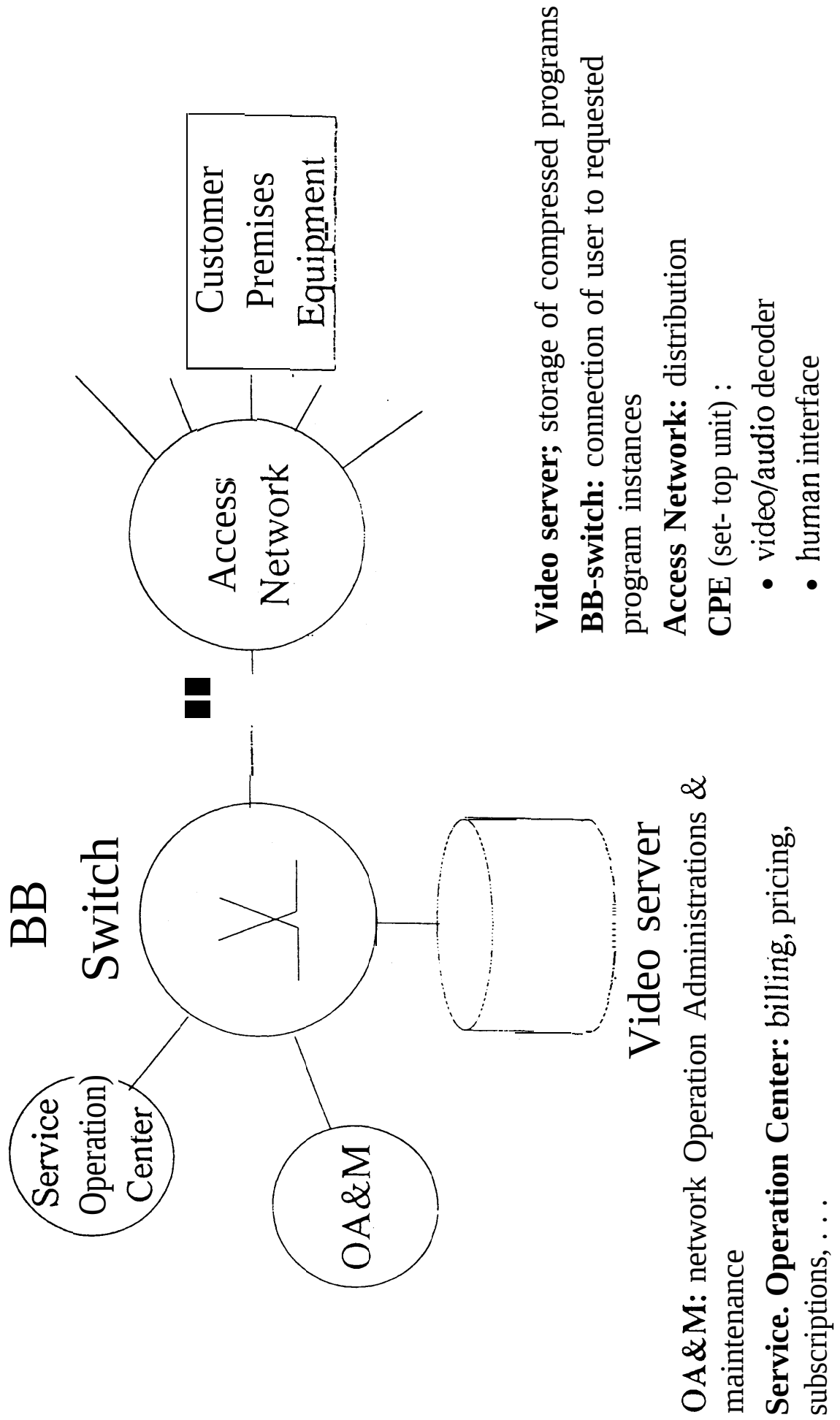
- . digitaal : alle signalen worden digitaal gecodeerd
- . bidirectioneel : er is een terugvoer kanaal van de abonnee naar de centrale of het antennekopstation
- . geschakelde architectuur : de signalen van de VOD server worden door middel van een breedband schakelaar enkel doorgestuurd naar de abonnee die de dienst gevraagd heeft
- . toegangsnetwerk of **access** netwerk met mogelijkheid van punt tot punt verbindingen

De video server bestaat uit een groot aantal hard disks waarop de verschillende MPEG gecodeerde films zijn opgeslagen. Van één van deze films wordt op vraag van een gebruiker een kopie opgestart. Deze kopie wordt via de breedbandschakelaar naar de juiste abonneelijn geschakeld. Bij de gebruiker (CPE) staat een set-top unit in voor het decoderen van het MPEG video/audio signaal, het doorsturen van de commando's naar de video server (selecteren, starten, stoppen, . . .) en de gebruikersinterface.

Aan de netwerkHzijde vermelden we ook nog :

- . het Service Operation **Centre** dat instaat voor de abonnementen, het taxeren en factureren; zo'n service operation center kan gelijktijdig meerdere video servers bedienen
- . het **OA&M** (Operation Administration & Maintenance) center dat instaat voor het goed functioneren van het VOD netwerk.

VOD - Network elements

Voor het **toegangs-** of access netwerk bestaan verschillende mogelijke oplossingen :

- . het "**twisted** pair" netwerk van de telecom operatoren.

Door gebruik van de ADSL of VADSL technologie kan men op dit netwerk, naast de klassieke telefoon- en datadiensten, tussen 1 en 4 IVOOD programma's aanbieden. Het voordeel van deze techniek is dat de koperen infrastructuur kan worden hergebruikt, en dat enkel aan beide zijden van de telefoonlijn een speciale ADSL modem dient te worden geïnstalleerd.

- . het coax netwerk van de kabeldistributeurs.

Deze netwerken laten toe om zonder aanpassingen een zeer beperkt aantal NVOOD diensten aan te bieden, wel moet bij de abonnee een **set-top** worden geïnstalleerd en moet het kopstation van de kabelnetwerk operator worden voorzien van een VOD server. Mits het vervangen van de versterkers door bidirectionele types (hetgeen in sommige netwerken reeds gebeurd is) kunnen in beperkte mate interactieve diensten worden aangeboden (**paar** honderd abonnees, beperkt dienstenaanbod). Uitbreiden van deze capaciteit vereist het gedeeltelijk vervangen van het **feeder** netwerk (vanaf het antennekopstation (head end)) door een optische vezel netwerk.

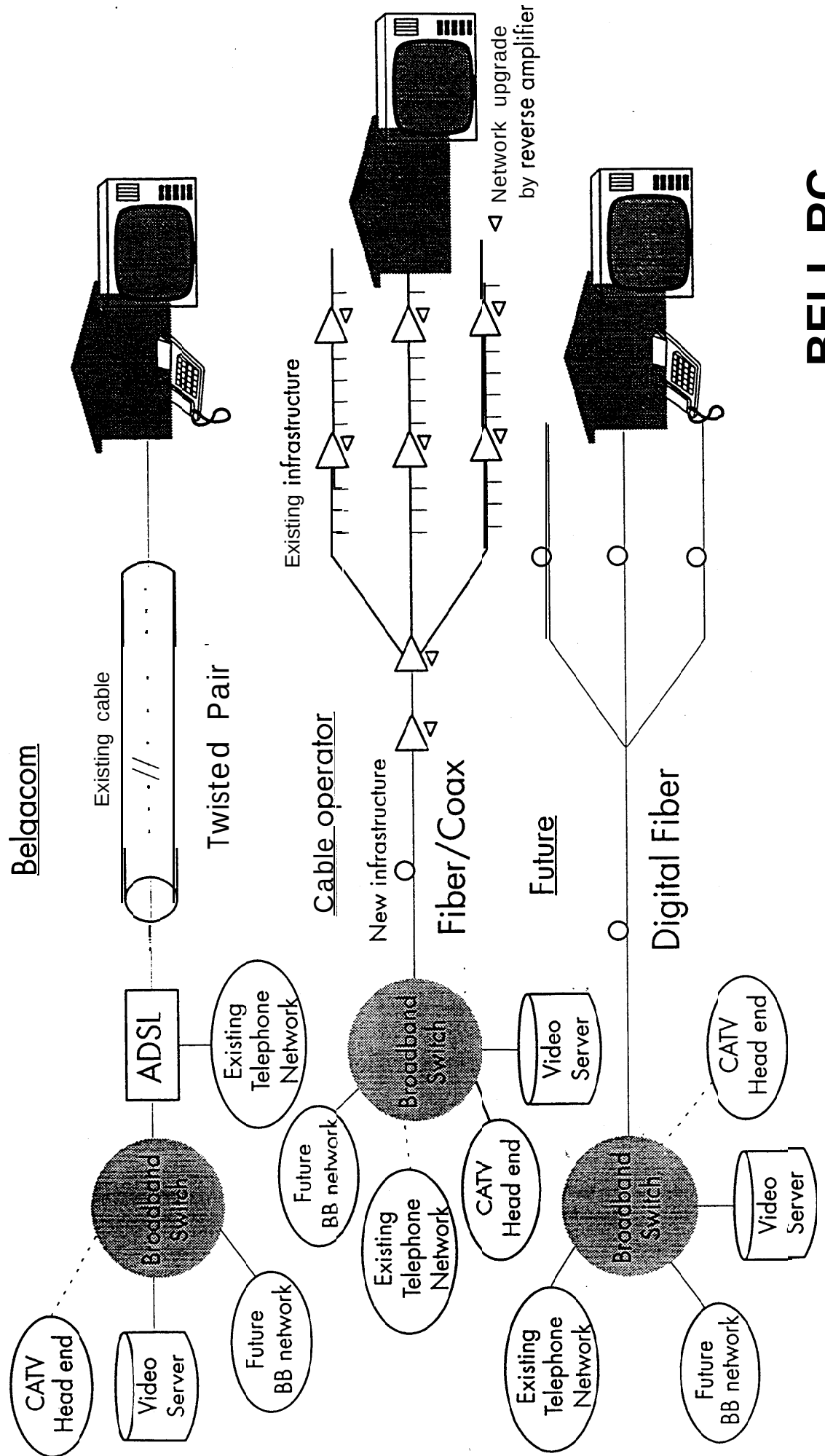
- . het fibre to the home netwerk.

Aangezien dit hier de installatie van een volledig nieuw netwerk betreft, moet deze oplossing eerder op lange termijn worden gezien. Momenteel zijn zowel de telecom operatoren als de kabel operatoren reeds bezig hun toegangsnetwerk gedeeltelijk te voorzien van optische vezel (de zogenaamde fibre to the curb). Hierbij wordt vanuit de centrale of het antennekopstation een vezel gelegd tot een bepaald punt in het netwerk, van waaruit voor de laatste **(kilo)meters** respectievelijk het twisted pair netwerk of het coax netwerk wordt gebruikt.

Figure 2 (pagina 10) geeft een overzicht van de verschillende

Figuur 2

VOD Access Networks

Video on **demand** is maar het topje van de ijsberg die "**multimedia**" genoemd wordt. Een mogelijke definitie van multimedia is "een familie van geïntegreerde hardware en software technologieën die aan gebruikers toelaten om op een interactieve wijze combinaties van tekst, grafiek, stilstaande beelden, audio en "full **motion**" video te manipuleren".

Naast de stand-alone lokale toepassingen die we vandaag reeds kennen (bijvoorbeeld CD-I) zullen in de toekomst vooral de "**networked**" multimedia diensten aan belang winnen. Hier staat de server ergens in het netwerk, en verschillende gebruikers kunnen gelijktijdig informatie opvragen. Het updaten van de informatie wordt op deze wijze beperkt tot één plaats. De gebruiker betaalt bovendien slechts voor de informatie die hij opvraagt, niet voor alle informatie vervat bijvoorbeeld op een CD. Als een voorloper hiervan zouden we de diensten kunnen beschouwen die vandaag via het Franse **Minitel** worden aangeboden, echter zonder bewegende beelden of geluid.

De principes en netwerkbehoeften voor "**networked**" multimedia zijn dezelfde als voor IVOD. Dit betekent dat IVOD werkelijk als een voorloper voor multimedia diensten kan worden beschouwd.

Uitvoorgaande blijkt dat in de toekomst zowel de telecom operatoren als de kabel operatoren dezelfde diensten zullen kunnen aanbieden. Bovendien zijn de kosten voor het vernieuwen van de infrastructuur groot. Telecom operatoren en kabel operatoren moeten daarom met elkaar praten om maximaal synergie en interoperationaliteit uit te baten. We verwijzen hierbij ook naar de recente overnames in de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk van cable operatoren door telecom operatoren.

Vragen

- . Impact op de omgeving?

Aangezien IVOD **diensten** teleworking kunnen bevorderen wordt een positieve impact verwacht.

- . Zal deze nieuwe generatie diensten de kloof tussen informatie-rijken en informatie-armen nog niet groter maken?

BIJLAGE 2

Het arrest-Van Binsbergen van het Europees Hof van Justitie van 3 december 1974

ARREST VAN HET HOF
VAN 3 DECEMBER ' 1974 ¹

J. H. M., van Binsbergen
tegen Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid
(verzoek om een prejudiciële beslissing,
ingediend door de Centrale Raad van Beroep)

„Vrij verrichten van diensten”

Zaak 33-74

S a m e n v a t t i n g

1. *Diensten — Vrij verrichten — Beperkingen — Opheffing — Rechtstreekse werking*
(EEG-Verdrag, art. 59, eerste alinea, en 60, derde alinea)
2. *Diensten — Vrij verrichten — Beperkingen — Verplichte woonplaats — Verbod*
— Bijzondere verrichtingen — Hulporganen van de justitie — Beroepsregels —
Nakoming — Verplichting van beroepshalve vestiging — Objectieve noodzaak —
Geoorloofdheid
(EEG-Verdrag, art. 59, eerste alinea, en 60, derde alinea)

1. De artikelen 59, eerste alinea, en 60, derde alinea, hebben rechtstreekse werking en kunnen mitsdien voor de nationale rechterlijke instanties worden ingeroepen, in elk geval voor zover zij strekken tot opheffing van alle discriminaties ten opzichte van degene die diensten verricht, op grond van zijn nationaliteit of de omstandigheid dat hij woont in een andere Lid-Staat dan die waar de dienst moet worden verricht.
2. De artikelen 59, eerste alinea, en 60, derde alinea, moeten aldus worden uitgelegd, dat een nationale wettelijke regeling de dienstverrichting door personen die op het grondgebied van een andere Lid-Staat zijn gevestigd, niet onmogelijk mag maken door het

vereiste van vaste woonplaats op het eigen grondgebied, wanneer die dienstverrichting door de toepasselijke nationale wetgeving aan geen enkele bijzondere voorwaarde is onderworpen.

In verband met de bijzondere aard van sommige diensten kunnen evenwel, niet als onverenigbaar met het Verdrag worden beschouwd specifieke cisen welke aan de dienstverrichter worden gesteld wegens de toepasselijkheid van beroepsregels die hun grond vinden in het algemeen belang — met name regels betreffende organisatie, bekwaamheid, beroepsethiek, toezicht en aansprakelijkheid — en die voor iedereen gelden die gevestigd is op het grondgebied van de Staat

¹ — Proces taal: Nederlands.

ARREST VAN 3-12-1974 — ZAAK 33-74

waar de dienst wordt verricht, voor zover zulke eisen nodig zijn om te voorkomen dat de dienstverrichter door zijn vestiging in een andere Lid-Staat aan de greep van die regels zou ontsnappen.

Evenmin kan een Lid-Staat het recht worden ontzegd voorschriften te geven om te verhinderen dat de door artikel 59 gewaarborgde vrijheid door een dienstverrichter wiens werkzaamheid geheel of voornamelijk op zijn grondgebied is gericht, wordt gebruikt om zich te onttrekken aan de beroepsregels die, ware hij op het

grondgebied van die Lid-Staat gevestigd, op hem van toepassing zouden zijn.

Aldus kan niet als onverenigbaar met de artikelen 59 en 60 worden beschouwd de aan hulporganen van de justitie gestelde eis van vaste beroepshalve vestiging binnen het rechtsgebied van bepaalde rechterlijke instanties, ingeval die eis objectief noodzakelijk is ter waarborging van de nakoming van broepsregels die met name verband houden met de rechtsbedeling en de inachtneming van de beroepsethiek.

In de zaak 33-74,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Centrale Raad van Beroep, in het aldaar aanhangig geding tussen

J.H.M. VAN BINSBERGEN, installateur, te Beesel (Nederland),

al

BESTUUR VAN DE BEDRIJFSVERENIGING VOOR DE METAALNIJVERHEID, te 's-Gravenhage,

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van de artikelen 59 en 60 EEG-Verdrag betreffende het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, C. Ó Dálaigh en A. J. Mackenzie Stuart, Kamerpresidenten, A. M. Donner, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore (rapporteur), H. Kutscher en M. Sørensen, Rechter,

Advocaat-Generaal: H. Mayras
Griffier: A. Van Houtte

BINSBERGEN / BEDRIJFSVERENIGING METAALNIJVERHEID

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van het protocol betreffende 's Hofs Statuut ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Bij uitspraak van 24 april 1972 wees de Raad van Beroep te Roermond het beroep af dat door J. H. M. van Binsbergen was ingesteld tegen het Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid met betrekking tot de toepassing van de Werkloosheidswet.

Op 5 juli 1972 machtigde Van Binsbergen mr. M. G. J. M. Kortmann, van Nederlandse nationaliteit en wonende in Nederland, om tegen die uitspraak beroep aan te tekenen bij de Centrale Raad van Beroep en voor deze instantie als zijn vertegenwoordiger op te treden.

Op 30 november 1973 deelde de substituant-griffier van de Centrale Raad van Beroep mr. Kortmann mede dat hij niet langer bevoegd was om als gemachtigde of raadsman van Van Binsbergen op te treden. Volgens artikel 48 Beroepswet (wet van 2 februari 1955, houdende nieuwe regeling van de organisatie en procedure van de Centrale Raad van Beroep en de raden van beroep) kunnen immers alleen in Nederland gevestigde personen als gemachtigden of raadsleden optreden; in de loop van de procedure nu was mr. Kortmann van woonplaats veranderd en verhuisd van Zeist (Nederland) naar Nieuw-Weerter in België.

Mr. Kortmann beriep zich voor de Centrale Raad van Beroep op artikel 59 EEG-Verdrag, dat voorziet in de gelijkelijke opheffing van de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap in de loop van de overgangperiode, en stelde dat deze bepaling de toepassing van artikel 48 Beroepswet verhindert.

Bij bevel van 18 april 1974 heeft de Centrale Raad van Beroep overeenkomstig artikel 177 EEG-Verdrag het geding geschorst rotdat het Hof van Justitie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak zal hebben gedaan over de volgende vragen :

1. hebben de artikelen 59 en 60 EEG-Verdrag directe werking en scheppen zij voor de burgers rechten welke handhaving aan de nationale rechter kan worden gevraagd?
2. zo ja, welke betekenis komt aan deze artikelen toe, in het bijzonder aan het bepaalde in de laatste volzin van artikel 60?

Het bevel van de Centrale Raad van Beroep is ter griffie van het Hof ingeschreven op 15 mei 1974.

Overeenkomstig artikel 20 van het protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG heeft de Commissie van de Europese Gemeenschappen op 15 juli 1974 de Regering van Ierland op 21 juli en de Regering van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland op 6 augustus schriftelijke opmerkingen ingediend.

Het Hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal

ARREST VAN 3-12-1974 — ZAAK 33-74

gehoord, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Ter terechtzitting van 9 oktober 1974 hebben verzoeker in het hoofdgeding, de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland en de Commissie mondelinge opmerkingen gemaakt en de door het Hof gestelde vragen beantwoord.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 30 oktober 1974 conclusie genomen.

Tijdens de behandeling voor het Hof was verzoeker in het hoofdgeding vertegenwoordigd door M. G. J. M. Kortmann, de Regering van Ierland door L. J. Lysaght, Chief State Solicitor, de Regering van het Verenigd Koninkrijk door W. ti. Godwin, de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland door E. Bülow, Ministerialdirigent bij het Bundesjustizministerium, en de Commissie door haar juridisch adviseur J. H. J. Bourgeois.

II — Bij het Hof ingediende opmerkingen

A — Ten aanzien van de eerste vraag

Verzoeker in het hoofdgeding meent dat de beginselen die het Hof met betrekking tot artikel 52 EEG-Verdrag heeft ontwikkeld (arrest van 21 juni 1974, zaak 2-74, Reyners) ook gelden voor artikel 59: dit legt ten aanzien van het vrij verrichten van diensten een nauwkeurig omschreven resultaatsverplichting op, welke nakoming moet worden vergemakkelijkt, maar niet geconditioneerd, door de geleidelijke uitvoering van een programma van maatregelen. Na het einde van de overgangsperiode hebben de artikelen 64 en 65 hun eigenlijke betekenis verloren; overigens sloot artikel 65 reeds de beperkingen op de vrijheid van dienstverrichting uit, voor zover zij een discriminatie naar verblijfplaats inhielden. De bepalingen die, zoals de artikelen 59 en 60 EEG-Verdrag, aan Lid-Staten een verplichting opleggen waaraan zij binnen een bepaal-

de tijd moeten voldoen, worden rechtstreeks toepasselijk wanneer na afloop van de termijn niet aan de verplichting is voldaan.

De Regering van Ierland is van oordeel dat aan de artikelen 59 en 60 EEG-Verdrag geen rechtstreekse werking kan worden toegekend, ook al is de overgangperiode verstreken, behoudens voor zover in de nadere bepalingen van het hoofdstuk inzake het vrij verrichten van diensten zodanige werking uitdrukkelijk is voorzien. Deze conclusie moet met name worden getrokken uit de artikelen 64 en 65, welke bepalingen niet voorkomen in het hoofdstuk inzake het recht van vestiging.

a) In artikel 64 verklaren de Lid-Staten zich bereid bij de liberalisatie der diensten verder te gaan dan waartoe zij op grond van de richtlijnen krachtens artikel 63, lid 2, verplicht zijn, „indien hun algemene economische toestand en de toestand in de betrokken sector dit toelaten”; zij waren dus van mening dat de liberalisatie van de diensten een zorgvuldige analyse en onderzoek van ieders economisch beleid vereist en dat, mede op grond van artikel 65, deze doelstelling van de EEG slechts te bereiken is binnen de grenzen van 's Raads richtlijnen ex artikel 63 en van de eventuele maatregelen der Lid-Staten onder artikel 64.

b) Artikel 65 bepaalt dat, zolang de beperkingen op het vrij verrichten van diensten niet zijn opgeheven, de Lid-Staten deze zonder onderscheid naar nationaliteit of verblijfplaats toepassen; dit artikel kan aldus worden gelezen dat, zolang genoemde beperkingen niet zijn opgeheven, de door elke Lid-Staat op zijn grondgebied gehanteerde beperkingen zonder onderscheid gelden voor de onderdanen van andere Lid-Staten, maar niet aldus dat de Lid-Staten verplicht zouden zijn de onderdanen van de andere Lid-Staten op gelijke wijze te behandelen als de eigen onderdanen. Hoe ook uitgelegd, stelt dit artikel een grens aan de eventuele directe werking van de artikelen 59 en 60. De beginselen, neergelegd in 's Hofs arrest van 21 juni 1974

WINKERGEN / BEDRIJFSVERENIGING METAALNIJVERHEID

(zaak 2-74, Reyniers) inzake de vrijheid van vestiging, gelden niet voor de bepalingen van het hoofdstuk over het vrij verrichten van diensten.

c) In elk geval kunnen de artikelen 59 en 60 uitsluitend worden geacht rechtstreeks te werken, voor zover zij in een Lid-Staat beperkingen verbieden op grond van nationaliteit en eventueel ook op grond van verblijfplaats. Opheffing van de andere beperkingen op het vrij verrichten van diensten veronderstelt dat een oplossing is gevonden voor de problemen die, onder meer, voortvloeien uit de uiteenlopende rechtsbepalingen en voorwaarden waaronder diensten worden verricht, uit de vereiste opleidings- en beroepskwalificaties, in het bijzonder de kennis die wordt verlangd voor de beoefening van de rechtsgeleerde beroepen en de stelsels waarbinnen die beroepen in feite worden beoefend; deze en andere moeilijkheden kunnen slechts worden opgelost bij wege van richtlijnen van de Raad overeenkomstig artikel 63, lid 2.

De *Regering van het Verenigd Koninkrijk* wijst op de vele punten van overeenkomst tussen de hoofdstukken van het EEG-Verdrag inzake respectievelijk het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten. Geheel in de lijn van het arrest-Reyniers zal het Hof dus kunnen overwegen dat de artikelen 59 en 60 sedert het einde van de overgangperiode rechtstreeks toepasselijk zijn niet-tegenstaande het eventueel ontbreken op een bepaald terrein van de richtlijnen bedoeld in de artikelen 63, lid 2, en 57, lid 1. Deze richtlijnen hebben een dubbele functie: ten eerste om in de loop van de overgangperiode de belemmeringen voor de verwezenlijking van de vrijheid (van dienstverrichting) weg te nemen, ten tweede om in de wetgeving van de Lid-Staten een samenstel van bepalingen ter vergemakkelijking van het daadwerkelijk gebruik dier vrijheid in te voeren, teneinde de economische en sociale verwechting in de Gemeenschap op het terrein van de niet in loondienst verrichte werkzaamheden te bevorderen.

Het blijvend belang van de tweede functie is op het terrein van de dienstverlening tenminste even groot als op dat van de vestiging. Gezien de voorbijgaande aard van dienstverrichtingen naast de duurzaamheid die in het begrip vestiging besloten ligt, zijn de problemen van toezicht en discipline bij de dienstverlening zelfs groter en verlangt de vrijheid om diensten te verrichten een overeenkomstige bescherming van degenen die van de diensten gebruik maken. Alleen met behulp van richtlijnen op communautaire niveau kan een bevredigende oplossing voor deze problemen worden gevonden.

De *Regering van de Bondsrepubliek Duitsland* is van mening dat het, gelet op de uitlegging die aan artikel 59 moet worden gegeven, niet zo moeilijk is de rechtstreekse toepasselijkheid van deze bepaling na het einde van de overgangperiode te aanvaarden. De regel van de behandeling als eigen onderdanen is naar zijn aard geschikt om rechtstreeks te worden ingeroepen door de onderdanen van alle Lid-Staten, met name op het terrein van het vrij verrichten van diensten.

Men dient evenwel rekening te houden met de verkapte beperkingen op die vrijheid, welke verboden zijn, en deze te onderscheiden van de toegelaten beperkingen die via harmonisatie of coördinatie geleidelijk moeten worden opgeheven. Men moet zich afvragen of een voorwaarde van vestiging een verkapte beperking is, vooral wanneer zij zo algemeen is geformuleerd, dat praktisch alleen de eigen onderdanen eraan kunnen voldoen. Dit is een probleem dat van geval tot geval moet worden bezien: de vraag rijst of het ook na het einde van de overgangperiode niet noodzakelijk is richtlijnen op grond van artikel 59 vast te stellen om de verkapte beperkingen uit de wereld te helpen.

Overeenkomstig 's Hofs rechtspraak moet artikel 59 als één geheel worden beschouwd. De toepassing van dit artikel is overigens niet afhankelijk van de geleidelijke uitvoering van een programma van maatregelen; het schrijft de opheffing van de beperkingen op het vrij ver-

ARREST VAN 3-12-1974 — ZAAK 33.74

richten van diensten dwingend voor. Artikel 64 heeft na het einde van de overgangperiode zijn bestaansreden verloren en vormt geen beletsel voor de rechtstreekse werking van artikel 59.

Wat de eerste vraag betreft, kan dus worden vastgesteld dat de artikelen 59 en 60 rechtstreeks toepasselijk zijn.

De Commissie meent dat bij de vraag of de artikelen 59 en 60 EEG-Verdrag rechtstreekse werking toekomt, moet worden uitgegaan van hun bewoordingen en draagwijdte. Onder voorbehoud van de opmerkingen naar aanleiding van de tweede vraag, kan over de in 's Hofs rechtspraak ontwikkelde criteria inzake de rechtstreekse werking het volgende worden gezegd:

a) De artikelen 59 en 60, derde alinea, bevatten een duidelijk en nauwkeurig omschreven norm: artikel 59 verplicht de Lid-Staten om de dienst welke wordt verricht door onderdanen van de Gemeenschap, die in een andere Lid-Staat zijn gevestigd, niet te onderwerpen aan strengere bepalingen dan welke gelden voor de dienst, verricht door op het eigen grondgebied gevestigde onderdanen. Dat het begrip „beperking” een duidelijke inhoud heeft, blijkt ook uit het feit dat het wordt gebruikt in artikel 62, waarvan algemeen wordt aangenomen dat het een rechtstreeks werkende bepaling is: in het geval van dienstverlening moet de nationale rechter geen ingewikkelder appreciatie maken dan in het kader van andere artikelen van het Verdrag, waarvan het Hof de rechtstreekse werking heeft aangenomen.

b) Gezien de analogie met artikel 52, moet de uit artikel 59 voortvloeiende verplichting als onvoorwaardelijk worden beschouwd; afgezien van het facet van de progressiviteit, bevat artikel 59 geen enkele bijzondere voorwaarde waarvan zijn vervulling afhankelijk wordt gesteld; de uitzonderingen op de vrije dienstverrichting van de artikelen 55 en 56 zijn op zichzelf voldoende precies en dienen, daar zij een uitzondering op de algemene regels van het Verdrag vormen, restrictief te worden uitgelegd;

de norm vervaar in artikel 60, derde alinea, is ook aan geen enkele voorwaarde onderworpen.

c) Wat betreft het criterium dat de inwerkingtreding van de verplichting niet afhankelijk mag zijn gesteld van nadere maatregelen hetzij van de Lid-Staten, hetzij van de Gemeenschapsinstellingen, geeft artikel 59, gelezen in verband met artikel 60, derde alinea, geen ingewikkelder situatie te zien dan artikel 52, waarvan het Hof de rechtstreekse werking heeft aangenomen: de woorden „in het kader van de volgende bepalingen” hebben betrekking op uitvoerende handelingen van de Gemeenschap, bedoeld in artikel 63. Het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen voor het vrij verrichten van diensten is op 18 december 1961 door de Raad vastgesteld (PS.3 1962, blz. 32), en bovendien volgt uit 's Hofs rechtspraak, met name uit het arrest-Reyners, dat het niet aannemen binnen de overgangperiode van de bij artikel 63, lid 2, voorziene richtlijnen geen beletsel vormt voor het toekennen van directe werking aan artikel 59. Artikel 59 legt een nauwkeurig omschreven resultaatsverplichting op, waarvan de nakoming wel moec worden vergemakkelijkt door, maar niet afhankelijk is gesteld van een programma van geleidelijk uit te voeren maatregelen; de daartoe vast te stellen richtlijnen laten de Raad met name geen appreciatievrijheid ten aanzien van het verzekeren van de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling.

d) De eerste vraag van de Centrale Raad van Beroep kan dus als volgt worden beantwoord:

De artikelen 59 en 60, derde alinea, EEG-Verdrag zijn sinds het einde van de overgangperiode direct toepasbare bepalingen ongeacht de eventuele afwezigheid op een bepaald gebied van richtlijnen, voorzien bij de artikelen 63 en 57.

B — Ten aanzien van de tweede vraag

Verzoeker in het hoofdgeding betoogt dat een regeling waarbij ha vereiste van

BINSBERGEN / BEDRIJFSVERENIGING METAALNIJVERHEID

duurzame vestiging wordt gesteld, onverenigbaar is met artikel 60, derde alinea, dat het tijdelijk karakter van de werkzaamheid der dienstverrichter in het land waar de dienst wordt verricht, beklemt. Overigens moet worden opgemerkt dat de zinspelende op de tijdelijkheid van de dienstverrichting geenszins betrekking heeft op de frequentie ervan.

De Regering van het Verenigd Koninkrijk meent dat, wanneer een Lid-Staat zijn eigen onderdanen de voorwaarde stelt dat zij op zijn grondgebied zijn gevestigd en daarbij niet discrimineert tussen de onderdanen van het land waar de dienst wordt verricht, en die van andere Lid-Staten, die voorwaarde dan niet per se onverenigbaar is met de bepalingen van het Verdrag inzake het vrij verrichten van diensten, indien zij door bepaalde omstandigheden zou worden gerechtvaardigd; zo zouden personen die werkzaamheden verrichten welke voor hun wederpartij een bijzonder risico meebrengen, ter bescherming van die wederpartij rechtmatig onderworpen kunnen worden aan een voorwaarde van vestiging.

De Regering van de Bondsrepubliek Duitsland wijst op het belang van de problemen die bij de uitlegging van de artikelen 59 en 60 rijzen, en op de eventuele draagwijdte van 's Hof's antwoorden, met name voor de rechtsgeleerde beroepen, inzonderheid het beroep van advocaat.

De grondregels met betrekking tot het recht van vrije vestiging en het vrij verrichten van diensten zijn in grote mate vergelijkbaar. Zoals artikel 52 voor de vrijheid van vestiging, zo zijn de artikelen 59 en 60 voor het vrij verrichten van diensten een uitwerking van het beginsel van artikel 7 van het Verdrag, dat elke discriminatie op grond van nationaliteit verbiedt. Deze uitlegging wordt a contrario bevestigd door artikel 67 en volgt eveneens uit het systeem van het Verdrag: artikel 66 verklaart de artikelen 55 tot en met 58 — en dus ook artikel 57 — van toepassing op het dienstenverkeer. Er moeten richtlijnen worden vast-

gesteld voor de onderlinge erkenning van diploma's en de coördinatie van nationale bepalingen betreffende de toegang tot werkzaamheden, anders durf in loondienst, en de uitoefening daarvan. Die coördinatiemaatregelen krachtens de artikelen 66 en 57 moeten worden onderscheiden van de maatregelen ter opheffing van de beperkingen op het vrij verrichten van diensten, die, tijdens de overgangperiode, bij artikel 63 waren voorgeschreven. In het algemeen kan men niet enkel bestaan de beperkingen op grond van nationaliteit ingevolge de artikelen 59 en 63 af te schaffen; de daadwerkelijke verwezenlijking van het vrije dienstenverkeer verlangt eveneens, en inzonderheid voor de vrije beroepen, harmonisatie- en coördinatiemaatregelen. Anders gezegd, de nationale bepalingen die de dienstverlening over de grenzen heen bemoeilijken of onmogelijk maken, val ten allen onder artikel 59 — dat de volledige verwezenlijking van het beginsel van de gelijke behandeling verlangt —, indien zij de onderdanen van de andere Lid-Staten een minder gunstige behandeling toekennen dan de eigen onderdanen. Er bestaan nu eenmaal regelingen die weliswaar formeel geen enkel onderscheid maken tussen onderdanen en vreemdelingen, maar in feite vooral of zelfsuitsluitend nadelig zijn voor vreemdelingen.

Uit het begrip vrijheid van dienstverlening en met name uit artikel 60, derde alinea, volgt dat alle beperkingen, waardoor een dienstverrichting over de grenzen heen onmogelijk wordt gemaakt, in beginsel onverenigbaar zijn met het Verdrag: in beginsel moeten dus bepalingen die van de dienstverlener verlangen dat hij woont of gevestigd is in het land waar de dienst wordt verricht, worden afgeschaft. Een uitzondering vormen evenwel de bepalingen die een voorwaarde van vestiging stellen voor de beroepsbeoefening, in het land zelf, door de eigen onderdanen; zodanige bepalingen bestaan terecht voor advocaten. In zo'n geval dient te worden nagegaan of die beperkingen wezenlijk en noodzakelijk zijn voor de betrokken werkzaamheid. --

ARREST VAN 3-12-1974 — ZAAK 33-74

De artikelen 59 en 60 schrijven de toepassing van het beginsel van behandeling voor op het terrein van de vrije dienstverrichting, maar niet de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels. Zij verbieden elke formele discriminatie van onderdanen van andere Lid-Staten en, in feite, elke willekeurige, minder gunstige behandeling; voorwaarden van woonplaats of vestiging zijn in beginsel verboden bij artikel 60, derde alinea, behoudens uitzonderingen die in het kader van bepaalde werkzaamheden of beroepen, hun rechtvaardiging vinden in de bescherming van bijzonder voornamelijk maatschappelijke belangen.

De Commissie voert aan dat wat het vrij verrichten van diensten betreft, het Verdrag ook doel heeft te verhinderen dat er voor de dienstverrichting, direct of indirect via de persoon ten behoeve van wie de dienst wordt verricht, of via dienstverrichting zelf, een nadeel ontstaat doordat een handeling wordt verricht over de eegens van een Lid-Staat heen, onafhankelijk van de nationaliteit van de betrokkenen; in dit opzicht kan het vrij verrichten van diensten vergeleken worden met het vrije verkeer van goederen op grond van de artikelen 12 en 13 EEG-Verdrag.

Bovendien mag er geen discriminatie worden gepleegd op grond van de nationaliteit. Typische, met dit beginsel strijdige beperkingen op het gebied van de vrije dienstverrichting zijn de bepalingen dat men moet zijn gevestigd of woonplaats moet hebben in het land waar men zijn activiteit wil uitoefenen: artikel 48, lid 1, Beroepswet is zo'n bepaling. Het betreft hier zelfs een absolute beperking op het vrij verrichten van diensten; het vereiste om in het land waar de dienst wordt verricht, woonplaats of vestiging te hebben is eenvoudig onverenigbaar met het begrip dienstverlening. Anderzijds valt het voorschrift van artikel 90 Beroepswet, namelijk dat men in Nederland domicilie moet kiezen, niet onder het verbod van artikel 59, aangezien het niet de eis stelt van een voorafgaand verblijf in het ontvangende land en geen

betrekking heeft op een economische activiteit die binnen het toepassingsgebied van het Verdrag valt; ook kan het niet worden beschouwd als een der beperkingen die het beginsel van de gelijke behandeling van vreemdelingen en eigen onderdanen aantasten.

Voor wat betreft de vorm van de dienstverrichtingen welke een verplaatsing met zich meebrengen van de dienstverrichter naar het land van degene voor wie de dienst bestemd is, wordt het verbod van de beperkingen welke resulteren in een verschil in behandeling tussen de in het buitenland en de in het land zelf gevestigde dienstverrichters, belichaamd in artikel 60, derde alinea, EEG-Verdrag; krachtens deze bepaling mogen de Lid-Staten de bedrijfs- of beroepsuitoefening door in andere Lid-Staten gevestigde onderdanen niet aan strengere voorwaarden onderwerpen dan welke gelden voor op het eigen grondgebied gevestigde personen. Die beperkingen komen niet noodzakelijkerwijze neer op een verschil in behandeling naar nationaliteit.

Onder „beperkingen” in de zin van artikel 59 zijn niet te verstaan onderlinge verschillen in de wetgevingen der Lid-Staten, die een belemmerend effect hebben: met name ten aanzien van de vereisten op het gebied van vakkennis of de regels betreffende de uitoefening van een beroep; in een dergelijk geval komt de belemmering immers niet voort uit het feit dat een Lid-Staat de dienstverrichter een andere behandeling geeft dan degenen die op zijn eigen grondgebied gevestigd zijn. Dit soort belemmeringen wordt bedoeld in artikel 57 EEG-Verdrag, dat via artikel 66 op de diensten van toepassing is. Wat deze, gelijklijk voor eigen onderdanen en vreemdelingen geldende maatregelen betreft, moet men dan wel nagaan of zij eigenlijk niet het kader te buiten gaan van hun eigen toepassingsgebied.

Wat de onderhavige zaak betreft zou men kunnen zeggen dat de artikelen 59 en 60 EEG-Verdrag ten doel hebben om, in het verband van de bepalingen van het Verdrag betreffende de diensten,

BINSBERGEN / BEDRIJFSVERENIGING METAALNIJVERHEID

iedere hinderpaal weg te nemen die door een Lid-Staat wordt opgeworpen alleen omdat het een handeling betreft waarbij grenzen overschreden worden. Deze beperkingen zijn het gevolg van wettelijke bepalingen of administratieve handelwijzen die

- de dienstverrichter verplichten zich te vestigen of woonplaats te hebben in het land waar hij de dienst wil verrichten,
- een verschil in behandeling doen ontstaan tussen onderdanen van de Gemeenschap die gevestigd zijn op het grondgebied van de Lid-Staat waar de dienst wordt verricht, en die welke daarbuiten zijn gevestigd,

— bij het verrichten van een dienst onderscheid maken naar nationaliteit.

De tweede vraag kan derhalve aldus worden beantwoord:

De artikelen 59 en 60 EEG-Verdrag hebben in het kader van de bepalingen betreffende het verrichten van diensten ten doel iedere beperking op te heffen van het vrij verrichten van diensten, welke door een Lid-Staat wordt toegepast omdat deze dienstverrichting een handeling is welke, hoewel verricht door een onderdaan van een andere Lid-Staat, over de grenzen der Lid-Staten heen wordt verricht.

. Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat de Centrale Raad van Beroep bij beschikking van 18 april 1974, ingekomen ter griffie van het Hof op 15 mei daaropvolgend, krachtens artikel 177 EEG-Verdrag vragen heeft gesteld inzake de uitlegging van de artikelen 59 en 60 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap betreffende het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap;
- 2 dat deze vragen zijn opgeworpen als incident in een voor genoemde rechterlijke instantie aanhangig geding en verband houden met de toelating van de door verzoeker in het hoofdgeding als gemachtigde gekozen persoon;
- 3 dat betrokken partij blijkens de processtukken de verdediging van zijn belangen had toevertrouwd aan een gemachtigde van Nederlandse nationaliteit, die namens justiciabelen pleegt op te treden voor rechterlijke instanties waar het ministerie van een advocaat niet dwingend is voorgeschreven;
- 4 dat, toen die gemachtigde in de loop van het geding zijn woonplaats van Nederland naar België had overgebracht, zijn bevoegdheid om de partij voor

ARREST VAN 3-12-1974 — ZAAK 33-74

de Centrale Raad van Beroep te vertegenwoordigen, is betwist op grond van een Nederlandse wettelijke bepaling, volgens welke alleen personen die in Nederland zijn gevestigd, bij die rechterlijke instantie als gemachtigde kunnen optreden;

- 5 dat, toen belanghebbende zich had beroepen op de bepalingen van het Verdrag betreffende het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap, de Centrale Raad van Beroep het Hof twee vragen heeft voorgelegd inzake de uitlegging van de artikelen 59 en 60 van het Verdrag;

De materiële draagwijdte van de artikelen 59 en 60

- 6 Overwegende dat wordt gevraagd om uitlegging van de artikelen 59 en 60, met het oog op een nationale wettelijke bepaling, volgens welke alleen op het nationale grondgebied gevestigde personen gerechtigd zijn als procesgemachtigde voor bepaalde rechterlijke instanties op te treden;
- 7 Overwegende dat artikel 59 — waarvan in deze context alleen de eerste alinea in geding is — bepaalt dat „in het kader van de volgende bepalingen de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap in de loop van de overgangperiode geleidelijk (worden) opgeheven ten aanzien van de onderdanen der Lid-Staten, die in een ander land van de Gemeenschap zijn gevestigd dan dat waarin degene is gevestigd te wiens behoeve de dienst wordt verricht”;
- 8 dat artikel 60, na in de eerste en tweede alinea het begrip diensten in de zin van het Verdrag te hebben omschreven, in de derde alinea nader bepaalt dat, onverminderd de bepalingen van het hoofdstuk betreffende het recht van vestiging, degene die de diensten verricht, daartoe zijn werkzaamheden tijdelijk kan uitoefenen in het land waar de dienst wordt verricht, onder dezelfde voorwaarden als die welke dat land aan zijn eigen onderdanen oplegt;
- 9 dat de gestelde vraag derhalve wil doen vaststellen of de aan de procesgemachtigde gestelde eis van blijvende vestiging op het grondgebied van de

BINSBERGEN / BEDRIJFSVERENIGING · METAALNIJVERHEID

Staat waar de dienst moet worden verricht, kan worden overeengebracht met het verbod van de artikelen 59 en 60 van alle beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap;

- 10 Overwegende dat de beperkingen, in de opheffing waarvan door de artikelen 59 en 60 wordt voorzien, alle vereisten omvatten welke aan de verrichter van de dienst, met name op grond van zijn nationaliteit of de omstandigheid dat hij geen vaste woonplaats heeft in de Staat waar de dienst wordt verricht, worden gesteld en niet gelden voor op het nationale grondgebied gevestigde personen dan wel geëigend zijn de werkzaamheden van de dienstverrichter anderszins te beletten of te hinderen;
- 11 dat inzonderheid het vereiste dat de verrichter van de dienst vaste woonplaats moet hebben op het grondgebied van de Staat waar de dienst wordt verricht, onder omstandigheden tot gevolg kan hebben dat elk effect wordt ontnomen aan artikel 59, dat juist de opheffing ten doel heeft van alle beperkingen op het vrij verrichten van diensten door personen die niet zijn gevestigd op het grondgebied van de Staat waar de dienst moet worden verricht;
- 12 dat evenwel, in verband met de bijzondere aard van sommige diensten, niet als onverenigbaar met het Verdrag kunnen worden beschouwd specifieke eisen welke aan de dienstverrichter worden gesteld wegens de toepasselijkheid van beroepsregels die hun grond vinden in het algemeen belang — met name regels betreffende organisatie, bekwaamheid, beroepsethiek, toezicht en aansprakelijkheid — en die voor iedereen gelden die gevestigd is op het grondgebied van de Staat waar de dienst wordt verricht, voor zover zulke eisen nodig zijn om te voorkomen dat de dienstverrichter door zijn vestiging in een andere Lid-Staat aan de greep van die regels zou ontsnappen;
- 13 dat een Lid-Staat evenmin het recht kan worden ontzegd voorschriften te geven om te verhinderen dat de door artikel 59 gewaarborgde vrijheid door een dienstverrichter wiens werkzaamheid geheel of voornamelijk op zijn grondgebied is gericht, wordt gebruikt om zich te onttrekken aan de beroepsregels die, waar hij op het grondgebied van die Lid-Staat gevestigd, op hem van toepassing, zouden zijn, daar op zodanige situatie het hoofdstuk betreffende het recht van vestiging en niet dat betreffende de dienstverrichting van toepassing zou kunnen zijn;

ARREST VAN 3-12-1974 — ZAAK 33-74

- 14 Overwegende dat, in overeenstemming met deze beginselen, niet als onverenigbaar met de artikelen 59 en 60 kan worden beschouwd de aan hulporganen van de justitie gestelde eis van vaste beroepshalve vestiging binnen het rechtsgebied van bepaalde rechterlijke instanties, ingeval die eis objectief noodzakelijk is ter waarborging van de nakoming van beroepsregels die met name verband houden met de rechtsbedeling en de inachtneming van de beroepsethiek;
- 15 dat dit evenwel niet geldt voor het geval waarin het verrichten van zekere diensten in een Lid-Staat aan geen enkele hoedanigheid af beroepstucht is onderworpen, en het vereiste van vaste woonplaats betrekking heeft op het grondgebied van de Staat;
- 16 dat ten aanzien van een beroepswerkzaamheid die aldus in een Lid-Staat volkomen vrij is, het vereiste van vestiging op het grondgebied van die Staat een met de artikelen 59 en 60 van het Verdrag onverenigbare beperking vormt, wanneer, in een goede rechtsbedeling kan worden voorzien door minder stringente maatregelen, zoals het vereiste van keuze van een domicile waarheen de op het geding betrekking hebbende stukken kunnen worden gezonden;
- 17 dat derhalve op de gestelde vraag dient te worden geantwoord dat de artikelen 59, eerste alinea, en 60, derde alinea, EEG-Verdrag aldus mochten worden uitgelegd, dat een nationale wettelijke regeling de dienstverrichting door personen die op het grondgebied van een andere Lid-Staat zijn gevestigd, niet onmogelijk mag maken door het vereiste van vaste woonplaats op het eigen grondgebied, wanneer die dienstverrichting door de toepasselijke nationale wetgeving aan geen enkele bijzondere voorwaarde is onderworpen;

De rechtstreekse werking van de artikelen 59 en 60

- 18 Overwegende dat voorts wordt gevraagd of de artikelen 59, eerste alinea, en 60, derde alinea, EEG-Verdrag rechtstreeks werken en voor de burgers rechten scheppen welke handhaving aan de nationale recht kan worden gevraagd;

BINSBERGEN / BEDRIJFSVERENIGING METAALNIJVERHEID

- 19 Overwegende dat de gestelde vraag moet word& beantwoord in het kader van het gehele hoofdstuk betreffende de diensten, met inachtneming bovendien van de bepalingen betreffende het recht van vestiging, waarnaar in artikel 66 wordt verwezen;
- 20 Overwegende dat, met het oog op de geleidelijke opheffing in de loop van de overgangperiode van de in artikel 59 bedoelde beperkingen, artikel 63 voorziet in de vaststelling van een „algemeen programma” — hetgeen is geschied bij besluit van de Raad van 18 december 1961 (PB 1962, blz. 32) —, waarvan de uitvoering moet worden verzekerd door een samenstel van richtlijnen;
- 21 dat die richtlijnen, in het systeem van het hoofdstuk betreffende de dienstverrichting, verschillende functies moeten vervullen, ten eerste die om in de loop van de overgangperiode de beperkingen op het vrij verrichten van diensten op te heffen, en in de tweede plaats die om in de wetgeving van de Lid-Staten een samenstel van bepalingen in te voeren ter vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening van die vrijheid, met name door de onderlinge erkenning van de beroepsvereisten en de coördinatie van de wettelijke regelingen betreffende de uitoefening van niet in loondienst verrichte werkzaamheden;
- 22 dat het eveneens een functie van die richtlijnen is om de specifieke problemen op te lossen die voortvloeien uit de omstandigheid dat de verrichter van de diensten, doordat hij geen vaste vestiging heeft, mogelijk erwijs niet volledig onderworpen zou zijn aan de beroepsregels welke gelden in de Staat waar de dienst wordt verricht;
- 23 dat wat betreft de fasering in de tijd van de uitvoering van het hoofdstuk betreffende de diensten, artikel 59, uitgelegd in het licht van de algemene bepaling van artikel 8, lid 7, van het Verdrag, de Wil vertolkt om aan het einde van de overgangperiode — het uiterste tijdstip voor de inwerkingtreding van alle regels van het Verdrag — te komen tot opheffing van de beperkingen op het vrij verrichten van diensten;
- 24 dat de bepalingen van artikel 59, waarvan de toepassing gedurende de overgangperiode door middel van richtlijnen moest worden voorbereid, aan het einde daarvan dus onvoorwaardelijk zijn geworden;

ARREST VAN 3-12-1974 — ZAAK 33-74

- 25 dat zij de opheffing medebrengen van alle discriminaties jegens degene die diensten verricht, op grond van zijn nationaliteit of de omstandigheid dat hij is gevestigd in een andere Lid-Staat dan die waar de dienst moet worden verricht; .
- 26 dat, tenminste wat de specifieke voorwaarde van nationaliteit of woonplaats betreft, de artikelen 59 en 60 aldus tot een nauwkeurig omschreven resultaat verplichten — verplichting welke nakoming door de Lid-Staten niet kan worden opgehouden of aangetast uit hoofde van het ontbreken van bepalingen die door uitoefening van de ingevolge de artikelen 63 en 66 verleende bevoegdheid tot stand hadden moeten komen;
- 27 dat dus dient te worden geantwoord dat de artikelen 59, eerste alinea, en 60, derde alinea, rechtstreekse werking hebben en mitsdien voor de nationale rechterlijke instanties kunnen worden ingeroepen, in elk geval voor zover zij strekken tot opheffing van alle discriminaties ten opzichte van degene die diensten verricht, op grond van zijn nationaliteit of de omstandigheid dat hij woont in een andere Lid-Staat dan die waar de dienst moet worden verricht;

Ten aanzien van de kosten

- 28 Overwegende dat de kosten, door de regering van Ierland, de regering van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, de regering van de Bondsrepubliek Duitsland-en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen;
- 29 dat de procedure ten aanzien van partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de Centrale Raad van Beroep over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door de Centrale Raad van Beroep bij diens beschikking van 18 april 1974 gestelde vragen, verklaart voor recht:

BINSBERGEN / BEDRIJFSVERENIGING METAALNIJVERHEID

1. de artikelen 59, eerste alinea, en 60, derde alinea, EEG-Verdrag moeten aldus worden uitgelegd, dat een nationale wettelijke regeling de dienstverrichting door personen die op het grondgebied van een andere Lid-Staat zijn gevestigd, niet onmogelijk mag maken door het vereiste van vestiging op het eigen grondgebied, wanneer die dienstverrichting door de toepasselijke nationale wetgeving aan een enkele bijzondere voorwaarde is onderworpen;
2. de artikelen 59, eerste alinea, en 60, derde alinea, hebben rechtstreekse werking en kunnen mitsdien voor de nationale rechterlijke instanties worden ingeroepen, in elk geval voor zover zij strekken tot opheffing van alle discriminaties ten opzichte van degene die diensten verricht, op grond van zijn nationaliteit of de omstandigheid dat hij woont in een andere Lid-Staat dan die waar de dienst moet worden verricht.

Lecourt	Ó Dálaigh	Mackenzie Stuart	Donner	Monaco
Mertens de Wilmars	Pescatore	Kutscher	Sørensen	

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg, op drie december negentienhonderdvierenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President

R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL H. MAYRAS
VAN 13 NOVEMBER 1974 ¹

*Mijnheer de President,
mijnheeren Rechteren,*

Op 21 juni van dit jaar heeft het Hof uitspraak gedaan op een verzoek om een prejudiciële beslissing van de Belgische Raad van State. De vragen in die zaak

hadden betrekking op de uitlegging van de artikelen 52 en 55 EEG-Verdrag. Met name ging het erom of de bepalingen van artikel 52 na het einde van de overgangperiode rechtstreekse werking hadden, zulks niettegenstaande het ontbreken van richtlijnen bedoeld in de artike-

¹ — Vertaald uit het Frans.